O carte de excepţie în aria spiritualităţii româneşti, o carte comparabilă cu celebrele Centurii **ale lui Nostradamus. Ion Ţugui a avut privilegiul de a discuta cu un iniţiat, contele Incapucciato, român care a trăit ani în Shambala — tărîm sacru al Tibetului, zonă intermediară între Pămînt şi Divinitate, descrisă de Mircea Eliade sau Umberto Eco. Revelaţiile contelui, uluitoare, explică totul, de la crearea Universului, pînă la fenomenele psihice paranormale, războaiele contemporane sau OZN-uri. Dăruit cu harul previziunii, contele dezvăluie şi viitorul, adică ce se va întîmpla în următorii şapte ani apocaliptici, cînd omenirea va cunoaşte răsturnări catastrofale. Care va fi soarta României? Citind cartea, vom afla poate ce ne aşteaptă şi pe noi, cei trăitori în acest spaţiu, care pare a fi menit spiritualităţii şi salvării.**

Preţ 948 +
2 TL
950 lei

ISBN 973-23-0415-4

Ion Ţugui

ŞAPTE ANI APOCALIPTICI

(Dezvăluirile Contelui Incapucciato)

GNOSIS

CR

Coperta seriei: DAN STANCIU

Ion Ţugui

ŞAPTE ANI APOCALIPTICI

(Dezvăluirile Contelui Incapucciato)

18. oct. 1993
H/Cina
Bucureşti

CARTEA ROMÂNEASCĂ

1992

ISBN 973-23-0415-4

CUPRINSUL

Două întîmplări misterioase şi o scrisoare 9
Chemarea marii călătorii cu obstacole 24
Spiritele malefice şi spiritele benefice 36
Înţeleptul şi faţa necunoscută a Tibetului 61
Oaspetele aşteptat în mirifica Shambala 80
Contele identifică obiecte spaţiale neidentificate 98
Amintiri din oraşele subpămîntene 109
Doamna Soarelui a cunoscut lumea invulnerabilă 126
La început Pămîntul se rotea invers 138
Şcoala civilizaţiilor are un început căruia nu-i ştim sfîrşitul . 153
Evoluţii istorice incompatibile cu echilibrul spiritual 164
România văzută de un mesager al Shambalei 182
Spiritul vizionar al înţelepţilor avertizează 193
Lumea în cei şapte ani apocaliptici 206
România la răscruce de Univers tridimensional 243
Programul planetar de acţiune urgentă 263
Cîteva cuvinte pentru sfîrşitul cărţii 284

MOTTO

«Tot ce ştiam despre Honigberger mă îndemna să cred că el pătrunsese în Shambala datorită tehnicei sale yoghine, în care ajunsese maestru încă înainte de 1858, dar că misiunea cu care fusese încredinţat, probabil, nu izbutise s-o ducă la bun sfîrşit. Numai aşa îmi explic de ce s-a întors atît de repede din India, şi de ce a murit puţin timp după întoarcere, lăsînd documentul acela de o atît de mare importanţă în mîinile unui tînăr nepriceput ca J.E.» (...)

«Aveam totdeauna vie în minte imaginea tărîmului nevăzut în care pătrunsese Honigberger. De fapt, ştiam că acest tărîm este *nevăzut* numai pentru ochii celor profani. Mai precis, nu era vorba decît de o ţară inaccesibilă geograficeşte, pe care nu o puteai cunoaşte, adică, decît după o prealabilă şi aspră pregătire spirituală. Îmi închipuiam această Shambala ascunsă celorlalţi oameni nu prin cine ştie ce obstacole naturale, munţi înalţi sau ape adînci, ci prin *spaţiul* la care participă ea, spaţiul calitativ deosebit de spaţiul profan.» (...)

«Ştiu toate lucrurile acestea din lungile mele transe, cînd văd Shambala în toată măreţia ei, văd minunea aceea verde între munţi acoperiţi cu zăpadă, casele acelea ciudate, oamenii aceia fără vîrstă care-şi vorbesc atît de puţin, deşi înţeleg atît de bine gîndurile. Dacă n-ar fi ei, care să se roage şi să gîndească pentru ceilalţi toţi, continentul întreg ar fi sugrumat de atîtea forţe demoniace pe care lumea modernă le-a dezlănţuit de la Renaştere încoace. Oare soarta Europei noastre e pecetluită? Nu se mai poate face nimic pentru lumea aceasta pradă unor forţe spirituale obscure, care o duc fără ştirea ei spre cataclism? Tare mă tem că Europa va avea soarta Atlantidei, şi va pieri destul de curînd scufundîndu-se în apă. Dacă ar şti oamenii că numai datorită forţelor spirituale emanînd din Shambala se amînă mereu acea tragică schimbare de axă a globului, pe care geologia o cunoaşte foarte bine, şi care va prăvăli lumea noastră în ape, scoţînd cine ştie ce continent nou...»

MIRCEA ELIADE
„Secretul Doctorului Honigberger"

Două întîmplări misterioase şi o scrisoare

Anul trecut, după ce publicasem mai multe relatări transmise mie despre fenomene paranormale, într-o zi mi-a parvenit o scrisoare neobişnuită, prin care mi se atrăgea atenţia că va sosi momentul cînd voi fi contactat, şi că fenomenele paranormale descrise nu au o amploare transcendentală concludentă, fiind specifice doar unei arii restrînse şi individualizate pe subiecţi. Acea scrisoare era trimisă de Majordomul Contelui Incapucciato aflat atunci în Tibet. Lucrurile se complicau fără a se completa însă unele pe altele. Cine era Majordomul? De ce aceste denumiri de ev mediu? Înţelesesem însă că Majordomul, personaj misterios, avea sarcina de a stabili un prim contact cu cineva anume din România.

Îmi aduc aminte că am răspuns ironic la acea scrisoare.

Miza ei uriaşă şi prefigurarea pentru viitor a unor evenimente cruciale, planetare, cosmice, mi se păruseră fie o exacerbare fantezistă lipsită de echilibru opţional al ideilor, fie o imaginaţie pură cu excese de năluciri, fie, în sfîrşit, o însumare pe cale livrescă a unor premoniţii celebre, ilustrate deja în atîtea opere ale Orientului. În cele din urmă, după ce o ironizasem, am aruncat scrisoarea.

Toate acestea se petreceau în anul 1991. În cazuistica fenomenologiei paranormale pe care o consemnam săptămînal în revista „Magazin" apăruseră la vremea

respectivă mai mulţi vizionari ce-şi ofereau confesiunile tiparului, deci cunoaşterii publice, menţionînd de regulă că au dezlegarea de a mărturisi, în sfîrşit, despre mandatul lor de mesageri ai unor mari adevăruri! Mi-au reţinut atenţia două tipuri de vizionari, unul care prefigura destinul României pînă la sfîrşitul acestui secol, iar celălalt, destinul planetei în acelaşi răstimp. De aceea am optat cu consecvenţă pentru un al treilea tip de vizionari — pentru profeţiile ce se refereau doar la destinele individuale!

A prevedea viitorul unei ţări şi a pune în circulaţie evenimente şi întîmplări dramatice, consternante, sau misiuni planetare de ordin spiritual, a-i profeţi ţării un destin de factor mondial al salvării întregii lumi, relatînd despre toate acestea prin autoidentificarea cu un desemnat al voinţei divine este un fapt care reclamă circumspecţii, iar luciditatea noastră responsabilă se umple de surîs. Doar atunci cînd profeţiile se împlinesc, poate că altă generaţie reabilitează un erou vizionar, însă în *actualitate* impactul previziunilor asupra conştiinţei publice are uneori şi urmări ce nu se resorb la fel de repede precum s-a dovedit receptarea lor.

Cine era de fapt Majordomul? O persoană care îşi oferea serviciile altei persoane, se afla în slujba cuiva, pentru aceasta fiind recompensat. Însă la început nu ştiam că din punctul de vedere al ierarhiilor ezoterice vizionare, Majordomul şi Contele erau perfect egali. În timpul absenţei Contelui, Majordomul s-a ocupat de treburile fireşti ale egalului său şi a consemnat evenimentele paranormale din ţară, sarcina lui fiind de a acumula şi transmite. Consecinţa refuzului meu de a publica scrisoarea după ce o citisem şi după ce, nedîndu-i prea mare importanţă, o aruncasem, a fost întîlnirea cu Contele Incapucciato după reîntoarcerea sa în România.

M-am întrebat de ce *Conte* şi de ce *Incapucciato?*

Mi-am spus că azi lumea modernă s-a dezobişnuit să mai acorde importanţă unor aspecte semnificative care

există, dar sînt eludate datorată aerului vetust şi anacronic pe care îl insuflă. Titlurile existente în vremea evului mediu s-au păstrat, totuşi, în lumea modernă doar la unele persoane care nu sunt cîtuşi de puţin deosebite, dar, prin tot ce fac, ele se ridică deasupra celorlalţi prin generozitate şi mai ales prin spirit. Deci sunt înclinat să cred că denumirea de Conte (echivalînd aici un prenume), are o semnificaţie spirituală mai întîi, într-o ierarhie golită de valoarea ei tradiţională, aceea de rang nobiliar! Am dedus apoi că este normal ca un om care a primit dezlegarea în Tibet, de a vorbi despre cei şapte ani apocaliptici, să aibă acest titlu drept nume propriu.

Nu o dată în acest timp scurt al nedumeririlor mi-am adus aminte de o teză stalinistă care dezvolta într-o broşură stupidă „Rolul personalităţii în făurirea istoriei!" Acolo Iosif Vissarionovici ţinea în mîinile lui scurte şi pline de sînge hăţurile istoriei pînă la sfîrşitul acestui veac şi al tuturor veacurilor! Vorbind însă despre conceptul ca atare, el a bîntuit gîndirea ideologică multă vreme, mai ales în Europa. Cu aceasta vreau să spun că suspiciunea scriitorului faţă de cei ce-şi arogă cu de la sine putere un asemenea rol este întemeiată, fără îndoială, şi acceptată ca o fatalitate a plînsului care nu o dată a înroşit istoria. Întîlnim în istorie vizionari ce-şi transmit de timpuriu menirea lor pentru un destin global, naţional sau mondial. Şi vedem că după ce profeţia a fost pusă în scenă, supravieţuitorii au recoltat dramatismul unor răsturnări teribile! Contele Incapucciato, deşi are un mandat de o anvergură de excepţie, nu face parte dintre personalităţile ce-ar avea vreo tangenţă cu teza la care m-am referit. Contele nu face politică. El a venit din Shambala cu mesaje!

De ce Incapucciato? Majordomul mi-a transmis că acest cuvînt provine din italienescul „Cappuccino", în traducerea sa liberă avînd semnificaţia de „faţă care nu se poate vedea". Există, este adevărat, în italiană verbul *incappucciare,* care înseamnă „a-şi pune gluga, a se călugări", de unde deduc că

Incapucciato (fără dublarea literei *p)* este un *nume* adoptat pentru sonoritatea lui şi absolvit de rigoarea transcrierii corecte. Dar amănuntul lingvistic nu are probabil nici o importanţă, l-am consemnat pentru cititorul care cunoaşte cît de cît limba italiană şi va fi surprins de felul transcrierii. Majordomul m-a asigurat, de altfel, că în respectivul nume trebuie să vedem ceva obişnuit şi natural.

Neobişnuită a fost ziua de luni, 25 august 1992, cînd o colegă de redacţie era întrebată la telefon dacă mă aflu în birou. Cel ce mă căuta sunase de la aeroportul Otopeni şi o ruga pe colega mea să-l ajute. Venea din Tibet şi îi cerea să mă reţină în birou pe la orele prînzului. Paradoxal, în acea zi se împlineau doi ani de cînd publicam unele mărturisiri despre fenomene paranormale inexplicabile. De-a lungul acestor doi ani mă pomenisem adeseori personajul unor „coincidenţe" la fel de inexplicabile. Eram vizitat de persoane care ştiau precis că sunt acasă şi nu era nevoie să telefoneze pentru a-şi anunţa vizita; eram oprît pe culoare de către necunoscuţi, spunîndu-mi-se pe nume cu o siguranţă ce mă mira; mi se comunicau prin scrisori amănunte despre „soarta mea", fără ca cei ce-mi scriau să mă fi văzut sau eu să-i fi văzut vreodată. Am simţit nu o dată înfluenţe benefice, dar şi influenţe malefice prin inducţie telepatică. De prea multe ori mă pomeneam cu imanenţa unui telefon, la care gîndeam abstract, pentru ca în secundele următoare telefonul să sune. Scriind despre fenomene paranormale, intrasem în mod fizic într-un circuit paranormal. Paranormalul începuse să intre în circuitul existenţei mele cotidiene. Se schimbau doar personajele, mesajele, confesiunile, dar nu ştiam niciodată dacă eu trebuia să fiu intermediarul acelor revărsări de informaţii din paranormal.

La orele douăsprezece, pe 25 august 1992, a apărut în uşa biroului un tînăr. La început mi se păruse că nu are propriu zis o vîrstă, putea să aibă douăzeci şi cinci de ani la fel cum putea să aibă treizeci şi cinci. Figură de ascet.

Îmbrăcat modest, în veşminte de turist. Un surîs în care citeşti bunătate sau indiferenţă la cele lumeşti. Eram sigur că nu-l mai văzusem niciodată. S-a îndreptat spre mine, mi-a întins mîna:

„Eu sunt Contele Incapucciato. Am revenit din Tibet. Putem sta de vorbă? Vreau să vă fac mărturisiri foarte importante!"

Am început discuţia fiecare îndreptîndu-ne spre alt orizont: eu către neîncredere, Contele către o uşoară nelinişte, iritată de bănuiala că nu va găsi uşor în mine acel „aparat" de rezonanţă necesar unor dezvăluiri senzaţionale.

După o jumătate de oră, mă întrebam dacă foloseşte cuiva să vorbim despre *şapte ani apocaliptici!* Despre Apocalips. După ce de multe secole încoace, din timp în timp, a existat cîte o previziune ce-a răscolit spiritele şi a umplut de teamă oamenii. I-am spus Contelui că sunt eu însumi autorul unei cărţi în manuscris, intitulată *Viaţă şi privelişti din Apocalips,* în care am imaginat un colaps ecologic planetar, după anul 2000, investind în ficţiune stările agoniei unui sfîrşit posibil prin imprudenţa omenească împotriva vieţii! Dar l-am surprins pe Conte compătimindu-mă. El n-avea de gînd să-mi povestească un roman senzaţional, cu întîmplări zguduitoare, ci *adevărul* despre „Lumea Cealaltă", lumea Shambalei, tărîmul ireal în care, poposind, i s-au transmis lucruri extraordinare pentru a le face cunoscute în România.

Prelungindu-se discuţia cu Contele Incapucciato, mă urmăreau miturile, ca şi cum intrasem în ele şi trebuia să mă adaptez repede. Mai toate miturile importante, prin care umanitatea şi spiritualitatea planetei noastre îşi încep evoluţia culturii şi implicit a civilizaţiilor, pun în scenă spectacolele unor contradicţii uriaşe şi personaje potrivite cu amploarea lor. Evenimenţialului mitologic îi urmează folozofii, ca şi cum ei ar fi avut de la începuturi drept de succesiune asupra imaginaţiei, judecăţii şi inteligenţei divine. Îl ascult pe Conte depănîndu-şi ideile, înainte de a

ne întîlni ca să-l însoţesc pe itinerariile sale orientale cu întrebările mele şi banda magnetică. Îmi vin în minte reprezentările străvechi, mai ales ale înţelepţilor chinezi şi greci, care intuiseră în materia cosmică primordială o substanţă lipsită de echilibru şi logică, ceva în genul nonsensului, ceea ce a reclamat intervenţia Puterii Divine Creatoare. Straniu ni se pare azi că miturile străvechi şi filozofii aveau o *intuiţie creaţionistă* căreia îi distingem şi în timpurile noastre actualitatea. Prin ce raţiuni ale omului de acum cîteva mii de ani, celor patru elemente din concepţia greacă — apa, focul, pămîntul şi aerul, li s-a adăugat intuiţia eterului? Cum a fost cu putinţă ca miturile cosmogonice să-l asimileze pe zeul creator al începuturilor, cu „principiile energetice divine"? Neorînduiala iniţială n-a putut fi suportată de Creator, şi astfel s-a simţit nevoia decantării elementelor şi recompunerii lor într-o ecuaţie riguroasă din care să rezulte o lume „vizibilă şi fecundă".

Despărţindu-mă de Contele Incapucciato care mă vizitase la redacţie şi stabilind programul întîlnirilor care au urmat, păstram în memorie atmosfera incertă a unei discuţii stranii, de început şi un text adus mie de Conte pentru a-mi face o părere despre felul în care va fi condusă România după cei şapte ani apocaliptici. Citind şi recitind textul despre STRUCTURA ORDINULUI UNIVERSAL AL LUMINII, o clipă am trăit senzaţia că aş fi fost integrat într-un partid politic fără să mi se ceară consimţămîntul. Nu fără ezitări am convenit să fac cunoscut acest text încă de la începutul cărţii; apoi am înţeles că era necesară introducerea lui în acest capitol pentru că, mai tîrziu, după ce cititorul va parcurge întreaga carte, va simţi nevoia să revină la cele cinci puncte ale unei viitoare posibile arhitecturi administrative iniţiate în România, salvată de Divinitate din cei şapte ani apocaliptici!

Iată structurile ierarhice ale virtualei ocîrmuiri:

1. Nucleul Ordinului va fi compus în exclusivitate de către cei mai potenţiali bioenergoterapeuţi şi cei mai

avansaţi clarvăzători. Centrul Ordinului îl va constitui Contele Incapucciato împreună cu trei dintre cei mai buni energoterapeuţi.

*2. **Ordinul Universal al Luminii** va avea cîte un potenţial centru în Transilvania, Moldova şi centrul zonei sudice a ţării, Bucureşti. Fiecare centru din cele trei va avea şapte subcentre dispuse concentric. În acest fel, aproape toate zonele ţării se vor afla sub influenţa energiei benefice.*

3. Fiecare centru din cele trei zone va fi condus de către membri cu energie benefică crescută. Fiecare centru va avea cinci membri, iar subcentrele cîte şapte membri. Atît membrii celor trei centre cît şi cei de la subcentre, în fiecare sîmbătă şi duminică, îşi vor concentra potenţialele mentale pentru a radia în toată ţara energie benefică sub formă de gînduri pozitive. Centrele şi subcentrele se vor conecta, desigur, în zilele amintite, cu nucleul Ordinului aflat în Bucureşti.

*4. **Ordinul Universal al Luminii** va trebui să facă posibilă apariţia în România a unui sistem alternativ la guvernare. Sistemul alternativ va coopta şi partea pozitivă a bisericii ortodoxe, iar structura sa va trebui să arate în felul următor:*

***Sfatul Ţării,** format din filozofi, teologi, intelectuali evoluaţi, profesori universitari, clarvăzători — toţi în număr de 100.*

*Peste Sfatul Ţării se va suprapune **Consiliul Sacru,** format din şapte oameni — filozofi de înalt prestigiu, teologi şi clarvăzători.*

*Deasupra Consiliului sacru va fi **Triada,** formată din Patriarhul României, cel mai bun bioenergoterapeut şi cel mai prestigios filozof al României.*

Acest sistem alternativ la guvernarea României va trebui introdus în viitoarea Constituţie. Sistemul alternativ va trebui investit cu putere de decizie, pentru a analiza activitatea guvernului. Guvernul va fi obligat prin lege să prezinte sistemului alternativ hotărîrile pe care le va lua.

Hotărîrile ajung la Sfatul Ţării, la Consiliul Sacru ori la Triadă, în funcţie de importanţă. Toate deciziile importante ale guvernului vor trece spre analiză prin Sfatul Ţării pentru verdicte. Apoi transmise Consiliului Sacru, care la rîndul său pune un verdict şi transmite decizia guvernului spre Triadă, unde cei trei vor analiza dacă decizia este bună sau nu. Aceste circuite de importanţă vitală vor trebui să funcţioneze în cel mai scurt timp cu putinţă.

***Sfatul Ţării, Consilul Sacru** şi **Triada** vor trebui să înlocuiască treptat formele incompatibile: guvernul cu miniştri, parlamentul şi funcţia de preşedinte al ţării. Astfel Sfatul Ţării îşi va spori numărul de membri, înlocuind Parlamentul. Consiliul Sacru va număra de şapte ori şapte membri, înlocuind guvernul, iar Triada va înlocui funcţia de preşedinte. Forma politică incompatibilă va fi înlocuită cu cea nouă, formată din filozofi, universitari de înalt prestigiu şi alte personalităţi din celelalte categorii amintite.*

***Ordinul Universal al Luminii** va trebui constituit legal prin hotărîre judecătorească, pentru a se putea impune mai tîrziu în viaţa ţării. Toate persoanele ce vor face parte din Ordin, din Sfatul Ţării şi din Consiliul Sacru şi din Triadă, trebuie să fie oameni pozitivi, cu o morală strict benefică, pentru a nu cădea sub influenţa energiilor negative.*

*Dacă va fi necesar, **Ordinul Universal al Luminii** îşi va crea conexiuni internaţionale.*

Este cu putinţă ca acest text să-şi piardă din aparenta desuetudine după ce cititorul va străbate revelaţiile şi mesajul referitoare la România şi cei şapte ani apocaliptici. Este limpede pentru mine, mai ales după ce am epuizat convorbirile care fac obiectul acestei cărţi, că ar fi nedrept să-i atribui Contelui Incapucciato o vocaţie politică în sensul în care înţelegem o asemenea vocaţie în lumea de azi. Aşa cum la fel de limpede trebuie să transpară faptul că nu m-ar fi interesat în nici un context şi în nici o împrejurare să scriu o carte ce-ar avea fenomenul politic drept materie primă de ilustrat şi argumentat.

Vom reface aşadar o călătorie neasemănătoare cu vreuna cunoscută pînă acum, o călătorie spre „a doua lume a Terrei".

Cîteva consideraţii sunt necesare.

O remarcă insinuantă spune despre medicii psihiatri că după ani de contacte cu bolnavii devin ei înşişi nişte oameni bolnavi; acelaşi lucru s-a spus adeseori şi despre alte tipuri de maladii ce şi-ar transfera caracteristicile în cei care li se dedică cu anii, luptînd cu suferinţele şi devotîndu-se profesional şi moral eradicării unor boli. La fel se poate spune că neavînd nici o chemare pentru pictură, spre exemplu, dar stînd cu anii în preajma şevaletului pictorilor, la un moment dat îndrăzneşti să pictezi. Acest „principiu al contaminării" poate fi dus mai departe, probabil pînă la muzică şi la cosmonauţi.

Ce nu aveam să prevăd de la început, consemnînd o seamă de fenomene paranormale, a fost tocmai „integrarea" fără de voie a existenţei mele într-un angrenaj ezoteric căruia îi deveneam din zi în zi un intermediar solicitat. De la primele articole publicate pe tema ilimitată a paranormalului, însăşi viaţa mea a luat alt curs. S-au deteriorat prietenii pentru a se ivi altele; eram „citit şi evaluat" energetic şi moral de practicieni şi iniţiaţi ai fenomenologiei paranormale înainte ca ei să mă fi văzut sau eu să-i fi cunoscut vreodată; vasele comunicante ale fenomenologiei respective începuseră să transporte spre mine evenimente, clarviziuni, revelaţii. Avertismentele mele prin care afirmam că sunt străin de orice practică spiritistă, de orice tip de magie — albă sau neagră, — n-au reuşit să curme valul de informaţii stranii, ce mi se impuneau automat, ca şi cum eram un receptor într-un angrenaj de neînţeles sau un terminal căruia computere ascunse îi furnizau date incredibile.

Unele fenomene paranormale ar trebui, fără îndoială, studiate investindu-se în diagrama lor absconsă, adeseori iraţională, tehnologii de vîrf şi cunoştinţe din ştiinţele aşa zis de graniţă. Mai cu seamă că fenomenologia paranormală are în România un cîmp foarte întins şi bogat de elemente greu descifrabile, uneori senzaţionale, de regulă foarte puternice şi nu în ultimul rînd profunde şi pitoreşti.

Suntem probabil ţara cu cele mai numeroase viziuni şi previziuni pe kilometru pătrat de spaţiu locuit de oameni. De aceea cred că eflorescenţa rapidă a acestui fenomen ar trebui să reţină atenţia, în modul cel mai serios cu putinţă, fizicienilor, medicilor dintr-un multiplu de discipline (nu numai psihiatrie), biologilor, filozofilor (mai ales metafizicienilor), psihanaliştilor, antropologilor , exegeţilor şi în sens integrator înţelepţilor pe care biserica noastră îi are, din fericire, şi care se pot apleca asupra acestor fenomene nu numai în chip util, ci şi catalizator din punct de vedere spiritual creştin.

Pentru scriitorul cu o cultură istorică din nevoi profesionale relativ corect încheiată, cu o cunoaştere religioasă însuşită în timp din nevoia elementarei înzestrări cu o bibliografie morală şi creştină, intruziunea în fenomene paranormale — dincolo de farmecul senzaţional al aventurii! — este încărcată din principiu de numeroase scrupule şi de temeri. Ştim prea bine din Biblie despre „falşii proroci" ce vor bîntui lumea, propovăduind neadevăruri pline de păcat în numele adevărului; ştim despre interdicţiile referitoare la anumite aspecte cifrate şi conexate în Cartea Cărţilor la tîlcul mesajelor divine; a nu trezi spiritele, ci a trăi în credinţă şi în legea dumnezeiască, a urma cu smerenie calea salvatoare a învăţăturilor aduse de Isus oamenilor — iată un „tablou" elementar al comportamentului civic, moral şi spiritual cuprins în mod explicit în postulatele creştine pe care le slujeşte biserica ortodoxă, şi care sunt garantul pentru noi, fiinţe muritoare, în perspectiva transcendentală de dobîndire a mîntuirii.

Se înţelege aşadar că nu-mi rezerv în această carte plină de revelaţii cosmogonice avînd drept sursă inspiraţia divină, revelaţii care pot şoca cititorul, indiferent de pregătirea lui culturală sau aparţinătoare de o religie sau alta, decît rolul de gazetar care ascultă şi transcrie corect ceea ce aude. Ar fi în totul artificial şi abuziv ca cititorul să-mi atribuie vreo participare convinsă în spiritul celor ce urmează a fi relatate. Pe parcursul discuţiei mele cu cel ce şi-a adoptat numele şi prenumele preţios de *Contele Incapucciato,* am fost nu o dată stupefiat de tot ce auzeam, şi m-am străduit mereu să scot esenţa relatărilor, a senzaţionalelor dezvăluiri către o judecată tributară culturii şi articulată de raţiune. Dar nu am reuşit. Dezvăluirile excedează raţiunea, obligîndu-mă să renunţ la orgoliul logicii şi să mă las condus de interlocutor într-o lume atît de familiară lui şi atît de fictivă pentru mine.

Este adevărat că am fost cucerit de farmecul inedit al acestei lumi — însă din punctul meu de vedere, ştiind că imaginaţia mea poate, la rîndul ei, să construiască lumi inexistente pentru a le înfăţişa şi extinde narativ, la fel de „viabile" precum sunt atîtea realităţi care nu au nevoie să împrumute forţa ficţiunii.

Am fost asigurat că tot ce mi se dezvăluie este absolut real!

Tocmai de aceea nu sunt în stare — şi poate că nici nu e dreptul meu să o fac! — să-l asigur pe cititor că de-a lungul discuţiei cu Contele m-aş fi aflat în elementul meu. Ce mai pot spune este că am stat de vorbă cu un tînăr lucid, cu o cultură bine rînduită şi corect gospodărită, de o coerenţă impecabilă în expresie şi argumente. Un tînăr care are deja experienţa unui vîrstnic ce-a văzut atîta lume şi a călătorit prin lume spre mister. Circumspecţiile mele se dovedeau treptat inutile. La fel şi intenţia, cînd scriam această carte, de a urma eventual o metodă stilistică prevăzută cu ceva asemănător protecţiei la şoc!

Tot ce aflam de la zi o la alta era şocant. Cum să accepţi în secolul al XX-lea că există cu adevărat „Lumea Cealaltă"? Cum să-ţi însuşeşti necritic imaginile surprinzătoare ale acelei lumi? Răspunsurile Contelui veneau atît de sigure că păreau să-mi parodieze chiar întrebările. Invocînd semnele vizionarilor, tocmai în acest sfîrşit de mileniu, se pare că trebuie să acceptăm existenţa „altei lumi", paralele. Şi din nou îmi spun că disponibilitatea minţii omeneşti de imaginare a unor lumi diferite sau lumi paralele este virtualmente nelimitată. Autori celebri şi-au inclus în travaliul lor oniric şi născocitor acest oficiu de transplantare de „realităţi imaginare" pe care le solicităm cu pasiune, însoţindu-ne satisfacţia lecturii de un permanent subconştient privind „plăcerea adevărului" citit.

Contele Incapucciato s-a arătat foarte mirat sesizînd că îl suspectez de fabulare, şi astfel m-am pomenit în situaţia de a stoca în memorie două mistere. Mă întrebam tot timpul dacă ele vor conduce la un singur adevăr, cel căutat. Primul mister vine din faptul existenţei *cu adevărat* a „altei lumi" pe planeta noastră; al doilea mister pune în evidenţă însăşi autenticitatea accesului tolerat al unui român la cunoaşterea acelei lumi. Mă integram în ecuaţie întrebîndu-mă de ce tocmai acum, cînd se încheie cel de-al doilea mileniu de spiritualitate creştină şi civilizaţii succesive, a devenit posibilă tolerarea unui muritor în acea lume?

Pe seama sfîrşitului acestui mileniu s-au făcut atîtea proorociri şi s-au scris numeroase cărţi, au circulat şi circulă numeroase ipoteze ce includ avertismente alarmante, aş putea spune că există la ora aceasta o literatură a „sfîrşitului lumii" căreia nu-i scapă nici un detaliu catastrofic, nici o nuanţă din marele colaps prefigurat! Niciodată ca azi, într-o lume culturală, cu acces firesc la lectură şi avidă de cunoaştere şi informare, Apocalipsa Sfîntului Ioan Teologul n-a fost mai pasionat actualizată, mai permeabilizată la analogii dintre cele mai consternante

şi mai libere în curaj, acestea toate în ciuda interdicţiei exprimate special în Apocalips privindu-i pe răstălmăcitorii textului biblic. S-au emis cele mai năstrușnice şi mai înfricoşătoare ipoteze, s-au făcut calcule subtile şi evaluări stresante, n-au lipsit din „cercetare" nici computerele şi alte tehnologii de vîrf! S-au efectuat analogii istorice şi mai ales evenimenţiale, dar şi morale, între realităţi socio-politice şi textele din Apocalips.

Nu putem nega că astfel de analogii par plauzibile şi capătă certificat de sincronizare prin rezultate ce impun idei şi reconfirmă extraordinara înlănţuire de fenomene şi evenimente congruente cu previziunile ultimului capitol al Bibliei. Versetele ezoterice cuprinzînd enigme cifrate numeric, prin parabolă sau metafore, sunt permeabile la un multiplu de interpretări. Dar prea multe dintre acestea nu sunt străine de concretul evenimenţial afirmat şi confirmat de cursul istoriei omenirii.

Ni s-a dat oare putinţa de a cunoaşte sau de a descifra ce anume vom avea de întîmpinat şi ce urmează să fie, iar prin şocul trezirii, în ceasul al doisprezecelea, să mai putem îndrepta din propria noastră evoluţie neorînduiala şi maleficul? Dar Apocalipsa pare pe cît de ineficientă, pe atît de implacabilă. Opera sugestivă şi avertizantă a Sfîntului Ioan Teologul nu a reuşit să ne remodeleze moral, să ne reorienteze cursul vieţii şi al destinului global, dincolo de pildele individuale care se pierd în globalitatea plină de entuziasmele autodistrucţiei.

Este adevărat că nu speram să fiu căutat de cineva care să vrea să-mi vorbească despre *şapte ani apocaliptici* cu care noi şi miliardele de contemporani ne vom confrunta, devenind personajele active sau neutre, implicate sau protejate, ale unei scene de sfîrşit de mileniu fabuloase şi înfricoşătoare! La sfîrşitul acestei cărţi, cititorul se va întreba desigur dacă vom trăi Apocalipsa sau nu vom mai apuca să o trăim.

Ca să capăt curajul de a scrie această carte a trebuit să fac exerciţii de amnezie, să-mi uit pentru o vreme convingerile, să-mi ascund simţămintele şi să înţeleg că trebuie să-l iau în serios pe interlocutorul meu revenit din Tibet ca mesager investit să facă mărturisiri uluitoare.

Îndrăznesc presupunerea că nu puţini cititori, parcurgînd filele care urmează, vor considera că cele mai multe descrieri şi mărturisiri ar putea fi rezervate domeniului iraţionalului. E adevărat că eu însumi am fost deseori vizitat de această expresie, pe care încercam să o depăşesc şi să-i integrez mecanismul într-o raţiune. Dar ceea ce eu încercam să lămuresc era de mult lămurit de unul din cei mai mari filozofi ai spaţiului spiritual românesc, Lucian Blaga:

„Raţiunea nu se resemnează uşor. Ea vrea cu orice preţ să ajungă la o formulă. Cum realitatea e de natură iraţională, raţiunea va încerca chiar o formulă a iraţionalului. (...) Nu trebuie să ne speriem de aceste formule ale iraţionalului. Iraţionalul intră doar aşa de des chiar şi în ipotezele şi teoriile acceptate de ştiinţă. Matematica superioară e plină de astfel de formule alogice. În calculul infinitezimal, bunăoară, infinitul mic e luat cînd egal cu zero, cînd egal cu ceva, cu o mărime care adăugată de nenumărate ori la sine însăşi dă infinitul mare. Aceste construcţii care desfid logica sunt socotite chiar între cele mai îndrăzneţe fapte ale ştiinţei. Pentru formularea dogmatică a realităţii, formulare ce nu se sperie de iraţional, ci îl primeşte ca element constructiv, e poate instructiv cazul Einstein.

Se ştie cît de mult a dat de gîndit paradoxul experimental al lui Michelson unei generaţii întregi de fizicieni. Fiind de un deosebit interes, îl vom atinge în cîteva cuvinte. Optica învăţa că lumina se propagă cu o iuţeală de 300.000 kilometri pe secundă în Univers. Astronomia învăţa că Pămîntul se mişcă şi el cu o iuţeală de 30 kilometri pe secundă. Pe temeiul acestor premise era de aşteptat ca

lumina să aibă faţă de pămînt, cînd un minus, cînd un plus de iuţeală, după cum se socotea în aceeaşi direcţie sau în direcţie contrară cu mişcarea Pămîntului. Experimentul lui Michelson arăta însă în toate cazurile o iuţeală invariabilă a luminii. Totul se petrecea ca şi cînd Pămîntul ar sta pe loc în Univers. Ştiinţa ajunsese în încurcătură serioasă. Se creau ipoteze tot mai complicate pentru explicarea paradoxului michelsonian. Dar complicaţiile teoretice nu sunt niciodată chemate să rezolve o problemă. Ştiinţa se găsea în plină criză, şi n-a putut să iasă din ea decît prin acceptarea unei realităţi iraţionale ca atare. Fapta lui Einstein constă tocmai într-o îndrăzneaţă formulare dogmatică. El a spus-o hotărît: nu trebuie să tot tălmăcim, şi să răstălmăcim prin ipoteze experimentul lui Michelson. Experimentul acesta trebuie pur şi simplu *primit.*"

Chemarea marii călătorii cu obstacole

Stăm faţă în faţă. Sunt pregătit să ascult. Banda magnetofonului rulează în linişte. Instinctiv, pun prima întrebare:

„Conte, care este atitudinea ta faţă de Dumnezeu, faţă de Iisus?"

„Este atitudinea oricărui creştin care trăieşte cu credinţa în Dumnezeu şi în Iisus Hristos!"

„Orice călătorie care depăşeşte spaţiul căruia îi aparţinem prin naştere, se întîmplă să aibă un număr restrîns de motivaţii. Dintre acestea se pot consemna mai întîi aventura, supravieţuirea, apoi setea de cunoaştere şi, în cazuri excepţionale şi cu destulă prudenţă, destinul! Ai pornit în lunga călătorie conştient că îţi urmezi propriul destin?"

„Am trăit cu mulţi ani în urmă conştiinţa chemării către Absolut. E ceva ce vine din adîncul fiinţei. Această chemare nu este prezentă la nivelul raţiunii, ci al intuiţiei, al subconştientului, unde se petrec marile reacţii sau marile epurări de energie. O revelaţie sau o chemare sunt lansate din cele mai înalte straturi de energie vibratorie, unde se află Absolutul!"

„Deci aveai presentimentul unui destin?"

„Dar este o ironie, pentru că destinul poate fi schimbat în momentul cînd omul ştie precis caracteristicile impuse de la naştere."

„Schimbînd destinul, poţi prevedea viitorul prin mecanismul intuiţiei? Prin intuiţie poţi prevedea ceea ce se va întîmpla?"

„La omul neştiutor intuiţia nu funcţionează decît în proporţie obişnuită, adică normal. În momentul cînd se descoperă acea scînteie, misterul, apărut înaintea conştientului, în acele clipe se produce o primă mişcare spre cunoaşterea mecanismului şi a destinului ce se impune conform pricipiului. Deci însumînd aceste legi ale materiei despre destin, intuiţie şi principiile care le guvernează, se poate spune că numai o fiinţă care a atins un anumit stadiu de evoluţie le poate depăşi prin însuşi mecanismul pe care acestea îl pun în mişcare."

„Conte, trebuie să remarc că tu ai modificat puţin ideea de destin. Cel puţin pe aceea care a făcut obiectul speculaţiilor metafizicienilor români. Observ că ai introdus în ideea de destin conceptul de intuiţie. Pe mine mă interesează acum obiectul acestei convorbiri: Există la oamenii care la un moment dat se pomenesc cu o gîndire vizionară, sau cu un *vizionarism gîndit,* privind evenimente fundamentale sau destinul global al unei ţări, de pildă, presentimentul că ei au fost chemaţi pentru un rol foarte important în acele dimensiuni ale vieţii, istoriei şi existenţei? Simpla intuiţie mă îndoiesc că este suficientă pentru o revelaţie. Mă interesează aşadar dacă ai avut chiar revelaţia unui itinerar care te-a condus de fapt la mister şi ulterior la dezlegarea misterului..."

„Vă înţeleg nedumerirea. Gîndiţi omeneşte. Intuiţia este exact acel mecanism care produce în conştient sau subconştient acel impuls care-ţi dictează limpede că ***trebuie*** *să te duci* ***acolo*** *unde de fapt eşti chemat!"*

„Îţi aduci aminte cînd ai ştiut că sosise momentul chemării? Cînd ai luat hotărîrea? Nu era la îndemîna oricui, cu ani în urmă, să obţină un paşaport!"

„Lucrurile sunt puţin altfel, sunt mai complicate. Este adevărat că după ce a avut loc explozia de la Cernobîl, care a lăsat victime şi spaimă, răni şi boli, am simţit cu adevărat o chemare inexprimabilă, dar venea de undeva de departe, iar eu nu o puteam defini. Această chemare, ceva ireprimabil, nu mi-a dat pace pînă în momentul cînd am hotărît să plec din ţară."

„Cum ai plecat?"

„Cît priveşte plecarea, ea nu s-a produs în condiţii normale. Sau cît de cît normale! Este vorba de faptul că nu am posedat nici un paşaport; bineînţeles că toată lumea ştie cum se obţinea în 1986 un paşaport. Vă ofer deci o istorie medie a ceea ce s-a întîmplat... Neavînd un paşaport, am apelat la un prieten care locuieşte în Constanţa, iar acest prieten, la rîndul lui avînd o cunoştinţă, un căpitan de vas (de mărfuri) de cursă lungă, m-a sfătuit să aştept pînă se va nimeri o ocazie. Ştiam că urma să călătoresc spre Arhipeleagul Polinezian, deci spre Indii, spre partea orientală a globului. În momentul cînd s-a decis plecarea acelui vapor în cursa respectivă, deci condiţiile normale pentru echipaj, cu cîteva zile mai înainte am ajuns la Constanţa, am luat legătura cu acel prieten şi, prin el, cu căpitanul vasului, explicîndu-i motivul dorinţei mele de a pleca. Bineînţeles că asemenea oameni, pentru că erau supuşi unor controale minuţioase şi drastice din partea organelor respective, nu prea tolerau astfel de cereri. Dar am avut convingerea că voi fi înţeles. Şi am fost înţeles, cu toate că mi s-a expus aspectul următor: la destinaţie căpitanul avea să întîmpine dificultăţi din cauza acestor vameşi severi, din cauza autorităţilor. Dar trecînd peste toate acestea, pînă la urmă ne-am descurcat."

„Consideri interesant sau important aspectul călătoriei?"

„Timp de mai multe luni călătoria pe vapor a fost relativ plăcută, deşi mă gîndeam tot timpul la mine, şi nu la căpitan, la situaţia neplăcută în care îl pusesem, la cum se

va descurca în faţa autorităţilor avînd la bord o persoană în plus, fără forme legale, un român rătăcit într-un vapor! N-au lipsit senzaţiile negative, răul de mare, am traversat şi o furtună tropicală. Această călătorie era, ca să spun astfel, liniştea dinaintea furtunii ce avea să urmeze pentru mine în Orient!"

„Înainte de-a ajunge «în furtună», ştiai că o vei întîlni?"

„Aceeaşi intuiţie ireprimabilă continua să mă cheme spre Orient. Despre acest aspect n-aş vrea să vorbesc mai mult. De ce spre Orient? Pentru că acolo spiritualitatea a rămas intactă în ciuda a peste o sută şi ceva de ani de colonialism — deci un spirit nu poate fi chemat decît de un focar spiritual! Este exact ca un magnet mare şi puternic, care atrage în cîmpul său obiectele mai mici, toate metalele din jur. Mergînd pe acest fir intuitiv nedefinit, însă cert spiritual, am reuşit să ajung şi să poposesc în India fără prea mari probleme din partea autorităţilor indiene, deoarece la început am fost considerat un refugiat, dar nu unul politic, ci un refugiat spiritual, ceea ce nu-i acelaşi lucru."

„În care port din India ai coborît de pe vapor?"

„Trebuie să spun că după multe discuţii a trebuit ca vasul să aleagă un alt port faţă de cel stabilit iniţial prin actele respective, pentru a nu strica relaţiile între cele două ţări, pentru a preîntîmpina unele neplăceri faţă de autorităţile indiene..."

„Te referi la faptul că pe vaporul respectiv călătorea o persoană fără acte legale?"

„Legile internaţionale nu îngăduie pe un vas, oricare, decît acel echipaj stabilit prin norme precise, cu un număr fix de oameni, cu încărcătura prevăzută în acte, fără nici o abatere, fără nici un adaus..."

„Să ocolim amănuntele legale, omeneşti şi lumeşti. Înainte de acest drum, aveai deja o pregătire spirituală necesară contactului cu India, pentru a-ţi putea crea relaţii acolo?"

„Noţiunea de pregătire spirituală este relativă. Reprezentările pe care le exprimaţi reflectă o gîndire de scriitor. Eu nu gîndesc aşa. După cum se ştie, conştientul nu dă voie, la nivel raţional, să descoperi ce se întîmplă în subconştient. Însă în subconştientul meu s-a petrecut atunci o dezgropare a unei simţiri intuitive, sau dacă vreţi spirituale. Aceasta se afirma din ce în ce mai pregnant tocmai pentru a pune în valoare atracţia către spiritualitatea Orientului. Este vorba de chemarea care se naşte la un moment dat în subconştientul unui om, indiferent de natura chemării. Deci cam acesta este mecanismul prin care am fost chemat pur şi simplu, spre nişte tărîmuri unde prin raţionament şi în mod conştient nu puteam visa să ajung."

„Şi ne întoarcem din nou la destin! Se spune că precum dragostea, destinul este orb. Acest itinerar extraordinar te chema, şi nu era o aventură, o călătorie turistică, nici o provocare a setei de cunoaştere. Ce ştiai atunci despre Shambala?

„Ca un mic artificiu de calcul, pot spune că în cazul meu destinul rămînea orb dacă eu aş fi ignorat acest lucru. Dar nu l-am ignorat. Cît despre spiritualitatea orientală care se aseamănă cu un purgatoriu pentru oricine se îndreaptă spre India, pot spune că acel tărîm spiritual foarte dezvoltat este un tunel secret. Dacă ai chemarea şi voinţa de a-l străbate, el te îndreaptă cu certitudine spre Ţara misterelor — Shambala"

„Ce ştiai cînd ai plecat despre Shambala?"

„Nu ştiam nimic pentru că nu sosise încă momentul cunoaşterii. Pe de altă parte, nici n-ar fi trebuit, cred eu, să ştiu prea multe, deoarece aveam de înfruntat un drum pînă a ajunge acolo, un drum plin de neprevăzut. În momentul cînd întîlneşti neprevăzutul, trebuie să iei o decizie fermă, implacabilă, fără putinţă de întoarcere."

„Dar erai singur acolo..."

„Din punctul nostru de vedere eram singur, dar acele fiinţe cu care mă întîlneam fiind axate mai mult pe spiritualitate, este de la sine înţeles că acordă ajutor total celor ce vin să le viziteze. Cu atît mai mult eu m-am bucurat de această lege, cu cît eram la limita supravieţuirii!"

„Eşti foarte tînăr, atunci erai şi mai tînăr, deci ce înseamnă acolo a supravieţui? Ai cunoscut caznele, le-ai învins?"

„După ce m-am reîntors în ţară caznele de acolo nu mi se par insuportabile, dar bineînţeles că în anul 1986, cînd am plecat, pentru un om obişnuit cu un minim de confort, cu unele comodităţi ale vieţii civilizate, trecerea într-un spaţiu lipsit practic de orice auxiliar material comparabil este o performanţă şi o aventură care sfidează ignoranţa şi haosul ca principiu. Dar trebuie să spun că în momentul cînd am părăsit România, pe cale intuitivă mi s-a transmis că este necesar să fac acest drum, este obligatoriu. Nu aveam să ştiu de la început unde voi ajunge, cum, ce voi vedea şi ce voi cunoaşte în cele din urmă. Nu-mi era limpede nici misiunea cu care simţeam că fusesem investit. Acest itinerar prin India era doar o pregătire, pentru care eu nu eram format decît din punct de vedere geografic, cu cunoştinţele necesare; dar n-a fost deloc uşor. Şi n-are rost să mai continui aici cu aspectul material şi existenţial al călătoriei, pentru că nu acesta este obiectul discuţiei noastre. Am văzut şi am trăit printre cerşetori. Am văzut şi am trăit printre yoghinii care dispreţuiesc orice formă de confort sau lux, indiferent cît de mărunt este acel lux. Privitor la limita supravieţuirii, aceasta este ceva de neimaginat pentru un european..."

„Îţi poţi aminti acum o zi din viaţa ta în India?"

„Desigur, dar s-ar putea ca cititorii să fie puţin uimiţi. În India nu se poate dormi cum se doarme de pildă la Bucureşti — aşa este, bineînţeles, în «locurile» pentru care eu a trebuit să optez! Nu exista acolo unde eu am trăit, un pat, deci se doarme pe jos sau pe nişte rogojini de răchită. V-am oferit doar un aspect..."

„Un aspect neinclus în viaţa modernă de acolo..."

„Fireşte am specificat. În continuare, este vorba de faptul că nu te poţi trezi mai tîrziu de ora şapte, este ceva ca o forţă care te determină să te trezeşti la această oră. Şi te trezeşti bine amorţit ca să dai de o realitate total diferită, cu care trebuie să te acomodezi, să te obişnuieşti cu acea imagine seacă, goală, din punctul nostru de vedere, educaţi în legile saţietăţii. Fiecare zi pare o cădere înspre partea nevăzută a lucrurilor! Este adevărat, o ştie oricine, că India are o vegetaţie abundentă, de tip tropical şi subtropical, este o ţară foarte mare, există şi zone cu pămînt uscat, dar toate acestea vin în contrast cu acel spirit oriental care se comportă ca o fîntînă cu locuitorii autohtoni. Spiritul indian este caracteristic prin dorinţa sinceră de a primi pe oricine, de a-l face oaspete pentru o noapte sau mai multe. Indienii nu cer nimic în schimb; doar să fie respectaţi în calitatea lor de gazde şi să li se recunoască efortul de a găzdui pe cineva şi de a face bine. Apoi problema mîncării, foarte importantă. La început am reuşit să mă hrănesc cu fructe, ei mi le ofereau pentru că nu aveam încredere în mîncărurile pe care ei le preparau. Şi cînd spun aceasta, mă refer mai ales la gust. În primele luni, viaţa a fost destul de chinuitoare, uneori exasperantă. Dar eu ştiam că trebuie să mă adaptez repede la acele condiţii pentru a trăi normal, ca orice fiinţă, deoarece drumul nu se oprise în India, aveam de făcut **marele drum.** *Discutam tot timpul cu localnicii, săteni, care aveau cunoştinţe suficiente pentru a ne înţelege în engleză. Am întîlnit în aceste locuri stresante oameni foarte importanţi, dar scăpătaţi din punct de vedere material, care totuşi îşi asumau rolul de călăuză. Astfel am trăit în India un răstimp destul de lung, însă în permanenţă în căutarea acelei chemări care mă făcuse să părăsesc România, şi încă nu-i găsisem semnificaţia, mesajul explicit. În fiecare zi, acolo, cineva sau ceva îmi spunea că eu trebuie să-mi continui călătoria..."*

„Ai pomenit la început în această discuţie cuvîntul *chemare*. În tot ce ai trăit, ca revelaţie şi mesaje, expresia aceasta capătă un sens. Mai tîrziu ne vom apropia de şoc, de acel incredibil petrecut aievea. De unde venea chemarea?"

„În intuiţiile mele, de care sunt sigur că-mi fuseseră introduse în simţuri precum o ecuaţie într-un calculator, păstram sugestia transmisă probabil telepatic, că acea chemare nu poate fi urmată decît scormonind pur şi simplu în toate acele locuri în care există temple sau mănăstiri, dar şi acele colibe sărăcăcioase în care se manifestă neştiuţi de nimeni maeştrii yoghini. În drumul meu am întîlnit tot felul de oameni, cum este lesne de înţeles. În una din zile am cunoscut un bătrîn yoghin care se asemăna cu un cerşetor. Dar era vorba de un om care sfida realmente viaţa pe această planetă. După înfăţişarea lui, după inteligenţă şi misterul evident ce-l îmbrăca în gesturi şi pătrundere, mi-am dat seama că acel om trebuia să ştie foarte multe lucruri. Simţisem faţă de el o atracţie specială. Într-o seară, adunîndu-se cu cei din jurul lui, prieteni, rude şi cei care locuiau în satul acela, a început să-şi depene amintirile. Am sesizat cu uşurinţă că de fapt nu erau amintirile unei vieţi limitate, omeneşti. El vorbea firesc şi adevărat despre un timp pe care îl străbătuse de-a lungul cîtorva secole! Bătrînul vorbea datorîndu-şi experienţa şi cunoaşterea maeştrilor săi anteriori, el cuprindea un timp întins, bogat. Vorbea şi despre locuri vechi, plăcîndu-i parcă să amintească de ceea ce el însuşi numea «o legendă», o ţară subpămînteană, care se numeşte Shambala! Am înţeles că multe secrete sunt lăsate să vieţuiască în legendă, pentru că oamenii nu sunt pregătiţi pentru accesul la ele. Nu uitam acolo că şi Mircea Eliade îşi dorise să cunoască Shambala..."

„Bătrînul yoghin a înţeles că tu erai pregătit, că aveai îngăduinţa de a cunoaşte Shambala şi de a vorbi despre ea?"

„A vorbi despre orice fel de lucruri, despre Dumnezeu sau despre Rama — în religia lor, este ceva obişnuit, deci cu

atît mai mult despre Shambala, care nu se poate identifica cu Absolutul Divin. Se pot aminti însă cîteva lucruri, în treacăt. Dar esenţa o voi hotărî şi cunoaşte (nu ştiu cît din ea!) mai tîrziu. Revenind la bătrînul yoghin, cu fiecare zi care trecea, privind la el, nu-mi venea să cred că viaţa poate fi sfidată, şi mă refer la principiile pe care le impune viaţa oricărui om. A mînca o dată la trei zile, a nu bea decît o singură dată pe zi şi a sta izolat într-o colibă de răchită mai mult de 18 ore din 24, iată ceva care, din punctul nostru de vedere, sfidează pur şi simplu evoluţia materială, starea de a fi a omului în această evoluţie. Iar acest bătrîn era mulţumit. Era fericit pentru că, după cum aveam să aflu, spiritul său evoluase foarte mult, intrînd în acel domeniu al energiilor vibrante care te poartă pe drumul spre Absolut!"

„Ne vom mai opri probabil în această discuţie la energii. Orientalii «lucrează» de secole şi milenii cu biocîmpul, cu energiile. Ce ţi-a spus acel bătrîn yoghin despre «lucrul cu energiile»?"

„La noi există deja numeroase prejudecăţi sau confuzii în această direcţie. Să înţelegem că un yoghin nu se poate compara cu un bioenergoterapeut de la noi. Un yoghin este mult mai evoluat, pentru că, renunţînd la un mare număr de principii lumeşti, se autoperfecţionează pînă cînd ajunge la acel moment în care corpul său devine ca o carcasă ruginită, în timp ce spiritul triumfă, se aureolează, constituie totul..."

„Pentru aceşti oameni «viaţa de dincolo» începe a fi «locuită» încă de aici, de pe pămînt? Noi europenii, suntem construiţi pentru a ne trăi viaţa şi uităm sau negăm existenţa altei lumi, dincolo de viaţa aceasta. Este adevărat că avem conştiinţa morţii, dar ne pregătim pentru trecerea dincolo în mod cu totul accidental, nu trăim de fapt misterul trecerii în lumea cealaltă decît ca pe o ipoteză căreia îi căutăm argumente ştiinţifice. În cazul bătrînului pe care l-ai cunoscut, şi care a însemnat un moment important în viaţa ta în India, el pare să-şi fi pregătit viaţa eternă!"

„Aţi denumit aproape exact lucrurile. Spre deosebire de noi europenii, prinşi zilnic în tot felul de probleme şi treburi lipsite de importanţă pentru bătrînul amintit, la yoghini principiile energiei şi ale vieţii însumează drumul spre Absolut. Spre eliberarea din aceste matrice care constrîng omul la o viaţă mizerabilă în fond, cu tot confortul care există în conştiinţa omenească în chip artificial..."

„Acel bătrîn ţi-a vorbit vreodată despre felul în care trăieşte el însuşi accesul la spirit, la comunicarea cu dimensiunea subtilă a universului, cu lumea cealaltă?"

„Acest bătrîn, şi ca el mulţi alţii în întreaga Indie, comunică zilnic, aproape din oră în oră, dacă o doresc, cu spiritele evoluate din alte lumi! Ceea ce afirm este cît se poate de real, este un fapt de necontestat. Numai că noi nu pricepem că aceşti oameni nu doresc niciodată să-şi facă cunoscute aceste peformanţe. De ce? Mi-e greu să răspund. Am fost chemat spre acele locuri mai întîi, probabil, pentru a putea fi pregătit din timp în vederea întîlnirii, în Tibet, a adevărului tulburător, pentru care depun mărturie. Din punctul de vedere al bătrînului respectiv, a comunica firesc cu spiritele din alte lumi nu este foarte important, mai importantă este integrarea sa, încă din viaţă, ca spirit, în Absolut, în Eterna Pace — în Nirvana."

„Este un mod superior de a-şi pregăti încă din viaţă *starea de spirit*, adică viitorul etern. Dar ei ştiu totul despre spirit? O *întrebare* care este comună curiozităţii noastre europene..."

„Despre spirit? Într-adevăr, o întrebare stranie, dacă ar asculta-o chiar bătrînul de care am vorbit. Ştiţi că noi gîndim astfel de lucruri statistic. Deci pot spune că ei cunosc de o mie de ori mai mult despre spirite, decît noi, europenii. Desigur, au cunoştinţe temeinice despre ***spiritele malefice****, cît şi despre* ***spiritele benefice****. În aceste spirite benefice intrînd şi categoria zeităţilor. Ce se mai poate spune? Fiecare*

yoghin urmăreşte de fapt perfecţiunea. Acea perfecţiune amintită şi propovăduită de Iisus Hristos. Care este însă scopul yoghinilor, principiul fundamental? Ei caută să se ridice, mai mult sau mai puţin, deasupra zeităţilor!"

„Dar această aspiraţie nu este în cele din urmă un semn de aroganţă, de infatuare, de sfidare? Din punctul meu de vedere, ne aflăm, vorbind despre competiţia cu zeii, în plină mitologie. Iar tu ai avut acces la *cealaltă lume*, deloc mitologică, ai văzut-o! Cum putem împăca sau evalua cultura noastră mitologică, în relaţie cu o mitologie care însumează realităţi, ci nu ficţiuni?"

„Din nou judecaţi ca un scriitor, dar asta nu înseamnă că păcătuiţi. Nu, nu este un semn de aroganţă, infatuare, sfidare, dimpotrivă, este o cursă în care se aruncă fiecare iniţiat în lupta pentru a obţine de la Divinitate binemeritata răsplată după viaţă. Este o luptă intolerantă, crucială, dar nu în «domeniul» spiritului —cum spunem noi, ceea ce pentru ei înseamnă a vulgariza şi a îngusta adevărul — ci o muncă asiduă chiar cu spiritul!"

„Conte, îţi propun să încheiem aici amintirile din India. Marea ta călătorie este abia la început. Această preumblare prin generalităţi necesare aş dori să aibă rolul de catalizator. Pînă la pătrunderea în mister mai e cale. Nu uit că Mircea Eliade îşi dorea atît de intens să obţină graţia de-a păşi prin misterul Shambala. Eşti aşadar singurul român şi poate că unul dintre puţinii muritori care au cunoscut Shambala. Deocamdată eu mă simt dominat de curiozitatea lămuririi celor două alternative ale construcţiei Universului, dar şi ale fiinţei umane, ale societăţii, istoriei, ale destinului — dihotomia dintre bine şi rău. Fiind asigurat de tine că revelaţiile, mesajele, întregul itinerar pe care-l vei dezvălui nu ţin de paranormal, mă incită lămurirea asupra celor *două spirite*. Mîine putem începe discuţia prin care sper să facem un pas în plus spre Shambala «fizică», sau «lumea» pe care ai privilegiul de a o descrie material — ştiut fiind că

există şi Shambala interioară, un fel de «regat al conştiinţei», căruia exegeţii îi atribuie elementele scenei fabuloase ai cărei actori sunt întrupaţi doar din imaginaţie!"

Spiritele malefice şi spiritele benefice

Oamenii de ştiinţă ştiu azi că sistemul nostru solar, din care face parte şi Pămîntul, este o zonă liniştită şi calmă a galaxiei Calea Lactee. Pe o rază de 20 de ani lumină, pornind de la Soare, întîlnim aproximativ 100 de stele, adică o densitate de 0,01 stele pe anul lumină cubic. De aici şi concluzia că în „suburbia" Galaxiei, unde ne aflăm noi, se află destulă tihnă cosmică.

Acest succint tablou liniştit pare periculos dacă nu avem în vedere forţele care guvernează Universul nevăzut şi diminuat din perspectiva „altui tip" de prospectare. Contele Incapucciato nu-i neagă ştiinţei cuceririle, însă revelaţiile sale, după marea experienţă tibetană, diferă de cunoaşterea noastră, aşa zis pozitivă.

„Din punctul de vedere al structurii sale — îmi spune Contele în ziua a doua a convorbirii noastre —, *Universul arată cu totul şi cu totul altfel decît îşi închipuie oamenii de ştiinţă, metafizicienii, filozofii sau alte categorii de învăţaţi."*

Îl întrerup pe Conte, iar el pare să ştie ce-mi trece prin minte în momentul acesta. Surîde ca şi cum m-aş face fără de voie vinovat de o eroare moştenită... prin ştiinţă!

„Dar oamenii de ştiinţă sunt ultimii care s-ar simţi satisfăcuţi trăind doar închipuiri! Oamenii de ştiinţă au ajuns mereu să cunoască! Deci putem înlocui *închipuirea* cu *cunoaşterea?"*

„Vreau să spun că Universul este tot atît de misterios ca şi Divinitatea! Începînd cu primele faze ale Big-Bang-ului, înşişi oamenii de ştiinţă au dovedit că Universul a început să trăiască şi să crească. Dar eu ştiu că această parte din teoria materială, care explică începuturile şi expansiunea Universului, este doar o fărîmă din Marele Adevăr. Această fărîmă a venit la noi, totuşi, prin mijlocirea Divinului, pentru că altminteri oamenii de ştiinţă s-ar fi încurcat în tot felul de teorii şi n-ar fi ajuns la nici un rezultat. Cu toate acestea, teoriile actuale nu pot explica dacă Universul este închis sau deschis, deci în expansiune sau se va restrînge cîndva, într-un viitor îndepărtat, pentru a exploda din nou."

„Din ce punct de vedere abordezi structura Universului?"

„Fireşte, nu voi aborda structura Universului din punct de vedere religios, metafizic, filozofic, ci dintr-un punct de vedere imparţial, detaşat de orice realitate, dar nu şi în afara revelaţiei! În tridimensional, în înţelesul material, Universul are structuri ce nu pot fi calculate de nici o tehnologie omenească. Şi totuşi această vastitate, acest incomensurabil în principiile sale este guvernat de Divinitate, şi există reguli foarte precise care dirijează în permanenţă tot ce cuprinde metagalaxia ca sistem constant de energie vibrantă, pînă la cea mai mică particulă subcuantică — aşa zişii quartzi, neoni, leptoni, neutroni şi aşa mai departe. Deci principiile care guvernează acest univers — nu vorbesc de altele, pentru că există şi altele! — postulează o seamă de legi, în număr de cinci, dar eu o voi aminti doar pe aceea care se referă la un început şi la un sfîrşit. Aşadar Universul în care trăim are o limită. Ca urmare, fiecare din noi ne dăm seama că universul fizic, altfel spus, ***al nostru****, are un început şi un sfîrşit. Începutul a fost acum mai bine de 25 miliarde de ani, şi el va mai continua să trăiască încă multe perioade de zeci şi sute de miliarde de ani. Deci avem în faţa noastră un „teritoriu"*

imens, care nici măcar nu poate fi cuprins cu mintea, Dar într-o bună zi, după o anumită perioadă de evoluţie, Universul se va retracta din cauza atracţiei reciproce dintre toate corpurile cereşti, formîndu-se din nou acel glob fantastic, din care va reizbucni un nou Big-Bang...“

„De la această expunere pe care o recitesc ca pe o informaţie transmisă de un centru de cercetare a originilor Universului, îmi este foarte greu să te întorc în mister. Ai vorbit despre acel univers pe care ştiinţele moderne îl pot prefigura. Dar ce înseamnă pentru tine universul nevăzut, şi care are o funcţie uriaşă în destinul omenesc, spre exemplu...“

„Universul nostru conţine energii pe care oamenii de ştiinţă nu le-au descoperit şi nu le vor descoperi nici în secolele următoare. Dar se poate spune, ca un tablou general, că există o scară gradată, foarte largă, care porneşte de la energia vibratorie de esenţă pură, care este însăşi Divinitatea, coborînd pe multe trepte pînă la ultima energie ce corespunde ultimului strat, pe care se află acea lume a spiritelor malefice, obligate să coboare pînă la ultimul strat dintr-o cauză anume pe care o voi expune ceva mai departe.“

„Să ne apropiem puţin de lumea noastră. Înţeleg că energiile universului nostru includ şi planeta noastră. În ce măsură însă şi destinul omenesc?“

„Lumea noastră, Pămîntul, se află pe un strat de energie destul de avansat. Pămîntul este o planetă de gradul şapte. Energiile care se vehiculează în această zonă a sistemului nostru solar sunt imense, sunt mult mai vaste decît ne putem închipui cu mintea noastră de pămînteni. Abordînd lucrurile din punct de vedere al energiilor vibrante, se poate spune că Universul nu este altceva decît o uriaşă uzină în care trăiesc şi se manifestă extraordinar de acut multe vibraţii energetice. Se mai poate spune că aceste energii vibratorii şi pulsaţiile pe care le generează ele sunt infinite — ca desfăşurare numerică.“

„M-ai sfătuit ca anumite întrebări să nu ţi le pun, pentru că nu la toate întrebările curiozităţii mele ai dezlegarea de a răspunde. Dar despre «clasificarea» acestor energii, ai voie să vorbeşti?“

„Din acest punct de vedere, da. În clasificarea acestor energii se poate vorbi despre extremele acestora: este vorba de Divinitatea şi de starea energetică opusă Divinităţii! Mai fac precizarea că Universul nostru se află în conexiune cu un număr infinit de universuri, iar toate aceste universuri sunt dispunse sub forma unui cerc — pentru că cercul este forma cea mai rigidă, cea mai puternică formă de energie. Iar Divinitatea în măreţia şi grandoarea ei dirijează şi controlează evoluţia tuturor acestor universuri, care la rîndul lor sunt limitate...“

„O imagine terifiantă, formată din «piese» complexe ale unui organism viu, de necuprins şi de neînţeles. De ce această fragmentare?“

„Fragmentînd aceste şiruri de universuri, coborîm în Universul nostru. Şi putem spune următoarele: pentru înţelegerea omenească, Pămîntul fiind o planetă de gradul şapte, este normal ca explicaţiile pe care trebuie să le dau să se lege de o prezenţă mai simplă a acestor straturi energetice. Este vorba de aşa zisele lumi de dincolo sau lumi spirituale.“

„Spuneai că universul energetic în care trăim este structurat de la Divinitate şi pînă la ultimul strat, al spiritelor malefice. Este o idee, sau revelaţia unui adevăr!“

„Ca să nu vă contrariez, voi privi în ordine inversă, de la malefic spre Divinitate, pentru că acesta trebuie să fie drumul, de la rudimentar la Absolut. Spuneam că pe ultimul strat trăiesc spiritele malefice şi repet acest adevăr, în fond nefiind vorba de altceva, decît de ceea ce numim diavoli, demoni şi alte creaturi de acest tip. Ce nu s-a putut înţelege, chiar dacă omul a simţit mereu maleficitatea demonică, este că demonii nu au propriu zis spirit, ci sunt obligaţi mai degrabă să trăiască într-un fel de carapace energetică...“

„Interesantă idee — dacă-mi îngădui s-o apreciez astfel, dar insuficientă. N-aş fi singurul care plasează o asemenea ierarhie în contul superstiţiei! Şi în universul tridimensional există aşadar constrîngeri la nivelul energetic viu şi fundamental?"

„Poate că eu însumi, înainte de a ajunge în Tibet, acordam superstiţiilor valoarea pe care o au. Dar eu am revenit în ţară după o experienţă trăită concret. Această constrîngere a spiritelor malefice este o realitate, ea a fost făcută de către Divinitate după ce a avut loc acea răzvrătire, acea rebeliune pomenită în Biblie, şi care este un adevăr, nu o legendă, nu o superstiţie."

„Cum poţi explica acest adevăr?"

„Referitor la acea rebeliune, se poate spune că în urmă cu miliarde de ani, de fapt, de cicluri de evoluţie în Opal — care este ultimul strat de energie, în sens superior, respectiv sălaşul Divinităţii şi al celor 54 de spirite gigantice care servesc Divinitatea, deci în Opal a avut loc cu foarte mult timp în urmă o răzvrătire a unor spirite pe care Divinitatea le considera ca fiind de ajutor în ceea ce omeneşte am putea numi controlul evoluţiei universurilor!"

„Ai ajuns cu revelaţia la înţelegerea sau la intuiţia cauzelor care au dus la răzvrătirea acelor spirite dizgraţiate?"

„Noi ştim că Universul şi tot ce se află în el este creaţie dumnezeiască. Spun că «ştim» pentru că ştiinţele conduc pe o cale sau alta la aceeaşi afirmaţie, chiar dacă, spre exemplu, unii savanţi numesc această creaţie computer fabulos sau în multe alte feluri. Ce înseamnă spiritele răzvrătite? Ele trădînd pur şi simplu creaţia Divină, însăşi Divinitatea le-a exilat — pentru a folosi o reprezentare omenească, le-a expulzat din stratul de energie vibratorie, în alt strat, care, de altfel, contrar imaginii noastre, este foarte slab, este un spaţiu întunecat, deci unde nu există lumină, obligîndu-le să trăiască acolo pînă în momentul în care vor fi dezintegrate printr-o anume intervenţie

inaccesibilă înţelegerii noastre. Şi la acest nivel cosmic al creaţiei a existat acest conflict, însă nu-l putem echivala cu ceea ce înţelegem noi prin acest cuvînt. Spiritele acelea, benefice la început, după ce au fost alungate s-au transformat în spirite malefice, respectiv ***spirite negre,*** *invadînd acea zonă a Universului lipsită de lumină. Tot omeneşte vorbind, acea zonă fiind pe placul lor. Aflate în libertate, altfel spus, ieşind din Ordinea Divină în dezordinea la care aspirau, aceste spirite malefice au invadat multe sisteme planetare, printre care şi acela în care se află Pămîntul!"*

„Pămîntul — un corp ceresc lipsit de protecţia Creatorului? Dacă accept ce-ai spus drept un adevăr, atunci îngăduie-mi să mă cutremur! Pămîntul — subjugat de malefic şi aflat sub un control total al maleficului?"

„La fel m-am întrebat şi eu cîndva. Dar ştiu că Divinitatea nu a lăsat lucrurile să decurgă aşa precum au dorit spiritele malefice."

„Există însă şi adevăruri care fac parte din fondul spiritualităţii noastre. De pildă în cultura multor popoare din antichitate, există atîtea legende despre războaiele între zei. Limpede şi convingătoare în acest sens mi se pare epopeea greacă. Legendele greceşti dau foarte multe exemple despre felul de a se război al zeilor răi cu zeii buni! Zeii răi chinuiau oamenii, zeii buni îi ajutau. Ne aflăm oare în legendă sau în adevăr?"

„Ne aflăm doar în intuiţia unui adevăr! De aceea s-a ajuns să se confunde zeităţile între ele, cele bune fiind uneori definite ca rele, fiind scoase deci din acel refugiu malefic. S-a spus de pildă despre îngerul rebel pe care oamenii îl numesc Satan, că ar fi însuşi zeul Soarelui, la egipteni numit Ra, iar la greci numit Apollon. Este total eronat. Un diavol, respectiv conducătorul spiritelor malefice, nu poate fi şi nu a putut fi un zeu al Soarelui, pentru că o asemenea răstălmăcire vine în contradicţie cu înseşi legile universului stabilite de către Divinitate! Satan a fost cel care s-a răzvrătit împotriva Divinităţii, respectiv în varianta

greacă a fost cel care a dorit să-l detroneze pe Zeus ridicînd la luptă Titanii şi o altă categorie de divinităţi inferioare şi semizeităţi. Nu trebuie să confundăm focarul de ură, care este Satan, cu Divinitatea solară. Mă întrebaţi unde ne aflăm? În descrierile făcute de epopeea greacă, este foarte simplu de văzut conflictul între zei, respectiv între partea care slujeşte Divinităţii şi partea care slujeşte forţelor malefice."

„Sugerezi să-i atribuim epopeii greceşti rolul de izvor al cunoaşterii în creaţia cosmică divină, şi nu doar unul cultural, tributar exclusiv imaginaţiei creatorilor care erau ca şi noi, oameni. Ce se mai poate spune despre acest subiect?"

„Mergînd pe o altă lature a acestui aspect, între malefic şi benefic, se mai pot spune încă multe lucruri, iar unul din ele ar fi explicarea, acum posibilă, a locului unde se află aceste spirite malefice — sau mai bine zis, baza unde sunt coordonate toate aceste spirite malefice. După exilarea lor din Opal, coborînd din strat în strat şi deci ajungînd pe ultimul strat de energie, la nivelul planetei noastre, spiritele malefice au fost obligate să trăiască în centrul pămîntului. Nu trebuie să confundăm acest centru cu miezul planetei noastre, miezul fizic, în care există acea magmă încălzită la mii şi mii de grade. Este vorba de un ***plan energetic*** *asemănător suprafeţei terestre, deci de o matrice a suprafeţei Pămîntului coborîtă la nivelul ultim de energie. Acesta este «locul» unde îşi duc existenţa spiritele malefice..."*

„În ce situaţie ne aflăm acum , la nivelul planetei, privind acţiunea spiritelor malefice?"

„În momentul de faţă pot spune că pe suprafaţa Pămîntului mişună foarte multe spirite malefice. De ce se întîmplă aceasta? Este un amănunt foarte important, pe care doresc să-l abordez ceva mai tîrziu..."

„Ce înseamnă de fapt la nivelul conştiinţei, al existenţei, al moralei, al socialului şi al istoriei la urma urmelor, cele două spirite atît de flagrant contradictorii?"

„Vorbind despre malefic şi benefic trecem la o altă lature a fenomenelor cosmice. Ce înseamnă malefic şi benefic? Este necesară o precizare, pentru că la un moment dat oamenii obişnuiţi pot confunda maleficul cu beneficul şi invers, cum s-a făcut de atîtea ori în evoluţia umanităţii. S-ar putea crea iluzia că totuşi un spirit benefic ar fi în stare să facă rău, respectiv prin aplicarea unei pedepse, spre exemplu, iar un spirit malefic ar putea să facă bine unui om — pentru a nu mă referi la dimensiuni sociale sau istorice —, în sensul că acel om face totuşi un pact cu acel spirit malefic. Trebuie spus şi trebuie înţeles că un spirit benefic ***trăieşte*** *pe un strat de energie mult superior unui om. Îşi trăieşte viaţa pe acel strat de energie un timp oarecare, limitat sau nelimitat, dar esenţa vieţii acelui spirit benefic este de a face bine, numai bine, adică, altfel spus, de a sluji creaţia şi în esenţă Divinitatea..."*

„Această lege este absolută, definitorie în planul existenţei noastre etice şi morale?"

„A sosit momentul să fim lucizi, să fim înţelepţi, să înţelegem că un spirit benefic nu poate face niciodată rău, în nici o împrejurare şi nimănui. Gîndirea umană, oamenii formaţi în societate şi în propriile lor limite ar putea specula această idee afirmînd sau chiar crezînd că este perfect «dialectic» ca un spirit benefic să intre în conflict cu un spirit malefic. O asemenea speculaţie se bazează pe un adevăr mic; spiritul malefic se axează pe distrucţie, pe distrugere, semnificînd deci noncreaţia. Aşa cum trebuie să înţelegem că spiritul benefic se opune acţiunii de distrugere. Dar această luptă este cu neputinţă de explicat prin reprezentările noastre, cel mult putem face unele comparaţii care ţin însă de bagajul nostru cultural. Cum să explici faptul că energiile malefice dispunînd de o energie vibratorie foarte joasă, nefiind în stare să ajungă la acea capacitate spirituală superioară, de a crea, se axează în principal pe distrugere, pe descompunerea structurilor, atît în plan material cît şi în planul viului?"

„O curiozitate omenească, nesăltată de la nivelul copilăriei, mă face să te întreb de ce spiritele malefice sunt axate pe distrugere?"

„Am amintit faptul că spiritele malefice au fost exilate pe ultima treaptă, pe ultimul strat energetic, deci ele nu mai sunt în stare să recunoască înalta energie vibratorie care le-a fost caracteristică în vremurile de început ale Universului. Energia înaltă fiind caracteristică înseşi Divinităţii, ne întrebăm cum a fost posibil, deci logic vorbind, cum a fost posibilă sciziunea? Acest aspect, tocmai acest aspect nu este îngăduit să se cunoască nici de către minţile unor spirite care evoluează pe straturi superioare de energie, deci superioare omului şi, implicit, cu atît mai mult nu este necesară, nu este posibilă cunoaşterea de către mintea omenească. Să înţelegem clar că a cunoaşte aspectul sciziunii ar putea aduce o ofensă înseşi Divinităţii."

„Dar noi ştim că din punct de vedere spiritual, dacă ne privim pe noi înşine, ca şi material, totul este supus unei evoluţii. De ce spiritele malefice nu evoluează?"

„Este aici o nuanţă în marele mister, doar una accesibilă nouă. Şi spiritele malefice sunt supuse evoluţiei, însă unei evoluţii lente şi degradante. Dar este momentul să spun că cei ce-şi închipuie că spiritele malefice sau o parte din ele pot evolua spre straturile de energie înaltă, îşi fac o iluzie primejdioasă, comit o enormitate în evaluare. Spiritele malefice nu pot evolua spre straturile de energie superioară. Ele nu sunt capabile să ajungă în acele straturi pentru că sunt supravegheate de spiritele benefice care nu lasă să fie invadate straturile superioare de energie, de către aceste spirite malefice. Intrînd în straturile superioare de energie, şi lipsite fiind de scînteia divină, spiritele malefice pot provoca grave dezechilibre, care pot aduce chiar la dereglarea întregului mecanism al Universului."

„Am dedus pînă acum din argumentele tale că aşa ceva n-ar fi posibil! Am înţeles că energiile malefice prin natura lor, prin vibraţiile lor grosiere, *nu pot* pătrunde în straturile

de vibraţii fine, caracteristice nivelurilor energetice foarte ridicate. Şi nu pentru că ar fi «păzite». Cred că este o lege Divină care determină această imposibilitate!"

„Spiritele malefice, care au o energie malefică, pot dezagrega legile care guvernează straturile de energie vibratorie înaltă, distrugînd astfel o mare parte din legile de bază ale Universului! Important este faptul că aceste spirite malefice, la nivelul lor de existenţă şi evoluţie, au distrus pînă în momentul de faţă foarte multe sisteme planetare, incluzînd în aceste sisteme de planete, cometele, stelele şi inclusiv viaţa raţională. Privind partea nevăzută a lucrurilor, se poate spune că acest înger rebel — Satan, pe care orientalii îl numesc Mara, adică «Cel rău», urmăreşte totuşi în ideile sale malefice încercarea de a impune Divinităţii imaginea sa, de mare conducător al unei părţi din Univers. Judecînd prin toate mecanismele conştiente şi subconştiente, această alternativă pe care a impus-o Satan este foarte adevărată. El guvernează o parte din Univers, dar o guvernează distructiv, sau, cu un cuvînt omenesc, o guvernează prost! De altfel trebuie ştiut că în universul nostru au fost distruse mai multe sisteme planetare în care existaseră fiinţe raţionale asemănătoare oamenilor."

„S-ar putea să fii contrazis de cei ce şi-au făcut o prestaţie notorie în domeniile cosmologiei şi cosmogoniei. Eu rămîn în locul «copilului curios», imaginîndu-mi-i pe cititori îngăduitori cu o firească retardare în planul cunoştinţelor mele despre mecanica cerească. Revelaţiile tale observ că distrug multe cunoştinţe fixate axiomatic. Acceptă oare fizicienii, astronomii, biochimiştii, filozofii revelaţia energiei benefice şi malefice?"

„Va sosi şi timpul să vă îndoiţi de multe «adevăruri» ale cunoaşterii. Eu nu explic lucrurile, ci vorbesc despre adevăr. În încercarea sa de a se opune Divinităţii, Satan a creat în urmă cu sute de mii sau milioane de ani acele «găuri negre», unele localizate de oamenii de ştiinţă în Univers. În aceste găuri negre au fost distruse multe sisteme planetare."

„Ne apropiem treptat de cei şapte ani apocaliptici. Mai avem încă de parcurs un itinerar pămîntean, pe care te voi însoţi. Cu ceea ce am aflat pînă acum cred că putem poposi pe planeta noastră, pe planeta oamenilor. Care este *acum* «starea de spirit» a forţelor malefice?"

„În acest sfîrşit de mileniu lumea întunecaţilor — a spiritelor malefice —, consideră că a sosit momentul. A venit rîndul sistemului nostru solar, deci şi al Pămîntului, de a fi distruse."

„De ce se plănuieşte distrugerea sistemului solar şi a Pămîntului?"

„Pentru că Satan încearcă să rupă mecanismul cauză-efect, care este de fapt una din legile de bază ale Universului, pentru a-şi asuma guvernarea absolută în planul fizic, deci al materiei, dar şi în planul astral, deci planul în care se manifestă, ca formă de existenţă post-mortem, spiritele umane şi cele care sunt egale din punct de vedere energetic spiritelor umane."

„Ceea ce aud este înfricoşător, este cutremurător! Cum poţi argumenta că aceasta este realitatea?"

„Referitor la acest uriaş conflict dintre Divinitate şi forţele malefice aş vrea să mă opresc la sfîrşitul acestui capitol al discuţiei."

„Să acceptăm aşadar că spiritele malefice sunt un fel de «conştiinţe individuale», cu o personalitate proprie?"

„Da, aceasta este absolut sigur. Ca orice om, care are o conştiinţă, şi aceste spirite malefice sunt de fapt nişte conştiinţe, dar nişte ***conştiinţe întunecate,*** *lipsite de cea mai vagă scînteie de energie înaltă. Ele sunt supuse acelui lanţ al reîncarnărilor pe Pămînt, în lumea noastră, sau sunt nişte fiinţe de natură pur spirituală!"*

„Îmi este greu să înţeleg, dar mai ales să accept această asociere prin egalizare. Cînd spunem despre cineva că este o «fiinţă pur spirituală» aceasta înseamnă un grad de valoare remarcat!"

„Pentru un scriitor, desigur, aşa par să stea lucrurile. Dar eu am datoria să lămuresc acest aspect, repetînd că «spirit malefic» putem numi şi spiritul dezîncarnat al unui om care a fost un ucigaş sau o brută în istorie, în grup, în societate, iar ca spirit, el «face rău», este deci malefic, aparţine acestei categorii demonice. Menţionez că spiritele malefice se comportă în evoluţia lor ca şi fiinţele umane nemalefice, adică au un spirit (după cum am văzut), au un corp fizic (după cum cred că s-a înţeles), dar acest corp poate fi luat numai atunci cînd el ajunge la suprafaţa pămîntului. Atîta vreme cît spiritele malefice sunt constrînse să-şi ducă existenţa în acel plan de energie, convenţional numit anterior «centrul Pămîntului», ele sunt simple spirite sau «conştiinţe malefice».

„Orice evoluţie spirituală ştim că trebuie să «îmbrace» un corp uman — iar evoluţia ca atare va fi mai rapidă sau mai lentă, deci spiritele malefice pot avea această şansă?"

„Ele pot să-şi manifeste capacitatea malefică, pot urca la suprafaţa Pămîntului şi pot lua înfăţişarea omenească normală, naturală, pentru că însuşirile fizice ale corpului uman permit introducerea spiritului malefic într-un strat imediat superior din punct de vedere energetic, dar şi manifestarea lor. Aproape toţi oamenii planetei dispun de caracteristici care îi situează la un nivel de energie nu foarte înalt ca vibraţii. Deci un corp omenesc poate fi un bun lăcaş pentru un spirit malefic şi avînd capacitatea de a se manifesta."

„Să recunoaştem un adevăr în remarca bine cunoscută, că cineva ar fi «posedat de demoni»?"

„Eu nu m-am referit la «posedaţi» — revelaţiile mele nu au nimic de-a face cu folclorul! —, ci la posibilitatea unui spirit, fie el malefic, dar pedepsit, de a se întrupa în corpul unui om, unui nou născut. Aceasta înseamnă deja un salt energetic pentru acel spirit..."

„Înţeleg că ar urca pe o nouă treaptă, dar această treaptă superioară le convine spiritelor malefice, pentru că

nu intră în conflict cu respectivele straturi de energie vibratorie mai înaltă, care se situează cu mult deasupra nivelului omenesc!"

„Aceste spirite malefice sunt rupte pur şi simplu de realitatea divină care guvernează Universul. În consecinţă, lumea demonilor este ***foarte autentică.*** *Să nu uităm, spre exemplu, că un yoghin poate stăpîni foarte bine un spirit malefic, cu alte cuvinte, îl poate subjuga şi se poate folosi de el ca şi de un servitor adevărat, în carne şi oase. În mentalitatea noastră europeană s-a infiltrat de multe secole ideea că un demon poate face rău oricărui om — idee total greşită, pentru că avînd în vedere adevăratele capacităţi ale fiinţei umane, capacităţi spirituale şi în planul conştiinţei divine, omul, indiferent cînd şi unde trăieşte, dacă vrea să descopere realele capacităţi spirituale poate domina şi subjuga nu numai spiritele malefice, dar prin graţia divină care i-a fost acordată poate comanda chiar foarte multe zeităţi! Sigur că în Orient un yoghin nu se teme niciodată să cheme «la ordin», la ascultare un spirit malefic, indiferent dacă este mai mult sau mai puţin puternic. Aş remarca un fapt care desigur contrariază; omul modern, europeanul este obligat să încheie un pact prin care spiritul malefic se obligă să-l slujească în schimbul unor condiţii, deci se poate vedea că în lumea modernă spiritul malefic tratează cu omul de la egal la egal, pe cînd în lumea orientală el este pur şi simplu subordonat fără nici o condiţie celui care îl cheamă."*

„Dar care este codul prin care se poate realiza în favoarea omului o subordonare de acest fel, anihilîndu-se răul, maleficul?"

„Trebuie cunoscută acea lege cu mecanismele ei, care face ca spiritul malefic să fie subjugat, pentru că în caz contrar, acesta se poate manifesta în felul său, provocînd diferite vătămări, mai ales de ordin psihic."

„Mesajele cu care ai venit din Tibet includ ideea «sfîrşitului lumii». Vom stărui mai mult asupra acestor mesaje. Te întreb acum dacă este vorba, cum am spus, de o «idee» sau de premoniţie..."

„Acest sfîrşit de lume nu este un sfîrşit al lumii total, adică distrugător al Pămîntului cu tot ce se află pe el. Este o răscruce, o mică răscruce însă, în drumul civilizaţiei terestre, fie că este vorba de cea occidentală, fie de cea orientală. Pare că omenirea trebuie să se oprească înainte de a face următorul pas."

„Te referi la o pedeapsă?"

„Lumea modernă s-a obişnuit să dea importanţă supremă lucrurilor minore, materiale, nesocotind esenţialul, cum ar fi capacitatea spirituală sau posibilitatea de a face mai mult bine şi de a crea pozitiv. Pămîntul este de fapt o şcoală în care oamenii au fost obligaţi să-şi trăiască viaţa pentru a se perfecţiona prin propriile lor experienţe. Sub influenţa spiritelor malefice, omenirea a uitat de principalul său scop — acela de a evolua spiritual. Însă Divinitatea şi slujitorii Săi nu au lăsat ca lucrurile să decurgă după voia spiritelor malefice. Au mai fost multe încercări, dar nu s-a reuşit tocmai pentru că spiritele malefice s-au opus de fiecare dată misiunilor mesagerilor divini."

„Presupun că vrei să te apropii de pilda supremă."

„Cel mai important mesager divin a fost Iisus Hristos. Unii pot spune că înainte de Iisus au mai fost şi alţii, deşi nu de o egală importanţă. Voi spune deci că nici un mesager nu a avut o importanţă atît de mare precum a avut-o Iisus Hristos. Să ne reamintim că straturile de energie vibratorie ale Universului sunt structurate precis după legi foarte bine stabilite de către Divinitate. Făcînd o legătură între venirea Marelui Spirit Alb — respectiv Iisus, şi straturile energetice ale Universului, tridimensional, de energie, urcăm pe cele ale celor ce trăiesc pe un nivel superior de energie dacă au meritat-o conform legilor Universului, apoi urmează, în ordine, clarvăzătoare — stratul de energie în care trăiesc numai spirite ce au acces la clarviziune, urcînd mai departe, la nivelul spiritelor benefice care au acces la înţelepciunea totală, apoi, rînd pe rînd ajungem la penultimul strat energetic, numit ***Oraşul de Aur,*** *strat din care a coborît nu cu*

multe secole în urmă cel care a întemeiat religia buddhistă. În ultimul strat de energie în care trăieşte Divinitatea sînt cele 54 de spirite gigantice, care îl ajută pe Dumnezeu în conducerea universurilor. Din acest strat a fost trimis Iisus pe Pămînt, deci pe un strat de energie care vibrează foarte slab în comparaţie cu Opalul, deci cu ***Cetatea Divină.***"

„Vreau să-ţi urmăresc mai departe raţionamentul evitînd să te întrerup cu convingeri diferite, care ţin de apartenenţa mea la religia şi credinţa ortodoxă. Plasezi figura lui Iisus într-un loc pe care îl cunosc doar din lecturi, dar nu şi din suflet!"

„Vă mulţumesc că-mi redaţi monologul în eventualitatea unei polemici! Vreau să spun că Iisus a acceptat misiunea sa de reabilitare spirituală şi energetică a Pămîntului, şi coborînd din strat în strat, în ordine descrescătoare, a fost nevoit să îmbrace rînd pe rînd diferite învelişuri energetice, ajungînd să intre în corpul omenesc pentru a apărea întocmai ca o fiinţă omenească. Iar esenţa Lui Divină s-a păstrat în centrul spiritului său."

„Despre venirea Mîntuitorului se ştia cu mult înainte. Iar misiunea Sa pe Pămînt nu putea să aibă decît o măreţie divină!"

„Cu privire la misiunea lui Iisus pe Pămînt se poate spune că înainte de venirea Lui existau şapte spirite benefice trimise de Divinitate pentru a supraveghea şi dirija evoluţia umană. Trei dintre aceste spirite se aflau în Tibet, zonă care a rămas şi în prezent foarte spirituală; un alt spirit se află în China, un altul în India, un altul în Israel, iar ultimul se afla pe teritoriul vechii Dacii. «Ultimul» nu înseamnă «cel din urmă», ci unul din cele şapte, şi care se numea Zamolxis. Pentru a-şi putea duce la îndeplinire misiunea divină într-o lume bîntuită de spirite malefice extraordinar de feroce, şi pentru că se ştia de venirea Lui, Iisus a aspirat în el toate aceste şapte spirite reînviorînd energertic, spiritual planeta şi omenirea."

„Planeta însăşi fiind un corp ceresc, prin dăruirea cu viaţă reprezenta un etalon al Creaţiei Divine. Misiunea Mîntuitorului, din perspectiva revelaţiilor şi intuiţiilor tale, are în principal îndreptarea pe calea adevărului a vieţii oamenilor, sau şi beneficul pentru Pămînt?"

„Pămîntul posedă, pe lîngă toate învelişurile sale fizice şi geografice, un spirit şi o aură. Iată ce nu ştiu oamenii, şi trebuie să o ştie. La vremea respectivă, în momentul venirii lui Iisus aura spirituală a Pămîtului era foarte slăbită din cauza acelei atracţii a «găurii negre» create de Satan. Cu toate acestea, cu toate împotrivirile spiritelor malefice, Marele Spirit Alb — Iisus Hristos a reuşit să reabiliteze Pămîntul, energetic şi spiritual, dovadă fiind faptul că omenirea a mai trăit şi a evoluat încă aproape două milenii. Dacă n-ar fi fost reechilibrat acest strat energetic al Pămîntului, planeta noastră s-ar fi ofilit probabil ca o floare sau totul ar fi degenerat în ceva ce nici o minte omenească nu-şi poate imagina!"

„Ai pomenit de mai multe ori despre rolul malefic al «găurilor negre» *(black hole)*, care la scară cosmică afirmi că reprezintă «capcane» demonice. Aceste «găuri negre» sunt într-adevăr realităţi ale Universului, definite de ştiinţă drept obiecte cereşti în interiorul cărora forţele gravitaţionale sunt mai mari decît oricare alte forţe. Se ştie că particulele sau radiaţiile de orice natură nu pot părăsi aceste obiecte cereşti. Se mai ştie că ele apar pe bolta cerească complet întunecate, iar în interiorul lor densitatea atinge valori inimaginabile, infinite. Dar această ipoteză a «găurilor negre» apare în Europa de puţină vreme, după emiterea teoriei gravitaţiei a lui Einstein. Autorul teoriei, K. Schwarzschild, a prefigurat o imagine a spaţiului în vecinătatea unei mase. Oppenheimer şi Snyder vorbesc despre faptul că sursa de energie termonucleară epuizîndu-se, se petrece un proces de contracţie gravitaţională rapidă care a primit denumirea de «colaps gravitaţional» — ceea ce duce la transformarea în «gaură neagră». În fine, astfel de

obiecte cereşti au un diametru de ordinul kilometrilor, iar masa lor enormă face ca nici fotonii să nu le poată părăsi. Se mai ştie că în exterior aceste «găuri negre» se manifestă printr-un cîmp gravitaţional intens, care antrenează celelalte corpuri din vecinătate. Spuneam că descoperirea aparţine acestui secol. Tu atribui acestui fenomen cosmic un rol malefic ce ţine de lucrarea lui Satan. Altfel spus, un mijloc de distrucţie în Universul supravegheat şi condus de Divinitate, un mijloc conflictual, opus Divinităţii, l-ar însuma aceste obiecte cereşti cu adevărat demonice cunoscîndu-le capacitatea de atracţie şi de «prăbuşire» a corpurilor cereşti din jur. Te întreb acum dacă nu cumva pui un nume diferit, unui fenomen real, denumit de ştiinţă *black hole?* Cu alte cuvinte, un fenomen cosmic prefigurat fizic, material şi energetic, îl denumeşti printr-o capacitate malefică, a lui Satan!"

„Nu neg nimic din ce-aţi spus, cu deosebirea că eu am dat un nume celor spuse. Eu ştiu că ***black hole*** *înseamnă* ***cauză,*** *iar* ***efectul*** *malefícul, adică Satan. Aţi descris procese şi ipoteze materiale, eu m-am referit la* ***adevăr.*** *Ca să pot fi înţeles în continuare îmi reiau ideea. De mai bine de 7000 de ani, datorită spiritelor malefice Pământul trece printr-un colaps extraordinar de spiritualitate. Dacă Iisus nu ar fi fost răstignit pe cruce, probabil planeta noastră şi omenirea ar fi fost salvate, iar astăzi am fi avut colonii nu numai pe Lună şi Marte, ci poate şi pe alte planete ale sistemului solar. Dar lumea demonică s-a opus cu vehemenţă, zădărnicind de prea multe ori finalizarea misiunii lui Iisus."*

„Vorbind cu inima, ci nu cu raţiunea, îmi este greu să accept că demonismul ar fi cucerit în sens negativ, distructiv, o asemenea performanţă cosmică!"

„Desigur, a fost o victorie temporară a lumii întunecaţilor, deoarece Divinitatea a hotărît că omenirea trebuie salvată. Trebuie să înţelegem că răstignirea lui Iisus pe cruce a cutremurat întreg Universul, acest fapt ajungînd,

cu aproape două mii de ani în urmă, la cunoştinţa tuturor lumilor evoluate din universul nostru. Bineînţeles că Divinitatea a hotărît distrugerea definitivă a lumii celor întunecaţi, a ***cauzei,*** *cum spuneam, care emană şi întreţine maleficul ca efect deopotrivă cosmic, dar şi în destinul uman."*

„Conte, a sosit momentul să rostesc cuvîntul *Apocalips.* De fapt este ideea centrală a acestei cărţi, spre care ne îndreptăm cu lentoare, pentru a înţelege pe parcurs multe alte elemente ce-au condus la premoniţia Apocalipsului. În aparenţă, un text indescifrabil. În esenţă, interpretabil, de la caz la caz, într-o multitudine de nuanţe şi sensuri. Ai venit din Tibet cu mesaje extraordinare. Ai descifrat Apocalipsul?"

„Apocalipsul este scris în chei filozofice, astfel încît nu orice minte omenească le poate descifra. De fapt cuvîntul Apocalips se traduce ***revelaţie, descoperire.*** *Putem spune că Apocalipsa biblică nu este altceva decît redescoperirea adevăratului Dumnezeu, reîntoarcerea la origini, la Divinitate. Trebuie avută ideea clară că ceea ce se prezintă în Apocalipsa biblică este o descriere aproape metaforică, însă* ***realitatea*** *este zguduitoare! Toate lumile evoluate din universul nostru sunt angrenate într-o uriaşă luptă contra lumii întunericului. Amploarea conflictului dintre cele două forţe şi energii este de neînchipuit."*

„Mai e puţin şi, după ce te voi însoţi prin Tibet, îţi voi asculta mărturiile despre drumul spre Shambala. Poate că ar fi trebuit să încep această carte cu sfîrşitul călătoriei tale, dar nu cred că ne-am fi putut face înţeleşi. În cititor ar fi rămas şi ar fi dăinuit poate doar *şocul!* Acum putem evoca Shambala?"

„În Shambala, acolo unde am avut unicul şi uriaşul privilegiu de a pătrunde, există multe instrumente foarte precise şi foarte subtile, care măsoară aceste două forţe despre care am discutat pînă acum: forţa energiilor benefice şi forţa energiilor malefice. Echilibrul (omeneşte vorbind!) între cele două forţe a fost menţinut pînă acum numai pentru a nu cauza distrugerea unor legi ale Universului şi

pentru a determina ca planul Divinităţii, de epurare a Pământului, să fie explicat exact la momentul calculat. În momentul de faţă, dacă s-ar dezechilibra aceste două energii într-un sens sau altul, efectul asupra planetei noastre ar fi ucigător!"

„Ce înţelegi, ce intuieşti prin cuvîntul *ucigător?"*

„Ceva de genul că planeta noastră ar crăpa în bucăţi!"

„Din nou mi-e greu să accept că Divinitatea ar fi «vulnerabilă»! Şi că ar accepta o asemenea finalitate..."

„Subscriu remarcii, este adevărat, Divinitatea nu poate accepta o asemenea catastrofă. Mesagerii divini se grăbesc să-şi ducă la îndeplinire misiunea de salvare a Pământului, ceea ce se şi întîmplă în prezent. În Shambala am înţeles acest lucru. De altfel, semnele conflictului de care aminteam au început deja să apară. Priviţi conflictele din jurul ţării noastre. Priviţi goana nebună a omenirii după acumulare de averi, de plăceri şi iluzii deşarte, tot mai străină de spiritualitate şi de credinţă!"

„Vorbeai de mesagerii Divinităţii — despre Shambala, ceva mai încolo."

„Mesagerii divini îşi vor duce la bun sfîrşit misiunea, iar scena conflictului final dintre cele două forţe va fi România!"

„O afirmaţie care consternează! Aş vrea ca acum cînd o trec pe hîrtie, să fiu convins că este vorba de o ficţiune! După lungul periplu prin dimensiuni cosmice şi forţe colosale, mi se pare de-a dreptul înfricoşător ca deznodămîntul la care te-ai referit cu atîta certitudine să se focalizeze într-un spaţiu şi într-un teritoriu insignifiant în raport cu dimensiunile despre care am discutat!"

„Este sigur că nu sunteţi singurul care judecă afirmaţia mea în felul acesta. Dar a sosit momentul să menţionez că punctul energetic al Pământului a fost transferat în România, între paralele energetice 26 şi 28 şi meridianul 24 şi 26 — cifrele sunt aproximative, însă centrul fix la acestui nucleu de energie al Pământului este în Munţii Bucegi, respectiv axa perpendiculară care intră în Vîrful Omul. Oricine poate verifica aceasta cu instrumente adecvate, de pildă instrumente laser de mare finete."

„Revenind pentru o clipă la «caracterul energetic» al conflictului, se pune întrebarea: dacă spiritele malefice îşi trăiesc existenţa pe ultimul strat de energie, atunci cum vor putea fi ele distruse?"

„Nemaicunoscînd sau nerecunoscînd ele însele legile Universului stabilite de Divinitate, ele nu pot avansa pe straturile superioare de energie, din cauză că se produc dereglări. Mecanismul de distrugere a lor poate fi unul singur, şi anume atracţia spiritelor malefice către straturile superioare de energie — adică în stări energetice de existenţă şi însoţite de apariţia fenomenelor de înaltă energie vibratorie, atunci structurile malefice de energie negativă pot fi distruse, altfel spus, prin scoaterea lor de pe ultimul strat şi ducerea către straturile superioare de energie sub un control strict, unde vor fi dezintegrate prin înconjurarea cu un fel de alveolă şi se vor topi consumîndu-se ca ceara unei lumînări..."

„Aceasta în planul fabulos al forţelor de care vorbim. Dar noi suntem oameni, Conte, şi vrem să ştim despre noi, despre destinul nostru în această mişcare cosmică. Noi oamenii «copiem» comportamental, spiritual, moral energiile respective şi discrepanţa dintre ele? Suntem la fel, benefici şi malefici?"

„Mai întîi voi spune că în conflictul pomenit omenirea va avea multe de îndurat. Pentru că şi oamenii sunt împărţiţi în două categorii — benefici şi malefici. Cei care vor fi de partea spiritelor benefice vor primi protecţia acestora, pe cînd cei care se vor da de partea maleficului vor fi distruşi împreună cu respectivele spirite demonice."

„Te-aş întreba în ce fel şi cum putem şti noi înşine de care parte a «frontului cosmic» ne situăm, dar presupun că ai acelaşi răspuns: discernămîntul, morala, credinţa! Nu trebuie să-mi răspunzi, ci revin la scena finală a conflictului, care va fi în România!"

„În România credinţa s-a păstrat în ciuda veacurilor de tiranie malefică. Ceauşescu a fost ultimul ***pion satanic.*** *În*

ciuda unei istorii extrem de frămîntate, istorie pe care nici un alt popor nu a avut-o. Iar prin poziţia sa, România este o răscruce între cele două părţi ale lumii, Orientalul şi Occidentalul. Cu toate acestea, repet, credinţa s-a păstrat aici neştirbită, neclintită, chiar şi atunci cînd oamenii acestui pămînt s-au confruntat cu cea mai dificilă şi mai aspră existenţă. Ca să fiu mai complet, trebuie să adaug că în centrul Căii Lactee se află o lume foarte evoluată spiritual, numită ***Hirania Loka****, şi care de mii de ani a pornit lupta împotriva lumii întunericului. Din Hirania Loka a fost deschis, prin spaţiu energetic — şi nu cel fizic! — un tunel de energie benefică ce cade perpendicular pe teritoriul României, intrînd prin centrul Pămîntului unde se află lumea spiritelor malefice — am văzut de altfel expansiunea acestor spirite şi în univers, acum mă refer la planeta noastră. Pentru a se putea opune energiei negative ce iese din centrul Pămîntului, energia benefică trimisă din Hirania Loka se închide în afara planetei noastre într-un tunel din şapte bucle..."*

„De ce exact şapte bucle?"

„Pentru că Pămîtul este o ***planetă de gradul şapte****, este cifra numărului continentelor existente, numărul celor şapte minuni ale lumii, zilele săptămînii etc. etc. Ceea ce se va întîmpla în următorii şapte ani va zgudui orice conştiinţă, dar nu trebuie să mire pe nimeni acum cînd o spun. România va fi teritoriul unde se va da lupta pentru credinţă, pentru a fi de partea benefică ori de partea malefică — implicit aici este locul supravieţuirii omenirii, sau autodistrugerii ei! Mesagerii Divinităţii îşi vor intensifica activitatea mai ales în zona României. Vreau să se ştie că în afară de acest tunel de energie benefică lucrurile vor lua cursul prestabilit de către forţele malefice..."*

„Vreau să rememorez faptul că orice previziune, profeţiile şi viziunile cu o implicare atît de mare şi de gravă nu intră sub incidenţa spiritului justiţiar! Mă gîndesc de

pildă că România este o ţară, una din ţările Europei. Ce se va întîmpla în jurul ei?"

„Despre asta ceva mai tîrziu. Deocamdată nu se poate spune că «marginile» tunelului au o acţiune cît de cît benefică asupra spaţiilor vecine cu ţara noastră, deşi, cum am arătat, cea mai mare parte din energia benefică se scurge în România. Deja mulţi dintre români simt acţiunea acestei energii benefice..."

„Dacă o simt cu adevărat, eu de pildă nu ştiu! Cum ar trebui să o simtă?"

„Ca pe un gol în corpul lor, ca pe ceva care le sustrage energia negativă din corp, dar energia benefică nu poate face totul. Trebuie acordată o importanţă crucială existenţei spirituale, existenţei spiritelor benefice. Să nu uităm că spiritual, România va fi focarul credinţei unice pe această planetă. Este evident că mulţi români vor cădea sub influenţa spiritelor malefice. De aici se poate trage concluzia că în România va avea loc un conflict mai mult sau mai puţin tragic între cele două forţe..."

„Aş vrea să detaşăm aceste generalităţi pentru a recolta din intuiţiile tale şi mesajele primite în Shambala fapte pentru care îţi asumi responsabilitatea rostirii lor!"

„Desigur în anul 1993 este foarte posibil ca sub influenţa spiritelor malefice România să intre pe mîna unei dictaturi militare. Însă o dictatură militară, un sistem dominator nu poate exista prea mult, nu va supravieţui. Dar conflictul între cele două forţe va dura şapte ani."

„Dar tu ai cuprins în Shambala, prin revelaţii, destinul însuşi al planetei — este unul din motivele care mi-au sugerat să scriu această carte! —, deci îţi poţi arunca «ochii premonitori» mai departe?"

„Ceea ce se va întîmpla în jurul României poate constitui un subiect demn de cele mai spectaculoase scenarii de groază. Oricît şi-ar închipui cineva amploarea conflictelor dintre cele două forţe, nu poate fi comparat cu ceea ce se va petrece în realitate!"

„Am amînat poate prea mult o întrebare pe care cititorul şi-a pus-o în locul meu, mirat că mie nu mi-ar fi venit în minte: Cum a fost cu putinţă că ţi-au dezvăluit minţii tale aceste lucruri, de vreme ce afirmi că nici o minte omenească nu şi le poate închipui?"

„Toate aceste lucruri şi multe, foarte multe altele care vor urma pînă la capătul discuţiei noastre mi-au fost revelate în Shambala..."

„A doua întrebare cu care presupun că l-am iritat pe cititorul cunoscător al cărţilor orientale dedicate «zonei ezoterice» a lumii şi vieţii, se referă la faptul că de Shambala, această lume subpămînteană, se leagă tocmai «alternativa» malefică a destinului planetei!"

„Este o lume alternativă benefică, şi nu sunt de acord cu unii autori care afirmă despre Shambala că ar fi lăcaşul spiritelor malefice! Această lume subterană, aflată la mulţi kilometri sub scoarţa terestră, a dirijat şi a controlat efectiv evoluţia oamenilor timp de mii şi mii de ani, dar nu singură, ci din ordin divin. Iar ordinul divin a fost transmis Shambalei numai prin mesagerii divini. Am spus mai înainte că în Shambala există instrumente foarte precise de măsurare a celor două forţe, numite acolo ***Focul Cosmic*** *— forţa benefică şi* ***Focul Subteran*** *— forţa malefică. Shambala este oarecum imună la acţiunea maleficului, este o zonă interzisă, radioactivă unde nu are voie să păşească nimeni, din anumite circumstanţe. Voi descrie mai tîrziu ce am văzut şi trăit acolo."*

„Deci consideri că umanitatea a atins punctul extrem cînd i se cere o opţiune. Fiecare om trebuie să aleagă între *bine* şi *rău* — folosind expresiile echivalente din spiritualitatea românească. Nu te întreb de ce beneficul lăcaş al Shambalei n-a putut fi deconspirat de sateliţii artificiali trimişi în cosmos pentru a cerceta scoarţa terestră, sau de ce curiozitatea ştiinţifică n-a întrunit un număr de entuziaşti curajoşi, apţi să ajungă mai înainte acolo! Totuşi, la care din aceste întrebări îmi poţi răspunde?"

„La cea care este esenţială! Despre benefic şi malefic nu se poate afirma că sunt opţiuni ultime sau obligatorii pentru noi oamenii, pentru că fiinţa noastră a fost înzestrată de Divinitate cu liberul arbitru. Cu tot ajutorul trimis de Divinitate, omenirea s-a lăsat influenţată de malefic. De pildă, psihologia Occidentului este aceea a vieţii mai bune şi prospere cu sprijinul tehnologiilor moderne. Dar tocmai tehnologiile moderne au fost create sub influenţa spiritelor malefice."

„Dar ideea de evoluţie implică legic dezvoltarea acestor tehnologii. Inteligenţa umană noi ştim că este un atribut superior al omului creat de Dumnezeu. Dumnezeu a creat Universul, Galaxiile, viaţa, lumea, iar omul creează în limitele sale într-un univers creat. Altminteri ar trebui să acceptăm că inteligenţa creativă ar fi o emanaţie malefică. O asemenea ipoteză (sau un adevăr ascuns) schimbă radical reprezentările noastre despre evoluţia umană, conducînd la urma urmelor pe un traseu inacceptabil azi. Dacă Dumnezeu este Perfecţiunea, Absolutul, Inteligenţa Superlativă, atunci nu pot accepta că toate acestea au devenit aspiraţii ale omului induse de un spirit malefic!"

„Nu vă pot reproşa că judecaţi la fel ca majoritatea intelectualilor care meditează la aceste lucruri. Din punctul de vedere al adevărului superior şi ultim există o altă judecată. Este adevărat că şi Pămîntul este creaţia Divinităţii, dar şi omul. Însă omul a distrus în bună parte această creaţie cosmică, şi-a distrus şi continuă să-şi distrugă ***locul vieţii*** *dat de Dumnezeu. Iar Dumnezeu este prin definiţie şi în mod absolut Forţa anti-distrucţiei. Nu e cazul să pomenesc acum ceea ce ştiu azi şi copiii — poluarea gravă a atmosferei, periclitarea gravă a stratului de ozon, distrugerea plămînilor planetei, care sunt pădurile şi atîtea altele. Această chemare spre distrucţie nu este întîmplătoare sau, cum s-ar crede şi cum se mai afirmă uneori, rodul unor calcule greşite ale oamenilor de ştiinţă şi*

al avîntului industrial de la începutul acestui secol. Ele sunt categoric influenţe ale spiritului malefic, şi semnifică o acţiune importantă de distrugere a Operei Divine. Prin acţiunea lor de opunere împotriva Divinităţii şi slujitorilor ei, spiritele malefice au vrut să demonstreze că sunt la fel de potenţiale, însă în sens invers.

Înţeleptul şi faţa necunoscută a Tibetului

În clipa cînd nu vom avea nici o curiozitate faţă de minunata planetă ce ne-a fost dat să o locuim, este sigur că vom fi nişte oameni disperaţi, îmbătrîniţi încă de la naştere. După densitatea şi extrapolarea binefăcătoare a curiozităţii, putem spune că mai suntem încă tineri, tineri ca specie, ca evoluţie, ca disponibilitate permanentă de a-i oferi Pămîntului o pildă de măreţie, de creaţie în sens benefic! Sau ne reluăm existenţa istorică dependenţi de aceleaşi legi care guvernează bipolaritatea conflictuală a Universului?

Ce rămîne totuşi pur în noi este curiozitatea, şi ea bipolară, pe de o parte aceea care aşteaptă mereu performanţele inteligenţei umane, iar pe de altă parte aceea care se ascunde într-o acută insaţietate faţă de ceva anume, ce n-a fost încă descoperit pe pămînt. Din timp în timp trăim iluzia că totul a fost descoperit, că ne-am fi umplut de cunoaştere riscînd să căpătăm psihologia monotoniei. Dar un lucru este limpede: avida curiozitate înscrisă azi într-un soi de psihoză spirituală cu nostalgiile ocultismului şi misterului cunoaşte o extrapolare fără precedent. Înainte de întîlnirea mea cu Contele Incapucciato aveam deja o „bancă" de descrieri din fenomenologia paranormală! Recrudescenţă, gol moral, trăirea non-sensului, anxietate, alienare, revelaţii? Am încetat să mai rostesc aceste noţiuni ce bîntuie lumea noastră, pentru că fenomenologia paranormală mi le-a distrus de prea multe ori.

Iar acum mă întîlnesc pentru a nu ştiu cîta oară cu Contele, ca să ne continuăm ascensiunea spre unul din marile mistere ale lumii.

„Aflînd de la bătrînul yoghin despre lumea subpămînteană, am fost curios să ştiu totul. O curiozitate de european pe care yoghinii o văd ca pe ceva copilăresc, sau aşa cum vedem noi exaltarea micuţului şcolar atunci cînd e pe cale de a pricepe alfabetul. Dar aceşti yoghini ştiu prea bine că puţini dintre noi, europenii, reuşim să facem un pas mai departe de alfabet. N-aş spune că ne compătimesc, dar cred că este ceva asemănător! Desigur, eram convins că nu puteam şti totul, de vreme ce respectivul yoghin părea el însuşi — şi era chiar! — o persoană destul de misterioasă. Cu toate acestea, simţise respectul meu, încrederea, dorinţa, stima pe care le nutream faţă de personalitatea lui şi faţă de cultura pe care o stăpînea într-un chip aproape natural. L-am rugat aşadar în una din zile să-mi dea o dezlegare. O cheie pentru a afla cum pot ajunge în Shambala..."

„Îmi aduc aminte că astfel de dorinţi i-au purtat pe mulţi înaintea ta către acel loc. Aminteam mai în urmă de un Mircea Eliade şi de aceeaşi dorinţă a marelui învăţat român. Din cărţile unor europeni celebri dedicate Orientului «misterios» desprindeam adeseori aceeaşi irepresibilă dorinţă. Ştii pentru ce ai fost ales?"

„A şti? Bătrînul era unul dintre aceia cu simţurile foarte dezvoltate în urma practicilor yoghine îndelungi şi riguroase, şi cred că a simţit în plan mental şi spiritual că avea loc o transformare într-un anume sens. O transformare a sa, favorabilă mie. Sunt lucruri pe care vă rog să nu-mi cereţi să le explic. Vreau să spun însă că, în ciuda tuturor cunoştinţelor sale, el îmi relatase ceva ce părea o povestire, o simplă legendă, în aparenţă — legendă despre care el avea cunoştinţă de la înaintaşii săi, deci nici el nu mai era sigur că ar exista o lume subpămînteană!"

„Iar tu ai acceptat să călătoreşti prin legendă pentru a ajunge la un adevăr atît de straniu, într-o lume incredibilă?"

„Bătrînul nu m-a trimis să «intru» în legendă, nici vorbă, era un om excepţional, ci în marea sa bunăvoinţă m-a îndrumat — iar eu refuz acum să cred că n-ar fi cunoscut adevărul! — spre ţinuturile sterpe şi ostile ale Tibetului, spre acele mănăstiri în care este adunată o parte din ştiinţa lumii contemporane!"

„Te-a trimis într-un loc sau la o mănăstire anume?"

„Nu mi-a specificat spre care mănăstire să mă îndrept pentru că nu era necesar. Nici acest aspect nu-l pot comenta. Era de la sine înţeles că oriunde m-aş fi dus, în oricare mănăstire, voi găsi un indiciu. După o perioadă de cîteva zile în care m-am pregătit pentru noua călătorie, strîngînd de altfel un bagaj sumar compus din puţinele alimente şi fructe uscate, un balot de aşa zise pături confecţionate din lînă de iak, foarte groase şi călduroase, am pornit spre Tibet, de data aceasta fără călăuză, singur, ştiind dinainte, prin intuiţie, mai puţin din cele auzite, despre ce aveam să întîlnesc în calea mea."

„Intuiţia este altceva decît informaţia! Acestea două se completau?"

„Cînd am spus «din cele auzite» am în vedere traversarea unor zone cu vegetaţie abundentă, alternînd cu locuri deschise şi pustii, uscate. Exista pericolul apariţiei unor animale sălbatice specifice zonei respective din India — este vorba de pădurea bengaleză care se întinde aproape de frontiera nordică a Indiei, unde poţi întîlni şerpi veninoşi, imprevizibili şi foarte agresivi, fără a mai vorbi de alte animale sălbatice..."

„Bătrînul yoghin te sfătuise în acest sens, ştiai de la el cum să te deplasezi, cum să te ascunzi, cum să te aperi?"

„Dacă aş răspunde la această întrebare în felul aşteptat de numeroşi cititori, ar însemna să-l transform pe bătrînul yoghin într-un ghid turistic.. El nu era aşa ceva. Lucrurile sunt mai profunde. Pot spune doar că bătrînul yoghin m-a învăţat să nu-mi fie frică în nici un moment al grelei mele călătorii!"

„Te rog să-ţi aminteşti..."

„Îndreptîndu-mă spre frontiera indo-tibetană pe jos, am străbătut această distanţă timp de cîteva zile. Noaptea trebuia să aleg un loc bine calculat, la adăpost de pericolele ce se puteau ivi. Căutam de exemplu cîte un copac mai desfrunzit, pentru a putea vedea cît de cît în jurul meu. Clima subtropicală prezintă şi ea unele caracteristici contradictorii, în sensul că ziua este destul de cald, iar prin comparaţie, noaptea temperatura scade foarte mult, ajungînd doar la cîteva grade peste zero. În aceste condiţii un european se poate adapta mai anevoios. Dar după timpul petrecut în India, mă obişnuisem cu clima. Nu am trăit nici un fel de incidente pînă la frontiera indo-tibetană, deoarece am evitat orice întîlnire ce mi-ar fi putut aduce neplăceri. Cu toate acestea nu pot spune că n-aş fi cunoscut atîtea senzaţii şi stresuri, tot timpul simţeam că sunt urmărit de sălbăticiunile din desişul locurilor străbătute. La frontieră a trebuit să stau o zi întreagă pentru a calcula momentul trecerii. După cum se ştie, în Tibet sunt autorităţile chineze. Cu toate acestea, a rămas un fel de provincie autonomă. La graniţă se pot ivi multe neplăceri, în primul rînd din cauza eventualei apariţii în zona respectivă a unor soldaţi chinezi. Astfel am ales momentul trecerii graniţei odată cu crepusculul, pentru a fi mai sigur pe traversarea graniţei; spre seară trecerea este destul de periculoasă. Zona aleasă de mine era aproape pustie, era un ţinut pietros, cu stînci mari şi denivelări, cu scorburi din care pîndeau reptilele. Traversînd zona şi cunoscînd marcajul, am intrat în Tibet şi am mers timp de o oră şi jumătate, după care m-am oprit. A doua zi de dimineaţă m-am îndreptat în direcţia indicată de bătrînul yoghin. Multe ore am mers cu pas grăbit, pînă ce mi-a ieşit în faţă un sat populat de cîteva familii de tibetani. Norocul meu a fost că în acel sătuc exista un singur om care aprofundase o seamă de cunoştinţe străine de educaţia celor din partea locului, şi vorbea limba engleză. Avea astfel posibilitatea de a lua contact cu cei ce

nimereau pe teritoriul respectiv. Numai aşa am putut să mă înţeleg cu ei, pentru că limbajul acela universal, de semne, gesturi şi mimică, nu este de ajuns pentru a te face înţeles..."

„Primele impresii, despre oameni, te-au încurajat?"

„Tibetanii sunt primitori, dar au înscrisă în personalitatea lor cea mai strictă şi riguroasă educaţie. O educaţie care sfidează confortul. Viaţa lor este plasată sub semnul unor legi pe care le respectă fără nici o abatere, ceea ce îi face să pară la prima vedere complet dezinteresaţi de tot ce se petrece în jurul lor şi în lume. Dar dacă ai darul de a pătrunde cu gîndul şi cu intuiţia în mecanismul vieţii lor, poţi constata că sub rigiditatea educaţiei tibetanii sunt oameni foarte maleabili şi înţelegători. Mai ales cu copiii lor, tibetanii sunt deosebit de drastici. În comparaţie cu modul nostru familiar de a fi, într-o familie tibetană dacă un copil a greşit, el primeşte o pedeapsă foarte aspră. Partea opusă acestui aspect este voinţa şi dragostea lor de a-şi trimite copiii la o mănăstire pentru a le oferi posibilitatea de a învăţa atît cît le este permis!"

„Ce se înţelege acolo prin «cît le este permis»? Ar fi exact opusul a ceea ce dorim noi de la copiii noştri?"

„Există multe lucruri la care nu toţi oamenii au sau trebuie să aibă acces, chestiunea este ceva mai delicată, ţine de legile stricte ale vieţii lor, ale filozofiei lor. A-ţi trimite copilul la o mănăstire este un ideal, ei devin discipoli. Trebuie ştiut că pînă nu de mult Tibetul a fost considerat o zonă sacră."

„Şi ţi s-a oferit şi ţie posibilitatea de a ajunge la o mănăstire, de vreme ce sînt bine cunoscute interdicţiile straşnice mai ales pentru străini?"

„Pătrunderea oricărui străin în această zonă este adevărat că se consideră drept un sacrilegiu. Nici un om din afara Tibetului nu avea voie să intre într-o anume zonă sacră. Dar în ultima vreme conducătorul spiritual Dalai Lama a hotărît favorizarea vizitelor străinilor din lumea

întreagă în acel ţinut. N-am terminat însă cu copiii! Trimiterea lor la mănăstire se poate face numai dacă familia este destul de înstărită, mai bine zis destul de bogată!"

„Să revenim la ceea ce interesează acum în primul rînd: ai ajuns într-un sat mic, cu puţini locuitori, ai cunoscut un bătrîn care vorbea engleza..."

„... şi am stat o vreme la o familie de tibetani reuşind să mă fac înţeles, că doresc să ajung la una din mănăstirile Tibetului, nu avea importanţă la care anume, deoarece îmi sporise mult intuiţia şi mi se comunica faptul că oriunde aş ajunge, voi afla acea scînteie care avea să-mi lumineze drumul în continuare, spre ţintă."

„Drumul spre Shambala este o taină mare, ea nu se împarte nimănui, trebuia să ai un ghid, un înţelept care contrar tradiţiei seculare, să te accepte!"

„Aşa este, dar eu ştiam că sunt chemat spre Shambala! Cînd gîndeam mai intens la chemare, a apărut în acel sat un bătrîn dintr-o familie numeroasă, care intuind la rîndul său gîndurile mele şi chemarea, mi-a descris drumul pînă la cea mai apropiată mănăstire care din fericire, dar nu din întîmplare, era una din cele mai importante, era una din principalele din cele 22 de mănăstiri care formează un fel de arcan în jurul punctului mistic — acel zero care se presupune că ar fi axa unui plan ce pătrunde adînc în Shambala. Acea mănăstire se afla la cîteva zile bune de mers. După ce mi-am refăcut starea fizică — deoarece nu mă aflam într-o formă prea bună —, am mulţumit cum se cuvine pentru găzduirea oferită, cu tot respectul faţă de ospitalitatea extrem de călduroasă, şi am pornit spre acea mănăstire. Reluam de fapt ostilităţile drumului anterior. Din nou frica nopţilor, din nou ascunzători nesigure — deşi în Tibet animalele sălbatice nu sunt prea numeroase. Plecarea mea a vut loc pe timp de iarnă–primăvară, aşadar probleme şi greutăţi în plus, noaptea era frig şi era umezeală pătrunzătoare."

„Itinerariul presupun că poate face obiectul descrierii unor stări sufleteşti şi emoţionale interesante, dar eu sunt grăbit să te «văd» ajuns la acea mănăstire!"

„Ajungînd în cele din urmă la mănăstire am fost pus din prima secundă într-un impas teribil de ordin mental! Am simţit pe propria-mi piele că faptul că pătrundeam în Tibet, la o mănăstire, era un eveniment nedorit, mai ales pentru lamaşii din mănăstire. De aceea a trebuit să evaluez corect posibilitatea accesului în mănăstirea respectivă. Simţămintele mele, intuiţia şi chemarea erau ale relaţiei mele cu acea forţă care mă aştepta, dar nu la fel ştiau şi lamaşii, asta la început. Pentru cititorul român este greu să înţeleagă acest lucru, cînd mănăstirile noastre sunt locuri de pelerinaj şi muzee. Nu vă puteţi imagina ce-am simţit cînd mi s-a deschis poartă mănăstirii! Spre surprinderea mea, am constatat că cel ce-mi deschisese – un om între două vîrste, un lamaş ras pe cap şi cu o robă destul de sărăcăcioasă — nu m-a respins! Asta mi-a dovedit că în mecanismul intuiţiei colective între timp se schimbase ceva, că se ştia de sosirea mea pe acel teritoriu al Tibetului."

„Te aflai în plin mister, tu însuţi un personaj al misterului."

„Evident. Cu respect am păşit în curtea mănăstirii, iar ceea ce s-a petrecut ulterior este de domeniul non-realului sau al unei realităţi care depăşeşte normalul..."

„La ce te referi? La un ritual?"

„Este foarte probabil că acel lamaş să-mi fi captat emanaţiile mentale pe cale telepatică, de aceea luîndu-mă de mînă m-a condus necondiţionat pînă la stareţul mănăstirii, un vîrstnic respectabil şi foarte înalt, cu un aspect impunător, o faţă ascetică, ochi pătrunzători — este o caracteristică tipică pentru un lamaş tibetan, iar stareţul la care am ajuns era foarte clar că-mi citise gîndurile din prima clipă a întîlnirii."

„Este firesc să te întreb cum v-aţi înţeles?"

„Nu trebuie să mai spun că acel lamaş nu cunoştea limba română! Dar nici nu e nevoie. Limbajul telepatiei şi al intuiţiei este un limbaj universal prin care am înţeles că eram bine primit în acea mănăstire. Mai tîrziu, după cîteva zile, aveam să-mi dau seama că prin educaţie intuitivă putem afla totul. Acum ştiam precis că sosirea mea era aşteptată! Cauza aşteptării? Nu aveam s-o aflu decît la sfîrşitul şederii mele în acea mănăstire."

„Cît ai stat la mănăstirea care te primise?"

„În acea mănăstire am poposit timp de şapte luni, deci primăvara şi o parte din toamna anului 1988. În acest timp am avut prilejul să cunosc modul de viaţă al lamaşilor, mod care este generalizat la toate celelalte mănăstirile, ritualul care se practică în fiecare dimineaţă, învăţăturile care se primesc acolo... fiind una din principalele mănăstiri tibetane, după o săptămînă de la sosirea mea am reuşit să port o discuţie mai amplă cu unul din subalternii direcţi ai stareţului, discuţie printr-un cod telepatic. Prin captare telepatică reciprocă, am reuşit să mă fac înţeles asupra a ceea ce căutam — să ajung în Shambala. M-am convins că aveam cunoştinţe despre această lume de legendă de la bătrînul înţelept yoghin. Mă aşteptam să primesc nişte explicaţii pe care le presupuneam simple, însă în momentul în care am rostit cuvîntul **Shambala**, *lamaşul respectiv nu a mai fost binevoitor şi a refuzat orice explicaţie! Eram pus într-o situaţie dificilă. Peste puţin timp însă am constatat, prin deducţiile pe care le-am epurat în conştientul meu, că ceva se petrece între conducătorii acelei mănăstiri!"*

„Totuşi, te rog să-ţi aminteşti puţin viaţa din mănăstire".

„Ritualul şi categoriile de lamaşi şi discipoli erau nişte apariţii destul de bizare, pentru că oricare ar fi contrariat de faptul că vede în faţa sa un om care-i seamănă, dar ras în cap, purtînd robă, veşminte lungi pînă la pămînt, zdrenţuite, murdare, şi te poţi întreba de ce aceşti oameni duc o asemenea viaţă? Pentru mine nu exista o explicaţie

logică privind hainele lor mizerabile! Ca şi yoghinii, aceşti lamaşi disprețuiau pur şi simplu lucrurile de care se foloseau, acordînd o importanţă maximă însuşirilor mistice, magice şi spirituale pe care şi le formau."

„Îţi aduci aminte de o zi obişnuită din viaţa acelei mănăstiri?"

„Fiecare zi seamănă cu precedenta şi cu cea care urmează. Ziua într-o astfel de mănăstire începe la ora patru şi jumătate dimineaţa. Unul dintre discipolii lamaşilor, numit dinainte pe o anume perioadă de timp, are datoria de a se trezi cu un sfert de oră înaintea tuturor şi de a lovi o bucată groasă de tablă rotundă, un fel de gong, pînă în momentul în care se trezesc toţi cei din mănăstire. La ora cinci şi treizeci de minute se trezesc inferiorii în grad, pentru că şefii — stareţul şi subalternii săi direcţi, se scoală ceva mai tîrziu. Între timp, pînă la trezirea lamaşilor conducători ai mănăstirii, toţi ceilalţi, discipoli şi lamaşi, îşi cunosc foarte bine activităţile pe care trebuie să le desfăşoare pînă la ivirea zorilor. Discipolii au datoria de a pregăti diferitele sectoare ale mănăstirii pentru ziua respectivă. De exemplu o parte din ei sunt prinşi în treburile bucătăriei, unde se prepară acel amestec de orez fiert şi grîu fiert sau altă plantă cerealieră fiartă şi pisată, respectiv hrana numită **tsampa**, *inclusiv prepararea ceaiului şi a untului pentru că meniul tuturor celor din mănăstire, de la stareţ pînă la ultimul discipol, este acesta: unt, tsampa şi ceai. Ceaiul lor nu seamănă cu ceaiul pe care noi îl consumăm. În bucătăria tibetană există un sistem de conducte destul de complicat, care trebuie mînuit pentru a încălzi şi a manevra diferite obiecte şi mîncăruri. Toate aceste manevre sunt făcute de către discipoli. În afară de meniul amintit, lamaşii care conduc mănăstirea îşi mai permit să consume uneori şi fructe uscate sau diferite alimente preparate numai de ei, pe baza unor reţete asupra cărora secretul este absolut! Ar fi vorba de nişte compoziţii anumite de elemente nutritive. Alimentele care compun*

aceste meniuri au proprietatea de a da trupurilor lor o energie şi o vitalitate crescîndă, care le menţine starea sănătăţii la un nivel foarte ridicat. Aşa se şi explică posibilităţile lor şi capacităţile uluitoare de a stăpîni forţele naturii şi de a comunica firesc cu eterul... pe parcursul zilei lamaşii conducători se retrag în camerele lor rezervate pentru meditaţie sau se ocupă cu studiul unor cărţi foarte vechi şi care conţin noţiuni de magie, formule pentru manifestări spirituale şi multe altele. Eu nu am avut acces la acele cărţi, am auzit doar de existenţa lor. Ceilalţi lamaşi se ocupă cu diferite treburi în mănăstirea numită şi **lamaşerie**, *unii au în subordine mai mulţi discipoli pe care au obligaţia să-i înveţe, să-i introducă în misterele vieţii şi ale Universului...*"

„Care este imaginea despre discipoli, sau cum sunt admişi discipolii în mănăstire?"

„Spuneam că vin la mănăstire copii din familii bogate. Conform înţelegerii cu stareţul, timp de cîteva zile candidatul la gradul de discipol nu are acces în incinta mănăstirii, ci este ţinut afară pentru a i se pune la încercare personalitatea, răbdarea, rezistenţa. Dacă viitorul discipol — de obicei copii care nu depăşesc vîrsta de 10 – 12 ani — reuşeşte să treacă acest prim examen, este admis în lamaşerie şi dat în grija unui lamaş. Timp de mai multe zile şi nopţi în care stă la o distanţă impusă faţă de mănăstire, copilul respectiv nu este abandonat, ci în fiecare seară sau dimineaţă primeşte de la un oarecare lamaş — care are această misiune — cîte un castron de tsampa şi un castron de ceai. Deci nu este lăsat să moară de foame. Există o mare diferenţă între aceşti copii şi cei din lumea modernă, de pildă de la noi, pentru că un copil european de 10 – 12 ani, chiar şi un tînăr de douăzeci care ar fi prins într-o asemenea încercare, în mod sigur nu o va scoate la capăt! Am mai spus că aceşti copii tibetani primesc încă de mici o educaţie severă, riguroasă. Acestea îi ajută pe viitorii discipoli să treacă prin încercările la care sunt supuşi la mănăstirea la

care vor să aibă acces. Odată admis în mănăstire, fiecare discipol are obligaţia de a-şi respecta învăţătorul lamaş. Iar lamaşul este total responsabil pentru viaţa discipolilor lui. În schimbul muncii lui la mănăstire, discipolul primeşte zi de zi cîte o doză de învăţătură — şi nu bani sau bunuri materiale!"

„În ce constă caracterul formativ şi instrucţional al învăţăturilor prin care trebuie să evolueze un discipol, după ce a străbătut obstacolele cerute la intrarea la mănăstire?"

„Tibetul este o ţară destul de săracă, aparent ruptă de realităţile lumii moderne. S-ar deduce de aici că austeritatea şi dezvoltarea inteligenţei ar compensa, prin oameni, lipsa resurselor materiale. Însă scopul acestor mănăstiri este de a păstra şi de a perpetua prin generaţii de lamaşi şi dicipoli toate învăţăturile sacre, religioase, spirituale, magice, metafizice, filozofice care le-au fost date încă din vechime. Deci învăţăturile date discipolilor au un context precis: conservarea spiritualităţii într-un ţinut care este ostil, dacă îl privim cu ochiul europeanului. Acesta-i faptul extraordinar, conservarea unei civilizaţii, a tuturor principiilor sacre care guvernează, după credinţa lor, întreaga viaţă a planetei. Să nu uităm că această zonă triunghiulară (Tibet – China – India) este focarul de unde a pornit din vremuri străvechi propagarea cunoştinţelor spirituale..."

„Lamaşeria te-a primit ca pe un discipol, ca pe un iniţiat, sau ca pe un oaspete străin, căruia i se tolerează curiozitatea?"

„Eu am fost admis în acea mănăstire, nu am fost primit pentru a sta cu braţele încrucişate. În acelaşi timp, nici nu puteam fi constrîns la modul de viaţă consacrat pentru discipoli şi lamaşi. Eram privit ca un oaspete, dar nu ca unul oarecare, deoarece ei simţeau în mine acea intuiţie care le spunea şi îmi spunea că nu fusesem admis acolo întîmplător."

„Concret, Conte, ce făceai acolo de dimineaţa pînă seara?"

„În afară de cîteva activităţi, cum ar fi participarea la ritualurile de dimineaţă şi de seară, la prezentarea tuturor în faţa şefului mănăstirii şi alte lucruri de acest gen, îmi petreceam timpul în camera rezervată mie, cercetînd. Unul din lamaşi, care se ocupa de mine, fusese însărcinat să-mi transmită cunoştinţe de metafizică şi principii de meditaţie, care mi-au fost explicate pe cale intuitivă şi cu ajutorul unor scheme formulate, ce nu puteau da greş. În timpul zilei aveam ocazia să încerc să intru pe făgaşul meditaţiei. Vreau să spun că metodele de relaxare care se vehiculează la noi şi aiurea şi pe care le trîmbiţează şi caută să le impună unii medici şi specialişti din lumea noastră sunt foarte îndepărtate, de o calitate foarte scăzută în comparaţie cu meditaţia tibetană."

„Ce-mi spui mă pune pe gînduri. Să fi transformat europenii o practică atît de pozitivă pentru formarea inteligenţei şi creativităţii, a autodisciplinei, pentru sporirea atîtor potenţiale umane, într-un hibrid ce nu poate atinge valoarea sursei?"

„Metodele vehiculate în lumea modernă cu privire la relaxare, autorelaxare, sugestie, autohipnoză şi altele, nu se pot compara cu ceea ce am înţeles eu şi am observat în practica tibetană. Pentru un european, a începe o perioadă de meditaţie ascetică într-o mănăstire tibetană reprezintă un mare record. Fiind chiar acolo, te supui unor încercări dificile. Personal, abia în ultimele săptămîni începusem să simt unele schimbări, o transformare la nivelul structurii energetice a organismului — este vorba de epurarea tuturor substanţelor nocive din organism. În acest fel este lăsată energia corpului să circule absolut liberă, de sus în jos şi de jos în sus, prin deschiderea tuturor canalelor energetice şi activarea centrilor energetici. Ca oaspete, este adevărat că n-am fost supus la acea disciplină extraordinar de rigidă pe care o au discipolii — care, trebuie spus, nu-i face niciodată

să se plîngă, întrucît este ceva ce ei au acceptat. Unii din ei ating performanţe de neimaginat pentru un european. Iar dacă dovedesc capacităţi deosebite în practica învăţăturilor primite şi în studierea textelor, au posibilitatea să păşească din timp pe tărîmul manifestărilor magice, spirituale pe care europeanul, inclusiv dumneavostră în revista „Magazin", le consideraţi şi catalogaţi drept paranormale!"

„Te-am avertizat, Conte, că dacă eu aş fi trăit orgoliul unui iniţiat în domeniu, probabil aş fi evitat întîlnirea cu tine. M-aş fi autosuspectat de trufie, trufia confruntării cu un partener de aceeaşi categorie. De aceea nu-ţi pot exprima simţămîntul ce însoţeşte această retrospectivă, acela de a-mi degusta propria naivitate în ideea că ignoranţa naivului în loc să fie chemată la judecată, intră în sublim cu fruntea în jos, la fel de palidă şi în adevăr, şi în eroare."

„Vă înţeleg foarte bine. Europeanul este prins de latura materială a lucrurilor, de relaţiile interumane, el nu are posibilitatea de a atinge acele performanţe observate de mine. Europeanul nu renunţă la complexul de alimente pe care şi l-a însuşit, la modul său de viaţă, la cafea, la alcool — iată că dumneavoastră aţi fumat aproape o jumătate de pachet de ţigări de cînd stăm de vorbă! Deci vă respect naivitatea (nu şi ignoranţa) şi pot spune că sunt mulţumit că-mi oferiţi prilejul de a vorbi cu un «naiv»! Dar să continui. Viaţa unui discipol din mănăstirea tibetană este de o austeritate inaccesibilă unui european. Vorbeam mai înainte de alimentaţia lor. La început eram exasperat de monotonia alimentaţiei. Apoi am înţeles că alimentaţia lor are proprietatea de a se descompune în cele mai fine particule de energie care au rolul de a înlătura din organism elementele nocive, şi de a asigura la nivel celular o circulaţie a energiei din ce în ce mai bună. Am fost nevoit eu însumi să-mi impun acea austeritate..."

„Putem accelera puţin evenimentele? În memoria mea circulă cu o repeziciune aproape violentă cuvintele: *şapte ani apocaliptici!* Cînd rămîn singur printre cărţi, contaminat

de mesajele tale, nu fac decît să întocmesc statistici cu previziuni despre sfîrşitul lumii de-a lungul istoriei. Numai spaţiul românesc îmi oferă în acest sens, din spiritualitatea populară şi cea cultă, de-a lungul timpului, un fel de *enciclopedie a sfîrşitului lumii!* Ai privilegiul dramatic de a da la o parte *toate sfîrşiturile,* mesajul tău fiind cel adevărat?"

„La toate întrebările pe care le-aţi pus se poate răspunde în mai multe feluri! Eu nu răspund, ci spun adevărul. După cîteva luni, după adaptarea reciprocă între mine şi lamaşi, lamaşul care se ocupa de mine la indicaţia şefului mănăstirii a avut bunăvoinţa să-mi dezvăluie cîteva mistere. Afirm cu toată răspunderea că este vorba de mistere pe care nimeni din lumea modernă nu le cunoaşte. Nu este vorba de spiritele malefice şi spiritele benefice amintite în capitolul anterior, nici de noţiunile de iad şi de rai, ci de cu totul alte aspecte ale vieţii."

„Să înţeleg că îmi acorzi onoarea uimită de a transcrie pentru prima oară lucruri ascunse mii de ani?"

„În primul rînd este vorba de structura Pămîntului, structură în totul diferită de oricare descriere făcută cu ajutorul aparatelor moderne!"

„Şi crezi că nu riscăm să fim priviţi din Cosmos cu ironie, nu de către oamenii de ştiinţă, ci chiar de sateliţii care în ultimul deceniu, de pildă, s-au «ocupat» tocmai de structura Pămîntului?"

„Lumea modernă la ora actuală are acces la cunoştinţe. Are acces la tehnologii şi cunoaşte felul în care sateliţii artificiali care se deplasează pe orbitele respective cartografiază şi cercetează Pămîntul din diferite unghiuri, particularităţi, mecanisme etc. etc. Totuşi, eu vă spun că nici un aparat construit de lumea modernă nu va descoperi, încă 20 sau 30 de ani de acum înainte, adevărata structură a Pămîntului!"

„Ai intuiţia unui adevăr interzis sau a unei predestinări?"

„După cum este cunoscut, omul este compus din trei învelişuri energetice — lăsînd la o parte corpul fizic! Învelişul astral, aura energetică şi spiritul. Prin comparaţie, Pămîntul are o structură asemănătoare. Aura Pămîntului se întinde pe o distanţă de trei ori mai mare, în spaţiu, decît distanţa cuprinsă de stratul atmosferic. Deci aura planetei noastre depăşeşte orbita pe care se învîrte satelitul natural al Terrei, Luna. În acest înveliş de aură se află celălalt înveliş energetic şi bineînţeles, în centrul său, acel nucleu care asigură buna funcţionare a celorlalte două învelişuri. La ora actuală, din cauza degradării progresive a Pămîntului, în acest secol XX, învelişurile energetice ale Terrei s-au degradat profund. Acest înveliş de energie care se întinde dincolo de orbita lunară are o culoare roşie şi în prezent se prezintă ca o plasă cu multe ochiuri. Deci este foarte degradat datorită acţiunii din ce în ce mai intense a omului, de poluare sub toate formele ei. Pădurile, oceanele, rîurile şi chiar pietrele, scoarţa terestră reprezintă mai multe categorii de spirite gradate după felul lor de alcătuire."

„Dar ne putem întoarce la adevăr intuind în firul de iarbă,de pildă, cîte un spirit?"

„În lumea vegetală, fiecare fir de iarbă, fiecare copac cu frunzele sale reprezintă cîte un spirit. La fel oceanul, inclusiv apa de pe pămînt, înglobată într-un singur spirit. Scoarţa terestră, pămîntul propriu zis, reprezintă şi el un spirit şi aşa mai departe. În ciuda acţiunii de degradare dusă de om, aceste spirite găzduite de planeta noastră, spiritele vegetaţiei, apelor, spiritele mineralelor şi ale Pămîntului, conlucrează cu mecanismele puse în mişcare de către Divinitate pentru a reabilita, din punctul de vedere al învelişurilor energetice, Pămîntul. Acesta este unul din mistere! Un altul care mi-a fost revelat în acea mănăstire, este faptul că toţi oamenii, indiferent de locul în care trăiesc, au capacitatea de a folosi mecanismele aşa zise magice sau paranormale cunoscute în mănăstirile tibetane, respectiv decorporarea voită, comunicare foarte uşoară prin telepatie,

influenţarea stării vremii prin acţiune mentală şi alte tipuri de manifestări, care însă omului european nu-i sunt accesibile tocmai din cauza vieţii pe care o duce. Aceste capacităţi sunt îngropate cu bună ştiinţă de către conştientul omului modern în favoarea materialităţii."

„Totuşi, putem privi lumea şi cu ochiul încîntat faţă de evoluţia spectaculoasă a inteligenţei umane care a creat o civilizaţie tehnologică... cum ar fi arătat lumea în alternativa altui tip de evoluţie, excluzîndu-i ciclicităţii dezvoltării dimensiunea materială? Dincolo de materialitate, însă, de prea multe ori avem prilejul de a slăvi inteligenţa umană. Poate că această evoluţie a inteligenţei înseşi trebuia să opteze pentru *trasee curate*, ceea ce ne-ar fi obligat să nu vedem adevărul că inteligenţa este egal de superlativă în dublu sens, creativ şi distructiv!"

„Eu ştiu că, dacă civilizaţia modernă s-ar fi axat mai mult pe spiritualitate, la ora actuală ar fi existat vehicule care s-ar fi deplasat la o simplă comandă cerebrală sau la un simplu contact energetic uman, iar mediul înconjurător ar fi arătat altfel!"

„Să ne întoarcem la mănăstire — şi te rog să-mi ierţi parafrazarea involuntară a îndemnului sever dat inocentului personaj feminin însufleţit de Shakespeare, pe nume Ofelia! Ai stat la mănăstire şapte luni. Viaţa ta mi-ai mărturisit că stă sub semnul cifrei şapte. Această carte pe care o scriem (sau rescriem) se intitulează *Şapte ani apocaliptici!* Azi e ziua de 7 septembrie 1992!"

„Voi vorbi cu alt prilej despre cifra 7. Pe măsură ce s-au scurs cele şapte luni în mănăstirea în care fusesem primit, m-am adaptat acelui sistem de viaţă ascetică, căpătînd din ce în ce mai mult acces la meditaţie. Cu ajutorul meditaţiei şi prin folosirea darului intuiţiei, am reuşit să prezint schimbările esenţiale în mine însumi. Presimţeam faptul că, de exemplu, conducătorii din mănăstire ştiau deja pentru ce venisem acolo. Ei aveau posibilitatea de a comunica uşor cu spirite mult superioare, care cunosc mecanismele de derulare a evenimentelor şi chiar destinul

planetei! Mai departe de a-mi fi dat seama la un moment anume, că acei lamaşi urmau să-mi ofere un răspuns, nu puteam merge. În ultima lună mi s-a dat ocazia de a sta faţă-n faţă, o singură dată, în mod direct, cu şeful lamaşeriei. A fost o întîlnire scurtă, numai o jumătate de oră, ţin minte exact, iar în acest timp am comunicat telepatic. Mi s-a dat să înţeleg că fusesem admis în mănăstire pentru că eram aşteptat! Şi că la sfîrşitul celor şapte luni trebuia să primesc răspunsul la întrebarea mea privind drumul spre Shambala."

„Cele şapte luni cuprindeau durata unei convenţii, sau erau convenţionale pur şi simplu?"

„Nu este vorba de ceva convenţional. Acum pot răspunde la întrebarea anterioară, referitoare la frecvenţa cifrei şapte. Aceste şapte luni nu sunt întîmplătoare, este vorba de ceva ce se ridică mai presus de intuiţie, deoarece anul meu de naştere se termină cu cifra 7, viaţa mea stă sub semnul cifrei 7. Deci este una din cifrele magice şi sacre, lăsată de Divinitate pentru a coordona spiritele înţelepte! Cum spuneam, în ultima lună am avut o «discuţie» telepatică cu şeful mănăstirii. Şi am rămas surprins că după această întîlnire nu am primit un răspuns. Deşi nu puteam şti dinainte cît voi mai sta, totuşi în antepenultima zi, care încheia acest ciclu de 7 luni, unul dintre subalternii şefului mănăstirii a intrat într-o dimineaţă în camera mea, fără să scoată o vorbă, m-a privit, l-am privit, şi am înţeles că perioada de popas la mănăstire luase sfîrşit şi că trebuia să primesc ce aşteptam. Fără nici o explicaţie şi fără nici un contact telepatic, lamaşul mi-a înmînat o bucată de pergament, după care a ieşit din cameră. În acel moment, mentalul meu a fost străfulgerat de o intuiţie mult superioară celor anterioare. Îmi dădusem seama că răspunsul venise. Nu-mi mai rămînea decît să cercetez cu atenţie acel pergament din piele de iak pe care era desenat sumar itinerariul pînă la locul unde aveam să părăsesc lumea de la suprafaţă. Privind pergamentul, am evaluat

toate posibilităţile ce mi se deschideau pînă la punctul terminus indicat în desen."

„Pergamentul avea indicaţii precise, era o lucrare de cartograf sau un simbol folosind desenul?"

„Nu erau indicaţii de genul «sunt stînci», sau «ţinut abrupt», sau «trebuie să traversezi», ci era o simplă schemă, foarte precisă, orientată pe direcţia nord, care-mi revela faptul că voi ajunge în acel punct de unde voi trece într-o altă lume. În ziua următoare mi-am făcut bagajele, de la bucătărie mi-am luat alimentele necesare, cît puteam duce, respectiv un burduf de ceai preparat, tsampa învelită la fel, în stomac de iak bine argăsit, şi m-am dus spre locul unde şeful mănăstirii îşi petrecea ziua. Conform tradiţiei, l-am salutat respectuos, iar în clipa cînd am vrut să ies din camera lui s-a uitat concentrîndu-se la mine şi mi-a arătat, ridicînd mîna dreaptă, trei degete despletite, drepte."

„Gestul respectiv îţi era cunoscut, avea o semnificaţie rituală sau de limbaj prin semne?"

„Nu, nu ştiam ce înseamnă. Mai tîrziu aveam să deduc că cele trei degete ridicate însemnau de fapt trei zile pe care le-am şi avut de parcurs pînă la acel brîu de stînci abrupte. Erau ca o fortăreaţă naturală, practic inaccesibilă. Timp de mai multe ore am căutat o spărtură în stînci. Simţeam că trebuie să trec de ele. Intuiţia mă ţintuia în locul respectiv, nimic nu mai putea interveni care să mă îndepărteze de ele. Trăiam o bucurie cu frică, o exaltare de nedescris, inima îmi bătea cu putere — dar încă nu înţelegeam prea mult din stările ce-mi păreau provocate brusc de acel loc. Cercetînd fiecare perete, fiecare despicătură, paşii mi-au fost parcă «luaţi» de cineva. Peste puţin timp găsisem o gură de peşteră, de un întuneric absolut! Este imposibil de descris acea tăietură în întuneric, care mă îngrozea. Dar am decis să intru în grota respectivă, orice s-ar întîmpla. M-am lipit de pereţi, în stînga şi, cu mare precauţie, am început să înaintez ştergîndu-mi spatele de perete, ca şi cum m-aş fi tîrît în picioare. Acele stînci se află în nordul Tibetului, iar

la sfîrşitul lunii aprilie se simţea încă frigul. Frigul începea să fie pentru mine, în întuneric, principalul inamic. La altitudinea de 4.000 metri, în aerul rarefiat, frigul devenea din ce în ce mai mult asemenea unui veşmînt insuportabil."

„Nu erai pregătit pentru frig, nu ţi se sugerase măcar să te pregăteşti?"

„Ba da, şi am mulţumit pentru asta acelor scoarţe tibetane, un fel de pături, cam rigide, dar foarte călduroase. Este exact că şi cum te-ai vîrî într-o carapace care se închide perfect."

„Deci în a treia zi de la părăsirea mănăstirii, ai ajuns la acel brîu de stînci. Faptul de a fi ajuns înseamna o dezlegare deosebit de importantă, cu alte cuvinte, ţi se făcuse dovada că eşti primit, că eşti acceptat. Dar pergamentul?"

„Pergamentul nu-mi spunea ce trebuie să fac pentru a depăşi fortăreaţa naturală. Ştiam de altfel că sunt lăsat să-mi pun la încercare o seamă de însuşiri, cum ar fi curajul, inteligenţa, perspicacitatea, credinţa în reuşită. Cum am spus, după multe ore am găsit o fisură în stîncile masive — de genul celor din Bucegi. Frica mă bîntuia din cînd în cînd. Întunericul şi necunoscutul, eu singur, într-adevăr e nevoie de mult curaj."

„Descrierea sumară pe care ai făcut-o poate fi folosită şi de alţii, odată popularizată? N-ai primit acolo şi «semnul secretului», ai voie să divulgi un mister legat de Shambala, mister care a frămîntat atîtea minţi şi a consumat atîta imaginaţie?"

„Precum aţi spus, «o descriere sumară», din care cititorul trebuie să reţină cîteva elemente, dar mai ales întunericul insuportabil. În rest, stînci, o dispunere de stînci foarte vicleană, şi intuiţie — asta în cazul că eşti acceptat!"

Oaspetele aşteptat în mirifica Shambala

Odată cu încheierea capitolului anterior, mi-am dat seama că sunt contaminat, ca în exemplele cu care am început această carte. Dar fac drumul invers, ca şi cum aş fi pierdut ceva şi trebuie să găsesc. Însă această căutare are caracterul unei obligaţii, pentru că practic nu-mi dau seama ce anume aş fi putut pierde! Poate că am pierdut cele mai importante cărţi dedicate Shambalei? Şi dacă le-aş găsi în clipa aceasta, mi-ar fi greu să le citesc. Le-aş respinge. Pentru că tînărul Conte Incapucciato insistă să înţeleg că el este singurul tolerat de mister. Se trezeşte în mine din cînd în cînd prozatorul, şi-mi aud în creier cuvintele pe care încă nu le-am rostit, dar am trăit, scriind, tot timpul cu sunetul lor în subconştient: Dacă vrei să-ţi distrugi un motiv epic iubindu-l exagerat de intens, n-ai decît să-i pui în seamă o miză care exagerează de cîteva ori, suprasolicitînd şi forţînd capacitatea umană de a suporta dezechilibrul dimensiunilor!

Iar în dezvăluirile Contelui nu apare nici un dezechilibru. Nu există întrebare legată de intinerariile sale, la care să nu răspundă fără nici un efort de rememorare. El poartă în sînge, în simţuri marea-i aventură. Între timp a apărut în revista „Magazin" primul episod dintr-o scurtă discuţie despre *şapte ani apocaliptici.*

Telefoanele au început să se blocheze din cauza apelurilor. Cei ce-au citit vor să cunoască *adevărul.* Iar eu nu le pot oferi un adevăr, ci o discuţie despre un adevăr asupra căruia eu nu mă pot exprima. Un adevăr ce apare după mii de ani de mister nu distruge misterul, ci pune la îndoială ideea de adevăr! Şi totuşi, lărgindu-se discuţia cu Contele, parcă simt nevoia adevărului său, ci nu al adevărului adevărat!

Dacă aş fi însemnat traseul cu nişte borne, privind în urmă aş observa că ele seamănă una cu alta. Abia acum, la al cincilea capitol, marcajul se schimbă:

„Odată ajuns pe partea cealată a fortăreţei de stînci, am constatat cu surprindere că temperatura se ridicase foarte mult, intram parcă din iarnă în primăvară, scoarţele de protecţie împotriva frigului deveneau inutile."

„Care este imaginea cea mai puternică, ce te-a lovit la intrarea în universul subpămîntean?"

„Vegetaţia foarte abundentă şi luxuriantă!"

„Deci sub scoarţa terestră, după un drum tîrîş într-un întuneric absolut, primele imagini ale Nirvanei! Era o vegetaţie luxuriantă şi abundentă care sfida procesul de fotosinteză?

„Este logică şi firească întrebarea. Orice om şi-o pune. Dar acolo procesul de sinteză există. Spaţiul era invadat de o lumină albă, foarte plăcută, profundă. Această lumină îndeplineşte acolo toate caracteristicile şi implicit virtuţile luminii solare. Cum, în ce fel? Este un mister. Mi-am dat seama că dintr-o dată pătrunsesem în limita hotarului, în ultimul spaţiu spre Shambala. Am început să fac un fel de investigare a spaţiului. Zona era deosebit de plăcută. După un timp am simţit că cineva mă priveşte. M-am întos spre direcţia de unde simţisem că sunt privit, şi mare mi-a fost mirarea cînd am zărit într-un punct în care cu cîteva minute mai înainte nu era nimeni, nu era nimic, am văzut deci o piramidă de sticlă, mai bine zis o piramidă de cristal pur.

Era de-o transparenţă desăvîrşită. Lîngă această piramidă am zărit un tînăr. Era înalt, blond, cu faţa rotundă. Purta haine lungi, albe şi uşoare. Acel tînăr s-a apropiat de mine. De fapt apăruse brusc. Eu stătusem, uimit, pe loc. S-a apropiat de mine şi, spre surprinderea mea, mi-a vorbit în cea mai curată limbă românească. Mi-a spus că el ştie cine sunt şi că cei care l-au trimis la mine ştiu că am pornit în căutarea acestei lumi subterane. M-a lăsat apoi alte cîteva minute să privesc piramida de cristal, înaltă de aproximativ doi metri. Am observat că în interior era prevăzută cu ceva asemănător unei podele. M-a invitat să intru în interiorul piramidei, ciudată în alcătuirea ei, în sensul că în interior, prin pereţii transparenţi se distingea o bizaară reţea de fire roşii şi albastre. Tînărul continuă: „Ştim cine eşti şi de unde vii. Te aşteptam. Urmează-mă." Îl priveam ca pe o apariţie foarte stranie. În piramidă stăteam amîndoi în picioare. A ridicat mîna dreaptă punînd-o pe un cristal cu reflexe verzui, de mărimea unei mingi de tenis. Acest cristal era încastrat pe partea interioară a unui perete al piramidei. Imediat după operaţiunea descrisă mai sus, piramida a început să se umple de spoturi de lumină. S-a simţit o uşoară trepidaţie în corpul ei de cristal, iar după vreo trei secunde, peisajul s-a schimbat atît de repede, încît nici n-am avut timp să conştientizez în vreun fel fenomenul. Abia acum pornisem spre ţinta călătoriei mele, spre Shambala. Iar mai tîrziu aveam să-mi dau seama că presupunerile, intuiţiile mele privind Shambala erau total depăşite de realitate..."

„Dă-mi voie să mă mişc puţin. Trebuie să respir adînc. Tocmai mă gîndeam la cuvîntul aproape identic în atîtea limbi: tehnologie. O deplasare ireală, care seamănă, după cum ai descris-o, mai curînd cu un fenomen decît cu un mijloc de deplasare realizat de fiinţe inteligente..."

„Funcţionînd pe baza principiului teleportării, piramida ne-a dus în următoarele trei secunde la o adîncime

considerabilă. La început nu-mi putusem da seama de acestă deplasare . Era vorba de o adîncime de ordinul zecilor de kilometri, practic, în scoarţa terestră..."

„... şi unde, tot practic, din cauza presiunii eu ştiam încă din liceu că nu se poate trăi, nu se poate supravieţui! Şi totuşi, acolo... ce s-a întîmplat în cele trei secunde?"

„Spoturile de lumină care cuprinseseră piramida de cristal şi-au intensificat extraordinar de rapid circuitul prin pereţii transparenţi. Aceasta reprezenta doar partea văzută a mecanismului de funcţionare. Era de fapt un vehicul uimitor!"

„Ţi-ai putut da seama pe ce principii de funcţionare se deplasa, care era combustibilul acelei piramide?"

„Partea motrice era chiar energia degajată de spiritul acestui tînăr din Shambala. Cum spuneam, timpul trecerii dintr-un loc în altul — foarte îndepărtat, a fost extrem de scurt!"

„Îngăduie-mi cîteva nedumeriri. Cum şi de ce se leagă toate atît de perfect între ele? După trecerea brîului de stînci şi apariţia spaţiului vegetal, te-a aşteptat un tînăr care vorbea româneşte şi ştia de sosirea ta, ştia pentru ce cauţi acea lume subterană!"

„V-aş ruga să reţineţi, în legătură cu aspectul primirii mele în Shambala, cîteva amănunte şi reguli stabilite de însuşi marele şef al acestei lumi tainice, extrem de evoluate, care nu permite accesul oamenilor, indiferent de rasă şi naţionalitate, decît în număr de şapte într-un secol. Fiecare secol, după anul zero, stabilit după apariţia pe Pămînt a Marelui Spirit Alb, Iisus Hristos, deci timp de 20 de secole doar 140 de oameni au avut marele privilegiu de a ajunge în această lume."

„ Shambala a dorit să-şi păstreze secretele, sau anonimatul în ciuda tuturor eforturilor omeneşti — ale oamenilor de la suprafaţă —, de a o găsi? De a o localiza conform unor relatări străvechi ale multor popoare? Această planetă, atît de cercetată şi de săpată, atît de pătimaş

privită mai ales în acest secol în adîncurile ei materiale şi în rotaţia ei cosmică, mai poate păstra secrete de genul unei lumi subpămîntene locuite de fiinţe omeneşti superioare nouă?"

„În fiecare secol, cum am mai spus, şapte oameni au avut acces în Shambala. Şapte este cifra sacră, Pămîntul fiind un corp ceresc de gradul 7. Din cei şapte oameni, după un timp de pregătire, după ce au primit învăţăturile necesare 6 s-au întors în lumea din care au venit, pe continentele respective, pentru a îndruma schimbarea în bine a evoluţiei omenirii. Al şaptelea, care trebuia să fie cel mai învăţat, a rămas în Shambala devenind o fiinţă nemuritoarte atît spiritual, cît şi fizic."

„Conte, îmi zdruncini tihna logicii formale! În planul intuit afectiv şi senzorial, al Divinităţii, eu pot «percepe» nemurirea şi ideea de eternitate. Există în mine un instinct, de altfel lipsit de valoarea unui privilegiu, ci comun multor oameni, al puterii şi ilimitării sacrului, pentru că nu pot accepta în Univers şi în Cosmos supremaţia materiei gospodărind prin sine şi de la sine fenomenele şi legile cosmice, deci şi ale vieţii. Dar o lume nemuritoare în adîncul planetei, care se uită la noi, muritorii, şi îşi refuză deconspirarea, trimiţînd din cînd în cînd cîte un mesager atît de puţin eficient la milioane de oameni — iată ceva ce creierul meu nu poate pricepe. Iar eu, ca om, ar trebui să mă simt complexat şi temător. De ce acea lume însămînţează ideea binelui temporizînd acţiunea prin trimiterea cîte unui mesager într-un secol? Cum devine nemuritor al şaptelea sau unul din cei şapte?"

„Datorită misterioasei formule a elixirului vieţii, al cărui ecou a ajuns pînă în Europa unde mulţi medici şi savanţi ai Evului Mediu s-au căznit în zadar să-i descopere taina."

„Dacă acesta este «misterul», în continuare nu ne rămîne decît să vorbim despre Faust! Într-adevăr, ştiu că Evul Mediu este plin de entuziasmul şi patima descoperirii

elixirului vieţii.Şi nu doar odată cu apariţia alchimiştilor, ci cu mult înainte. Ce-mi spui este ca şi cum ai fi călătorit aievea în mitul faustic, l-ai fi cunoscut pe Mefisto exact în norocoasele lui zile cînd şi el descoperise elixirul tinereţii pentru a-l folosi de fapt împotriva eroului beneficiar! Trebuie neapărat să faci dovada prezenţei tale în Shambala. Altminteri închid ochii şi te invit eu pe tine să-mi urmăreşti călătoria în aceeaşi Shambala, călătorie pe care am făcut-o străbătînd una după alta filele cărţilor!"

Contele Incapucciato rămîne parcă topit într-o privire plină de compasiune, nimic în el nu tresare. Inflexibil şi înţelegător, el pare pregătit pentru acest moment al suspectării. Ce mă face să continui discuţia, este faptul că prea multe lucruri, pe care este evident că le cunoaşte, stau sub semnul interdicţiei straşnice. La un moment dat i-am spus că, dacă ar accepta să fie hipnotizat, discuţia noastră ar fi asemenea unei coborîri spectaculoase în *realitatea* călătoriei. A fost singurul moment cînd l-am simţit speriat, aproape grăbit să se ridice de pe scaun şi să plece! Alternativa hipnotizării îl sperie. Din acest moment, Contele Incapucciato rămîne pentru mine un mister la fel de incitant precum misterul Shambalei. Îi cer scuze pentru aceste mărturisiri, necunoscute lui, şi mă întreb cui anume aparţine misterul? Privilegiului cu care a fost onorat de Shambala? Unor interese evident spirituale, care însă nu au nimic de-a face cu misterul? Unui complex de megalomanie din care un tînăr de doar 25 de ani se avîntă în chip iraţional să-şi construiască un destin planetar? Unui capitol atît de întins în psihiatrie? Sau fenomenelor descrise cu acurateţe intuitivă şi analitică de corifeii psihanalizei?

Cu aceste întrebări îmi pot distruge angajamentul de a ordona această călătorie dintre două coperţi, dar i le fac cunoscute Contelui pentru a-l reacomoda, după anii cît a fost fugit din ţară, cu felul de a simţi şi de a evalua al oamenilor ce n-au avut şi nu vor avea acces la mirifica Shambala, ci, poate, doar la profeţiile primite acolo de cifratul Incapucciato.

„Rămăsesem la *formula vieţii!*"

„O formulă care nu este dată oricărei persoane, fie ea călugăr sau sfînt!"

„Spuneai că din şapte ajunşi în Shambala, unul singur rămîne."

„Vorbeam la timpul trecut. Acest al şaptelea om rămînînd acolo era cooptat în sistemul de savanţi al lumii subterane. Referitor la ceilalţi şase care se întorceau în lumea de unde veniseră, nu toţi proveneau din aceeaşi zonă, ci de pe întregul globului pămîntesc."

„Există demn de citat un singur caz cînd astfel de mesageri au fost legitimaţi în societate după întoarcerea lor cu misiuni din Shambala?"

„Există adevărul că aceşti mesageri discreţi nu s-au trădat lumii, nu s-au autodenunţat, nu s-a aflat despre ei de unde veneau şi pentru ce. Dar un caz există. Unul din cei mai celebri oameni care s-au întors din Shambala a fost renumitul Conte de Saint-Germaine, care mai trăieşte şi azi. Meritul său deosebit este de a fi răsturnat cea mai crudă monarhie din cîte au existat şi de a fi contribuit la desfiinţarea celei mai tenebroase închisori care au existat vreodată - Bastilia!"

„Îmi revine în memorie tînărul straniu care te-a întîmpinat în Shambala. Îţi este clară acum fizionomia lui?"

„Bineînţeles. Dar am fost întîmpinat de acel tip de oameni care mi-au dat impresia unui amestec de rase, de genul albă-galbenă şi ceva ce aducea cu trăsăturile rasei negre, mai puţin însă culoarea pielii. În fruntea acestor oameni se afla Noron, însărcinat cu primirea mea în lumea lor."

„Noron era bătrîn. Mai erau acolo bătrîni?"

„Desigur. Cei vîrstnici purtau haine azurii, iar tinerii aveau haine albe. Prin vestimentaţie dădeau impresia unei clasificări, însă în afară de cei pomeniţi, am mai văzut acolo şi oameni îmbrăcaţi în haine foarte lejere, de diferite culori. Am dedus că deosebirea de culori indica probabil faptul că şi

în societatea din Shambala există o compartimentare pe anumite categorii sociale."

„Încercînd să-i atribui *Shambalei* o echivalenţă politico-socială, nu-mi explic de ce îi văd într-o democraţie perfectă pe oamenii ei, după cum mi-ai spus, foarte evoluaţi spiritual!"

„Există, dacă vreţi, o gradaţie, între profani şi cei cu o învăţătură medie, şi cei ce conduc Shambala, respectiv şefii lumii subterane..."

„Nici acea lume superlativă, după cum observ, nu pare ferită de primejdia unei dictaturi! Dar ce înseamnă «profani» şi cu «învăţătură medie» într-o lume care-şi selecţionează numai înaltele valori ale umanităţii? Îmi strici imaginea iniţială, adică cei ceva mai mediocri s-ar fi putut să ajungă acolo într-un mod necinstit, subiectiv, poate că prin protecţie?"

„Toţi cei de acolo posedă cunoştinţe foarte avansate. Eu am dat un exemplu pentru a înţelege modul de ierarhizare pe care ei înşişi şi l-au decis, pentru a se deosebi unii de alţii şi pentru a se respecta bunul mers al vieţii lor sociale."

„Al doilea personaj care te-a întîmpinat a fost bătrînul Noron. Nu uit că venerabilul vîrstnic avea o funcţie importantă în Shambala!"

„La început, văzîndu-l, mi s-a părut o fiinţă foarte binevoitoare, evident stăpîn pe sine şi totodată din privirea lui se degaja o senzaţie uşor de tradus. Aceasta îmi spunea că sunt bine venit. Noron aparţinea evident rasei albe, iar croiala facială era a unui ascet. Pielea feţei nu avea deloc riduri, părea a unui om de vreo 35 de ani — eu îi dădusem 70 sau cel mult 75. Ulterior aveam să aflu că Noron atinsese vîrsta de 430 de ani! De asemenea, aveam să aflu că lumea din Shambala s-a autoperfecţionat prin mutaţii genetice, deci operînd la nivelul ADN-ului într-un mod de neînţeles pentru noi!"

„În ce limbă te-ai înţeles cu Noron?"

„Din nou am fost abordat în limba română, ceea ce nu mai constituia pentru mine o noutate, dar important a fost faptul că mi s-a comunicat o frază uluitoare: Eram aşteptat, dar nu ca să rămîn acolo, ci să mă întorc în lumea mea cu un mesaj!"

„Mesajul face obiectul unui capitol special al călătoriei noastre. El va urma... dar un mesaj din Shambala este un eveniment fără bibliografie cunoscută pînă acum, fără precedent!"

„Vestea mi-a deschis total curiozitatea şi deopotrivă dorinţa de cunoaştere..."

„Şi mie mi se întîmplă acum acelaşi lucru! Ce-ai simţit?"

„În momentul acela aş fi dorit să ajung să cunosc absolut totul! Încă nu ştiam că voi sta în Shambala aproape cinci ani, pînă în luna decembrie a anului 1991! În toţi aceşti ani am reuşit să văd multe oraşe despre care voi vorbi pe parcurs. Dar primirea de către Noron pot spune că a fost captivantă, în sensul că el ştia că trebuie să ajung acolo. Eram cel care trebuie «prelucrat», «finisat», «rafinat» şi în cele din urmă expediat din adîncuri! După ce mi s-a explicat că mi se vor dezvălui multe din misterele Pămîntului şi ale Universului, pentru a fi pregătit în vederea misiunii, la revenirea în România, deci după toate acestea ne-am îndreptat cu toţii spre o clădire de formă foarte bizară. Se poate spune că o minte omenească ar fi putut-o concepe, însă m-a şocat aspectul ei interior, ceva ce nu se poate întîlni în nici o construcţie pămîntească. Ce-am văzut acolo sfida orice normă arhitecturală sau fantezie de constructor."

„Poţi fi mai precis?"

„Am urcat mai întîi normal o scară, după care au urmat o serie de coridoare în spirală, o arie de ramificaţii dispuse într-o manieră anume, încît, dacă simţurile şi conştiinţa nu sunt ţinute la nivelul maxim de activitate, este posibil să apară în conştientul unui străin de formele respective, o dereglare instantanee la baza creierului mic, care

coordonează toate mişcările corpului omenesc. Clădirea — ca să o numesc în continuare aşa — poseda coridoare şi un fel de tuneluri de trecere, tuneluri care de fapt erau nişte nişe circulare dispuse în pereţi oblici sau contorsionaţi. Practic, o structură care nu se poate imagina şi realiza decît de nişte inteligenţe foarte evoluate. Într-o asemenea clădire din Shambala te poţi dezorienta repede..."

„Ce concluzie desprinzi din aceste realizări necunoscute nouă?"

„Pot spune că arhitectura lumii moderne, indiferent de zonă sau meridian, tradiţii, stil, materiale folosite, este tributară planului tridimensional, calculată conform parametrilor noştri cerebrali, adică ai unui anumit arhitect, pe cînd în Shambala am observat o megastilistică a modelelor contorsionate care se întrepătrund cu camere ovale, trapezoidale sau de alte forme."

„Dar toate aceste edificii aşa zis contorsionate, crezi că sunt de natură funcţională, sau estetică... eu îmi imaginam că acolo a învins optima simplitate a gustului desăvîrşit!"

„Aceste elemente de arhitectură au fost construite conform modelelor din natură. Ele îţi sugerează, de pildă, modelul cochiliei de melc — un astfel de model a fost supus unor minuţioase observaţii, pentru a se concluziona că această structură spiralată şi întregită cu elemente «artificiale», înmagazinează în ea însăşi valori calorice sau energetice. Materialele folosite sunt cu totul altele decît cele cunoscute de noi. Modelul de bază, întîlnit acolo frecvent, se bazează pe geometria fagurilor de albine, hexagonal, dar un model hexagonal ridicat la scara tridimensională. Arhitectura Shambalei este foarte evoluată sub toate aspectele, inclusiv acela al înmagazinării energiei, dar şi al rezistenţei structurilor respective, al funcţionalităţii şi al stilisticii propriu zise. Lumea noastră nu va atinge acele performanţe decît peste cîteva secole."

„Te invidiez că ai intrat într-o asemenea clădire. Pare-mi-se că erai însoţit de Noron!"

„De Noron şi de alţii, un grup. Ne-am oprit într-o locuinţă. Am rămas apoi numai cu bătrînul. Mi-a spus că însuşi marele şef al Shambalei l-a însărcinat să mă primească şi să-mi explice ce aveam de făcut în următorii ani. Mi-a dezvăluit totodată ceea ce se va întîmpla în următorii ani, o seamă de lucruri uimitoare. Aceasta a fost prima vizită, cum mi-aţi cerut, descrisă **concret!** *În zilele următoare am pornit, condus de Noron, să vizităm unele laboratoare din oraşul în care am poposit prima oară. Tot ce-am văzut diferă de asemenea în mod spectaculos de ce cunoaştem în lumea modernă. Am văzut aparate care măsoară tensiunea gravitaţiei, a intensităţii cîmpului magnetic din întregul sistem planetar, aparate de înregistrare a activităţii fiecărei planete din sistemul nostru solar, inclusiv Soarele, aparate care controlează în fiecare secundă evoluţia planetei noastre. Am enumerat doar o infimă parte din ele. Dar cel mai important aparat din cele văzute în laboratoarele Shambalei este un instrument care măsoară atît presiunea existentă la nivelul planetei noastre, din punct de vedere al forţelor energetice, cît şi presiunea existentă spre exemplu în Calea Lactee cu tot ce există în uriaşa ei întindere cosmică. De asemenea, ei înregistrează toate tipurile de radiaţii care ajung pe Terra din toate colţurile Universului. Acest instrument — deşi cuvîntul este impropriu! — indică în permanenţă echilibrul dintre Pămînt şi Cosmos. Este vorba de presiuni evident cosmice. Dacă una din ele ar creşte peste limitele prevăzute de cei din Shambala, atunci cel puţin o lege din legile Universului ar fi pur şi simplu sfărîmată, punînd în pericol o parte a Galaxiei. Savanţii Shambalei posedă acea aparatură foarte complicată cu care reuşesc echilibrarea a două gigantice presiuni..."*

„Iar acest lucru mie mi se pare imposibil! Din păcate nu voi fi singurul circumspect!"

„Probabil! Dar întregul univers se comportă întocmai ca o pînză de păianjen. Dacă un ochi al pînzei sau o margine

sunt distruse, pînza nu mai reprezintă siguranţă. Ei reuşesc să echilibreze aceste forţe. Un dezechilibru, repet, ar avea un efect devastator putîndu-se propaga în întinderile abisale ale Universului."

„Conte, te rog să-mi satisfaci nevoia de echivalenţe pămînteşti. Presupun că ai călătorit prin Shambala — adică ai folosit mijloacele de transport de la «faţa locului». Ce fel de mijloace?"

„Voi începe prin a spune, poate că spre uimirea OZN-iştilor din România, că o parte din vehiculele zburătoare neidentificate, care apar din cînd în cînd în atmosfera planetei noastre, provin din Shambala! Dar nu sunt singurele «obiecte» folosite de ei. Acolo se foloseşte o foarte largă gamă de vehicule. Unul dintre ele, am mai spus-o, a fost chiar piramida de cristal. Există şi modele mult mai mari de astfel de piramide pentru deplasări în grup pe principiul teleportării. Această categorie de vehicule — piramidele — a fost combinată cu tehnica montării cristalelor. Toate cristalele pe care cei din Shambala le prelucrează, sunt în stare nativă şi nu artificiale, şi au proprietăţi extraordinare. Cu ele pot face orice, de la mutarea din loc a unor obiecte de dimensiuni uriaşe, pînă la posibilitatea de a crea prin mijlocirea forţei mentale, din atomii existenţi în atmosferă, orice fel de lucru. Lucrurile nu se opresc aici. Aceste vehicule, piramidele de cristal teleportoare, constituie doar 1 - 2 la sută din suma posibilităţilor pe care le au. N-am amintit pe larg de acele mini-platforme asemănătoare unor tăvi din aur masiv. Cu aceste vehicule insolite se fac deplasări pe coridoarele lumii Shambalei. De diferite dimensiuni, structura metalului (aurul) este diferită de ceea ce este aurul cunoscut la noi, în sensul că aliajul, în interior sub formă de sfere, alternează cu structuri hexagonale proiectate tridimensional. În momentul cînd un om se aşază pe acea platformă, trebuie să lovească, cu o anumită intensitate, folosind o baghetă din material pur şi după un anumit cod pentru a produce în

vehicul acea vibraţie care se propagă în tot corpul vehiculului. Structurile microscopice ale platformei au proprietatea de a intra în vibraţie, în rezonanţă, comportîndu-se ca nişte amplificatori de energie. În acest sens tehnica Shambalei este mai avansată faţă de tehnica noastră aeronautică cu cel puţin o jumătate de mileniu."

„Evident, Conte, un avans care ţine de imaginaţie, deoarece vibraţiile şi rezonanţa nu se pot converti — deocamdată!— în combustibili de propulsie. Iar dacă îmi imaginez nişte vibraţii de o intensitate uriaşă şi foarte fine, şi dacă aş realiza un vehicul care să funcţioneze pe acest «principiu», nu mi-ar rămîne decît să mă aşez pe el ca să mă sinucid! Dar nu le pot nega vehiculelor respective, folosite după cîte am înţelea în interiorul Shambalei, farmecul existenţei lor irealizabile tehnic pe pămînt. Cu toate acestea, eu am un angajament ca însoţitor al tău: să te ascult! Îndoielile mele ţin de incompatibilitatea care ne-a sfătuit să dialogăm despre Shambala. Eu aparţin pămîntului de la suprafaţa lui şi port toate prejudecăţile şi o limitată capacitate de înţelegere a inexistentului pe care îl povesteşti, ca şi cum ar face parte dintr-o existenţă, iar tu aparţii, prin această stranie cunoaştere, altei lumi, lumea subpămînteană a Shambalei. În fine, îmi aduc aminte că la un moment dat numărasem cam o duzină de Shambale! Şi în Europa erau cîteva. Cea mai spectaculoasă, descrisă în atîtea cărţi, mi s-a părut aceea de sub deşertul Gobi. Oricum, îţi recunosc un merit, o idee fără precedent: aceea de a înfiinţa o organizare statală şi un stat politic pe cîteva elemente mitologice! A pune nişte motive ale mitologiei să funcţioneze într-un stat post-apocaliptic este cea mai superbă ignorare a politicului în întreaga lui evoluţie! Îmi dau seama că, pe măsură ce-mi povesteşti şi dat fiind mandatul tău de şef suprem al viitoarei Românii, rolul tău de conducător capătă toate atributele unei zeităţi! Deci întorcîndu-ne la zei, eu fiind poate singurul scriitor român care are norocul de-a asista pe viu la o zeificare, îmi vin în

minte acum farfuriile zburătoare de care ai amintit. Le-ai văzut cu ochii tăi?"

„Am avut personal ocazia, împreună cu Noron, să vizitez în amănunt un astfel de vehicul. Este vorba de mult discutatele şi disputatele discuri zburătoare. Contrar părerilor unor savanţi care consideră că un asemenea vehicul este de o structură extrem de complicată, în realitate el este destul de simplu, şi doar structura lui de bază, din care este alcătuit, este foarte complexă. Pupitre de comandă, ecrane, aparate şi tehnologii, despre toate, nu se poate spune că sunt foarte sofisticate. Dar structura sofisticată se află în pereţii vehiculului, ca şi la piramida de cristal. Comenzile sunt vizibile. Această structură a învelişului, a pereţilor în întregimea lor primeşte comenzile de la un pupitru comandat şi controlat de pilot. Comenzile sunt fie de ordin energetic, fie mental telepatic, fie pe baza proprietăţii cristalelor care acumulează bioenergia pilotului provenită din spirit. Cristalul — safir, cuarţ etc, — preia bioenergia pilotului, o amplifică, o transmite printr-un releu de microstructuri sferice şi hexagonale ce au rolul unor amplificatori foarte puternici, iar toată această comandă sub formă de superenergie ajunge în structura pereţilor interiori ai OZN-ului, punînd în mişcare, în jurul vehiculului, un cîmp de o anumită forţă care, intrînd în contact cu cîmpul gravitaţional specific planetei, determină o reacţie de deplasare a liniilor de forţă. A nu se înţelege că este vorba de folosirea propriu zisă a undelor gravitaţionale..."

„...Evident, nimeni nu va înţelege aşa ceva, pentru că încă nu ştim ce sunt *undele gravitaţionale*, ce este *gravitaţia!*"

„Este o combinare a forţei gravitaţionale cu amplificarea energiei care este pusă în mişcare. Lupingurile pe care martorii de pe pămînt le-au sesizat la aceste OZN-uri sunt incredibile, părînd că sfidează legile fizice cunoscute de pămînteni. Se ştie că, la viteze foarte mari, un

obiect (corp) zburător în atmosfera Pămîntului nu-şi poate schimba brusc traiectoria într-un unghi de 90 de grade fără inerţie. Deplasarea se face atît în atmosferă, cît şi în apele oceanelor sau mărilor unde au fost semnalate astfel de obiecte...“

„Ai observat la faţa locului aşa ceva, sau vorbeşti despre informaţii care au circulat?“

„Vorbesc despre ceea ce am văzut şi am înţeles acolo...“

„Există posibilitatea ca, folosindu-te doar de ochi şi de bună vedere, să pătrunzi chiar în «structura» unor metale sau vehicule neobişnuite? Am tot mai des senzaţia că cei din Shambala te-au trimis direct la mine fără să-ţi spună, încă, de ce!“

„Ca să vă spun că, deplasîndu-se pe aceste linii de forţă create cu ajutorul combinării gravitaţiei şi a energiei spirituale, acele vehicule nu întîmpină absolut nici o rezistenţă. Practic, este ca şi cum s-ar ieşi din tridimensional!“

„Conte, cînd se depăşeşte pragul vitezei luminii, se ştie că timpul se comprimă în aşa măsură încît aproape că se anulează ideea de timp. Iar odată cu mărirea vitezei, creşte masa obiectului care se deplasează — este părerea domnului Einstein!“

„Foarte exact, dar acel procedeu utilizat de cei din Shambala devansează cu multe secole cunoştinţele de fizică din lumea modernă. Este vorba de o superfizică. Ceea ce cunosc şi folosesc ei este combinarea energiei gravitaţionale, de altfel prezentă în tot Universul, cu energia spiritului, intermediată de cristale şi de structura pereţilor interiori ai vehiculului zburător.“

„Vorbeai şi de vehicule conduse prin telepatie...“

„Acestea nu mai folosesc cristale, ci o aparatură — dacă o pot numi astfel — care se aşază pe capul pilotului.“

„Ca în romanele, povestirile şi filmele SF!“

„Mă refer la o centură dintr-un material care nu este cunoscut pe pămînt, dar pot spune că seamănă cu plasticul,

în care sunt introduse moleculele amestecate din mai multe substanţe foarte bune conducătoare de impulsuri energetice. De la această centură de pe capul pilotului porneşte un singur fir metalic — de o foarte mare elasticitate — bun conducător de energie artificială sau mentală. Energia respectivă ajunge la acel pupitru de comandă prevăzut la rîndul său cu structuri sferice şi hexagonale tridimensionale cu rolul de amplificatori puternici, iar simplul ordin mental, de exemplu:«Intră în rezonanţă!» sau «Deplasează-te!» sau «Urcă» sau «Coboară» este «simţit» de toată structura pereţilor interiori ai vehiculului. Este o tehnologie uluitoare care întrece orice închipuire a minţii omeneşti...“

„...Cu siguranţă şi închipuirea minţii omeneşti, deoarece superfizica pe care ai evocat-o observ că ridiculizează legile fizicii experimentale, iar eu nu am acces la ipotezele fizicii teoretice şi cu atît mai puţin la acelea ale filozofiei fizicii! Dar sunt sigur că noi doi, călătorind prin memoria ta de admis în lumea Shambalei şi expulzat cu dragoste de-acolo ca să aduci în România nişte mesaje capabile să zdruncine spiritele vii în corpuri materiale vii, aşadar noi doi, în această recălătorie spre mister, putem fi de mare folos, stimulînd şi bruscînd minţile acelor tineri născuţi pentru idei, descoperiri şi cercetări ştiinţifice! Măcar unul din ei va încerca să experimenteze energiile telepatice, punîndu-le apoi să lucreze ca în mitologia Shambalei. Este extraordinar, Conte. Necredinciosul care sunt, habar n-ai cît de folositor îţi este! El vrea să afle totul pentru că nu crede în nimic. Numai în Dumnezeu! Cum se hrănesc cei din Shambala?“

„De regulă cu cereale, pe care le cultivă în apropierea fiecărui oraş din lumea subterană.“

„Cum poate să crească o plantă la atîţia zeci de kilometri adîncime, unde se ştie că temperatura urcă din 50 în 50 de metri?“

„Temperatura este menţinută la nivelul de 25-30 de grade, foarte propice pentru orice fel de plantă.“

„Problema temperaturii fiind rezolvată, plantelor le mai trebuie apă şi soare ca să crească şi să trăiască..."

„Am spus că în Shambala există acea lumină albicioasă, prezentă peste tot în lumea subterană pe care am văzut-o; acea lumină joacă rolul de factor energetic pentru creşterea plantelor. Este o alternativă la lumina solară, are aceleaşi proprietăţi; desigur, nefiind o atmosferă poluată şi nici un mediu cu tot felul de viruşi şi otrăvuri, plantele cresc sănătoase, nu sunt supuse furtunilor şi intemperiilor, deci au un mediu ideal pentru a se dezvolta. Recoltele am înţeles că sunt ajutate să se coacă folosindu-se căldura adîncului pămîntului. Recoltele sunt irigate în modul cel mai normal de nişte vehicule speciale. Tehnologiile Shambalei permit obţinerea unei ape diferite de cea de la suprafaţă, o apă fără microorganisme, fără substanţe impure; calitatea acelei ape face să crească recoltele mai repede decît la suprafaţă. Procedeele de obţinere a apei pure le sunt cunoscute de mii de ani, este vorba de transmutaţia elementelor şi transformarea structurii lor. Restul de microelemente care rămîne în urma unei asemenea operaţiuni de alchimie ultrarafinată sunt folosite la diferite operaţiuni de construcţie. Practic, cei din Shambala nu fac decît să respecte legile existente în Univers, legi pe care lumea de la suprafaţă le-a uitat sau le-a ignorat."

„În ce fel putea să le uite sau să le ignore? Înseamnă că le-ar fi cunoscut cîndva?"

„Este timpul ca lumea să-şi schimbe atitudinea mentală faţă de prea multele evoluţii negative inspirate de forţele malefice. A opera cu o înaltă conştiinţă şi prin aspiraţii spirituale superioare la nivelele pozitive ale sensului devenirii umane, înseamnă accesul la legile Universului şi la principiile care guvernează evoluţia Universului, a vieţii. Este timpul accelerării ritmului în transformările mentale cît şi spirituale în lumea în care trăim."

„Ce înţelegi prin «nivelele pozitive ale sensului devenirii umane»? Incluzi aici şi ideea «liberului arbitru»? Dacă nu greşesc, atunci tocmai aceasta trebuie să atingă un stadiu spiritual calitativ dominat în cadrul nivelelor sociale ample."

„Răspunsul meu este mai simplu decît întrebarea: A trăi în armonie perfectă cu toate legile Universului şi cu toate principiile morale pozitive, a trăi ca oameni în societate sub semnul spiritualităţii benefice, racordate la dimensiunea Divină a Creaţiei!"

Contele identifică obiectele spaţiale neidentificate

De la elevul de liceu, la savantul absorbit de retortele sofisticate ale fizicii experimentale, de la omul care trăieşte autoprotejîndu-se într-o lume din ce în ce mai stresantă şi imprevizibilă, la gînditorul suprasaturat de sisteme filozofice şi demoralizat de neputinţa culturii şi a filozofiei de a produce mutaţii spirituale în conştiinţe, lumea de azi *ştie* sau nu pune la îndoială faptul că din cînd în cînd în atmosfera terestră apar vehicule stranii, a căror existenţă confirmată obiectiv nu a putut fi inclusă într-o sursă omenească de creaţie şi realizare tehnologică. Faţă de ceaţa care învăluie acest mister, am căpătat cu timpul o atitudine neutră, uneori de neparticipare afectivă sau îngrijorată. Graficul acestor zboruri pare să se fi conturat cu pregnanţă în ultima jumătate de secol. S-au cartografiat şi cîteva zone preferenţiale, dintre acestea nelipsind nici cerul României. În ultimii ani am consemnat eu însumi cîteva apariţii, confirmate de altfel de martori demni de toată încrederea. Cu rare şi incerte excepţii, contactul cu fiinţe de pe alte planete a fost consemnat drept real, însă fără rezultatele aşteptate de curiozitatea noastră întinsă pînă la disperare. De aceea avem şi azi faţă de obiectele spaţiale neidentificate o atitudine contemplativă şi de expectativă din ce în ce mai golită de emoţii. Pînă acum avem certitudinea că acele obiecte bizare şi fiinţele care călătoresc în ele nu ne-au

pricinuit neplăceri, n-au făcut dovada vreunui act de agresivitate sau de violenţă în contact cu planeta noastră, cu oamenii.

Ipoteza provenienţei pămîntene a unor obiecte neidentificate a fost popularizată de mai multe ori; dar s-a dovedit pînă la urmă şi cea mai vulnerabilă, întrucît psihologia noastră pare croită pe un tipar infatuat de cunoaştere a misterelor Pămîntului, şi este permeabilă în chip foarte deschis misterelor care au ca sursă Cerul. Mitologiile şi cîteva legende ne-au sugerat din cele mai vechi timpuri existenţa unei „lumi paralele" care ar locui pe aceeaşi planetă cu noi. Dar informaţiile ştiinţifice şi cercetarea Terrei cu mijloace tehnologice de înaltă rezoluţie şi acuitate par să ne fi exclus de la speranţa de a descoperi chiar pe planeta noastră o „lume paralelă". Cum să accepţi existenţa altei lumi pe un corp ceresc căruia cartografii şi geologii îi cunosc şi rîurile, şi plăcile tectonice? Lucrurile se judecă evident spaţial şi raportate la un volum anume; altfel spus, dacă mai există pe planeta noastră mistere, atunci, probabil, ele se ascund la nivelul microcosmosului, în structuri infinitezimale, ci nu în spaţii materiale uşor de depistat astăzi prin atîtea mijloace de care dispune cercetarea ştiinţifică.

Şi iată că în una din zile, Contele Incapucciato îmi face destăinuirea că el, acceptat în Shambala şi bine primit acolo, desemnat pentru a transmite românilor mesaje cruciale, a văzut şi a înţeles pe cît i-a stat în putinţă obiecte spaţiale neidentificate. Le-a văzut şi le-a identificat mecanismele de funcţionare chiar în lumea subterană a Shambalei. Cîteva amănunte mi-au fost oferite şi în capitolul anterior, însă consider necesară o detaliere a acestui moment, deoarece la ora actuală Contele Incapucciato este primul om care depune mărturie despre existenţa „farfuriile zburătoare" în cea de a „doua lume" a planetei noastre.

„Te rog, Conte, să ai în vedere faptul că azi un cetăţean din cinci ai planetei noastre este într-un fel sau altul «specialist» în OZN-uri! Procentul este mai mare în lumea superdezvoltată. O adevărată patimă a informaţiilor despre extratereştri a scos în rafturile librăriilor cărţi senzaţionale şi mărturii zguduitoare. Prin ceea ce tu însuţi ai văzut în Shambala, poţi sparge această crustă de informaţii abundente, dar care încă nu satisfac nevoia noastră de certitudini şi neliniştea unui eventual impact obiectiv?"

„Este adevărat că cititorii cunosc acum destule cărţi în care s-a încercat o explicare a OZN-urilor, s-au emis ipoteze mergînd pînă la imaginarea mecanismelor de funcţionare a acestor corpuri cereşti neidentificate. Tot felul se supoziţii care însă nu se bazau decît pe imaginaţia autorilor respectivi."

„Şi ai dezlegarea de a vorbi despre un mister văzut de noi ca efect, căruia însă nu-i cunoaştem cauzele?"

„Eu am sosit din Shambala pentru a clarifica şi aceste lucruri. Mă voi referi pe larg la OZN-uri, deoarece ele nu se deplasează numai pe sub pământ, pe sub ape sau în atmosfera terestră, ci şi în spaţiul cosmic, în întregul Univers."

„Ce misiune şi ce rost au «farfuriile zburătoare» care străbat, cum spui, spaţii cosmice echivalente cu mii de ani lumină?"

„Avînd în vedere legătura Shambalei cu lumile Căii Lactee şi cu alte lumi din Univers, aceste OZN-uri au fost construite de savanţii lumii subterane pe baza datelor primite de aceste lumi din Galaxie cu mii de ani în urmă, dar nu sunt comparabile totuşi cu OZN-urile aflate în posesia lumilor din Calea Lactee, mult mai evoluate decît Shambala. Se poate preciza că OZN-urile care provin din Galaxia noastră, deci aparţinînd lumilor supraevoluate, sunt mult mai complexe ca structură tehnologică faţă de cele care aparţin Shambalei."

„În cazul că ai deplină încredere în mine şi nu presupui — de altfel în totul nefondat! — că m-aş apuca acum să fac spionaj tehnologic de o asemenea anvergură cosmică, deci dacă ai încredere în mine, te rog să-mi dezvălui ce sunt şi ce vor şi cum funcţionează acele minuni ale inteligenţei extraterestre?"

„Fiind vorba de lumi mult mai evoluate, din Galaxia noastră, este normal ca aparatele respective de zbor în spaţiul cosmic să prezinte o tehnologie ultrasofisticată. Este normal, repet, pentru că acele aparate inimaginabile pe Pământ, trebuie să înregistreze operativ şi într-un regim de maximă fiabilitate toţi parametrii de zbor. Mă refer la radiaţiile cosmice de diferite tipuri, la măsurarea distanţei parcurse la viteze inimaginabile, aparatura de legătură şi de menţinere a legăturii este de asemenea străină imaginaţiei noastre, de asemenea şi principiile care stau la baza traficului de informaţii. Mă pot referi doar la structura de ansamblu a OZN-urilor din Shambala, iar mai tîrziu, fără să-mi fie teamă că m-aţi fi racolat cu intenţii de spionaj tehnologic de anvergură cosmică, voi face şi o descriere de interior a unui OZN provenit dintr-o supercivilizaţie galactică."

„Îţi mulţumesc pentru încredere. Dar ce-aş putea eu transmite unor prezumtivi şefi ai mei în ale spionajului cosmic, n-ar fi decît informaţii tulburătoare provenind exclusiv din propria mea imaginaţie ozenistică! Te rog să te laşi spionat!"

„Comanda unui asemenea vehicul de zbor construit în Shambala este cunoscută sub mai multe tipuri. Am făcut în capitolul anterior o succintă descriere în acest sens. Mai trebuie spus şi cum se produce acea reacţie prin combinarea cîmpului gravitaţional cu comanda mentală dată cu ajutorul spiritului. Este vorba deci de un mecanism care are ca spaţiu de propagare pereţii navei şi care face să se pună în mişcare acest vehicul. Pereţii unui asemenea OZN sunt de trei feluri: peretele care se află între cele două structuri cu

funcţii speciale, acesta fiind un fel de perete intermediar. Peretele interior este cel ce încorporează acele reţele pe care le-am descris deja, însă mecanismul de funcţionare rămîne totuşi o enigmă pentru noi pămîntenii. Voi încerca să o dezvălui. Primind comanda combinată de la pilotul navei, sistemul de celule sferice şi hexagonale tridimensionale transmite comanda în structura pereţilor interiori, fizic vorbind, fiind vorba de un singur perete. Deci comanda se transmite prin aceste celule, trece în peretele circular care este înţesat de miliarde de canale abia vizibile cu ochiul liber, şi care constituie de fapt o unitate, aparenţa unui singur canal comparabil cu o cămaşă ce îmbracă întregul perete. Acesta porneşte dintr-un loc anume, printr-un model geometric foarte riguros plasat şi extins în toate direcţiile peretelui pentru ca în alt punct să fie trecut în structura peretelui intermediar, din mijlocul «carcasei»; aici se dă curs mai departe comenzii primite mental de la pilot."

„Cum se desfăşoară mecanismul operativ în acest perete, în acest ansamblu de structuri?"

„Comanda mentală înseamnă o formă de energie, care ajunge în peretele respectiv înţesat de modelul geometric al canalului cu o funcţie specială, iar la anumite intervale, în spaţiu, se află acele încrucişări în care se produc spoturile de energie. În momentul cînd nu sunt activate, ele nu apar, nu se disting, iar cînd sunt activate, încep să lumineze intens, primind energia amplificată de celulele sferice şi hexagonale tridimensionale din tabloul de comandă. Aceste spoturi de energie transmit o energie mărită la rîndul ei, pînă cînd ajunge la ultimul spot luminos şi implicit la capătul canalului. Această energie creşte, cum am văzut, în intensitate de mai multe ori şi se poate spune că ea echivalează cu valoarea energetică pe care o dă o centrală bazată pe fuziune sau fisiune nucleară pe timp de şase luni."

„Dar fuziunea nucleară deocamdată nu dă nimic! Experimentele au reuşit să o «pună la lucru» doar cîteva secunde!"

„Am dat un exemplu de energie uriaşă. Procesul însă nu se opreşte aici. M-aş referi acum la peretele intermediar. El este de fapt un cîmp subcuantic, prezent în jurul navei ca o alveolă fără nici o fisură, complet şi ermetic structurată. În acest cîmp subcuantic sunt în «aşteptare» multe particule de genul tahionilor care «pîndesc» pur şi simplu comanda provenită de la pilot. Este cîmpul care rămîne tot timpul în expectativă cînd nu este folosit. Primind însă comanda de la peretele interior, deci amplificată de multe ori, acest cîmp de energie subcuantică este pus în mişcare şi are loc în microstructura lui o reacţie de ordin subcuantic foarte variată. Peretele intermediar este străbătut de nişte fulgere luminoase, la început multicolore, pentru ca pe măsură ce energia din peretele interior se scurge înspre peretele intermediar, fulgerele acestea luminoase ajung în final să arate ca o plasă de fulgere care se rotesc în jurul navei, cu o viteză uluitoare, acea lumină văzută adeseori de pe pămînt. Acesta este momentul în care o navă din Shambala se pune în mişcare. Toate procesele descrise pînă acum au loc în fracţiuni de secundă. Peretele exterior este compus din aliaje pure, wolfram, magneziu, titan şi alte metale obţinute în laboratoarele din Shambala. Este vorba de multe metale care încă ne rămîn necunoscute. Peretele exterior preia la rîndul său din energia subcuantică a peretelui intermediar, tocmai pentru a-şi consolida structura materială cu un aport de energie. Astfel, orice factor perturbator sau agresiv asupra navei este anulat, indiferent de intensitatea lui."

„Dacă aş lucra într-un laborator destinat cercetărilor de vîrf din tehnologia cosmică, spre exemplu unul care ţine de NASA, mi-ar fi greu să sugerez experimente în vederea decodificării elementelor tehnologiilor descrise de tine. Mai curînd aş scrie o povestire SF. Acum ştiu că şi piramidele de cristal erau nişte OZN-uri, probabil cu rol diferenţiat, ele însumînd principiile mult rîvnite de noi muritorii, ale teleportării, de asemenea acele «tăvi» de aur masiv pe care ai călătorit în interiorul lumii «celeilalte». Ai mai întîlnit în

drumul tău subpământean şi alte tipuri de «maşini zburătoare»?"

„Pot continua cu referiri la celelalte categorii de vehicule, de fapt fiind vorba de genuri de platforme zburătoare construite pe baza unui cristal care se poate asemăna cu un circuit electronic foarte complicat, de amplificare a energiei biologice. O asemenea platformă este circulară, cu o «podea» groasă de 50 centimetri, în care este introdusă o structură aparent simplă dar foarte eficace funcţional. O structură dintr-o reţea tubulară bazată pe aceleaşi celule sferice şi hexagonale tridimensionale cu rol de amplificare a energiei."

„Mă obsedează laitmotivul acestor *structuri*, care seamănă cu toiagul din poveste, capabil să facă minuni la fel ca inelele din basme care tot minuni fac!"

„Structurile sunt prototipuri, modele descoperite de cei din Shambala, ele stau la baza amplificării de foarte multe ori a celei mai slabe energii! Structura navei de care e vorba primeşte energia de la şapte cristale sudate în formă circulară pentru a forma o singură reţea — sau cum spuneam mai înainte, un cristal special."

„Ce ai putut afla despre aceste cristale miraculoase?"

„Proprietăţile cristalelor de acolo sunt necunoscute în lumea modernă, dar pentru cei din Shambala nu mai reprezintă nici un secret. Ele funcţionează pe baza energiei primite de la cel ce conduce nava cosmică."

„Înţeleg că oricît te-ai uita la un cristal secret, tot nu dai de tainele lui intime, acelea care revoluţionează atît tehnologiile, cît şi literatura de anticipaţie. Dar despre dimensiunile acestor vehicule ţi-ai putut face o părere?"

„O platformă din cele descrise e mult mai mare şi nu o utilizează un singur om. Are un diametru de cel puţin cinci metri. Acestea folosesc septima de cristale sudate, cele mici, un singur cristal. Între altele, am observat acelaşi principiu, de combinare a cîmpului gravitaţional cu comanda energiei de tip biologic în cazurile din urmă."

„Cum am putea lămuri participarea atît de spectaculoasă a cîmpului gravitaţional pe loc de combustibil în deplasarea acestor vehicule pe care tu, Conte, preafericitule, le-ai văzut aievea?"

„Energia gravitaţională nu este o simplă noţiune. Nu putem vorbi de ea cu imaginaţia unui scriitor! Oricum, nu ca despre energia eoliană sau termică. Am spus că OZN-urile din Shambala şi piramidele teleportoare pot călători şi în timp, deci e vorba de ieşirea din spaţiul tridimensional. Zborul printr-o dimensiune ce exclude distanţele. Această energie gravitaţională nu este altceva decît manifestarea propriu zisă a timpului!"

„Iar noi, de la suprafaţa planetei, am crezut că s-a crăpat cerul cînd s-a descoperit că lumina fuge prin spaţiul cosmic cu 300 mii kilometri pe secundă! Deci lumina călătoare este un melc tîrîndu-se sub un supersonic din ultima generaţie! Dar fenomenul gravitaţional?"

„Mişcarea de rotaţie a Pămîntului provoacă acest fenomen de gravitaţie. Nu mă refer la forţa de atracţie şi la forţa centrifugă, care se nasc din această mişcare, ci la forţa gravitaţională care reţine pe suprafaţa planetei toate materiile şi oceanele. Or, această forţă gravitaţională are legătură directă cu noţiunea de timp. Pămîntul se învîrte, iar perioada lui de rotaţie este de 24 de ore, în perioade de zi şi de noapte. Ideea de timp s-a născut în mintea oamenilor, pornind tocmai de la rotaţia Terrei, deci de la gravitaţie. Gravitaţia este o energie care poate fi folosită şi care este chiar timpul. Timpul se manifestă pe baza forţei gravitaţionale ca o simplă energie şi este foarte uşor pentru cei din Shambala să folosească această energie, deci însăşi energia-timp. Cu ajutorul acestei forţe uriaşe care de fapt stă la baza întregului Univers, ei pot atinge depărtări cosmice în cel mai scurt timp."

„Ce amintiri mai ai despre vehiculele Shambalei?"

„Un alt tip de vehicule utilizate sunt nişte mici platforme circulare care se pot adapta la picioarele unui om,

construite dintr-un metal numit ***Telonium,*** *în care sunt încastrate trei cristale în formă de triunghi echilateral. Spiritul celor din Shambala fiind foarte evoluat şi avînd o cantitate considerabilă de bioenergie, prin simplă comandă mentală ei folosesc aceste platforme şi se pot deplasa foarte uşor. Trebuie menţinut un bun echilibru, pentru că poţi zbura şi pe direcţie oblică...“*

„... nişte taxiuri sau papuci zburători?“

„Acestea reprezintă un fel de transport local sau între oraşele subterane, ajungîndu-se la viteze foarte mari prin tunelele subterane!“

„Nu-mi răpi plăcerea de om care a rămas mereu la suprafaţa scoarţei terestre de a-ţi povesti o glumă în care acum, cînd sunt obsedat de tot ce mi-ai relatat, uimit pur şi simplu, simt nevoia să te asigur că şi pămîntenii au imaginat vehicule biologice de mare performanţă. Ai auzit desigur de Scorniceşti. S-a dus vestea într-o zi — poate că din anul 1986, cînd ai fugit din ţară — că o fermă din Scorniceşti ar creşte nişte păsări minune, de cîte 8 kilograme carne fără oase. Au fost numite «Telepăsări» din cauza vitezei lor mari de deplasare în atmosfera atît de ocrotită a Scorniceştiului. Şi au aflat de Telepăsări savanţii occidentali, care au trimis un eşalon de profesionişti să facă tîrgul. Sosind la faţa locului, au început să audă în aer zborul ultrarapid al Telepăsărilor. Fericit, un savant — să zicem francez — întreabă un paznic cum ar face să vadă şi el de aproape o Telepasăre. Paznicul răspunde: «Dar ce, dom-le, le poate cineva prinde? Nimeni n-a prins nici măcar una!» Vezi, Conte, noi românii imaginăm orice, şi păsări zburînd cu viteza luminii. Ţi-au arătat cei din Shambala şi alte mijloace de transport?“

„Un alt mijloc de transport, tot individual, este format dintr-un set de centuri care se ataşează una pe cap, una la gît, două la încheieturile mîinilor şi, cea mai mare, la mijlocul corpului ca o centură propriu zisă, iar ultimele două la încheieturile gleznelor. Şi aceste «vehicule» funcţionează

pe principiul cristalelor, dispuse însă în număr mare într-o geometrie diferită, ca nişte minuscule pătrate de şah, şi funcţionează tot pe baza cîmpului de bioenergie şi a spiritului. Mai există şi vehicule de transport asemănătoare cu o sanie, ele funcţionează pe aceleaşi principii, însă la acestea nu întîlnim alte mecanisme în afară de cristal; acestea funcţionează exclusiv prin cristal şi ordinul mental al pilotului, şi sunt construite din aluminiu pur şi se învăluie într-un cîmp de energie care intră în contact cu energia gravitaţională; la comanda prin voce ele se deplasează în orice direcţie.“

„Conte, sunt pur şi simplu surprins de simplitatea «tehnologică» a vehiculelor Shambalei. Am înţeles în sfîrşit că imaginaţia acelor fericiţi din «lumea paralelă a Terrei», a creat o tehnologie perfect curată şi un număr redus de principii (sau idei) investite în forţa de propulsie şi de deplasare oriunde doresc, cu viteze inimaginabile. La baza acelor vehicule ai sesizat un fel de exclusivism energetic sau un energetism preferenţial. Energia cîmpului gravitaţional şi energia spiritului, energia cristalelor pure şi energia biocîmpului observ că domină «independenţa energetică» a Shambalei. Cristalele şi tot felul de conexiuni secrete fac probabil serviciul echivalent cu acela al computerelor pămîntene. Un rol important am văzut că îl deţine vocea pilotului, ea fiind un fel de «cheie de contact» de la primitivele noastre maşini cu combustibili poluanţi şi ardere internă! Divulgînd aceste detalii scientist-tehnologice, mă simt atras de aventura de a construi şi eu un asemenea vehicul. Dar şi dacă aş face rost de materialele folosite de geniile Shambalei şi cunoscînd de la tine detaliile de interdeterminare energetică, îmi lipsesc două «componente» fundamentale: miracolul ca principiu de funcţionare a unui vehicul imaginat, şi forţa energetică a spiritului şi a biocîmpului ca închipuire ce pune în mişcare un obiect zburător superperformant! Am tot respectul şi aduc laude civilizaţiei subpămîntene, şi simt o teribilă vinovăţie că

n-am avut norocul să pot ocoli cărţile pămîntenilor şi să-mi fac în schimb zestrea de cunoştinţe exclusiv cu literatura şi mărturiile Shambalei. Dacă aveam acest noroc încă de copil, tot nu era bine. Pentru că la tot ce am aflat de la tine, aş fi adăugat o cantitate de imaginaţie personală ce-ar fi sporit de cîteva zeci de ori potenţialele evoluatei civilizaţii din Shambala, predestinînd-o să existe doar în legendă şi mitologie şi convingînd cititorul de imposibilitatea existenţei reale a unei lumi subpămîntene paralele cu lumea manevrată de spiritele malefice! N-am dreptul să-ţi contest spusele, ci să-mi ironizez incapacitatea de-a ieşi din „variante". O altă „variantă" a Shambalei este aceea a identificării ei cu o superlativă forţă energetică spirituală aparţinătoare Divinităţii. Este „locul" *Iubirii*, al *Luminii*, al *Toleranţei* şi *Binelui*. Energiile sacre ale Shambalei (din această „variantă") sunt percepute de marii iniţiaţi ca vehicule esenţiale ce pătrund în corpul omenesc (evident, în miraculosul şi vulnerabilul creier, dar şi în inimă) şi prin el în celelalte specii. Shambala este „vizualizată" de puţinii privilegiaţi în alt registru spaţial, oricum nu în „subsolurile" Pămîntului. Iată de ce simt nevoia capitolului care urmează..."

Amintiri din oraşele subpămîntene

După fiecare întîlnire cu Incapucciato, mă pomenesc cu un complex suficient de dezagreabil, al neputinţei de a reface, împreună cu el, acea peliculă a călătoriei de care am nevoie ca să o ţin în mînă şi să o privesc de-aproape. Mă aflu în situaţia unui străbun de-al meu, el neputînd fi altceva decît cioban, căruia i s-ar fi adus în colibă un televizor ca să vadă fiinţe în mişcare şi vorbind pe ecranul nu mai mare decît fereastra bordeiului său. Cum ar fi reacţionat strămoşul meu cioban? Şocul puternic, îndurat cu groază şi stupoare, i-ar fi proiectat în memorie pentru tot restul vieţii convingerea că i s-ar fi arătat o lucrare a diavolului! Pe vremea aceea neexistînd medici psihiatri şi nici sociologi, bietul meu strămoş ar fi murit cu mîhnirea în suflet, întrebîndu-se de ce tocmai lui i se arătase diavolul? Cum aşchia nu sare departe de trunchi, şi eu mă întreb de ce Contele Incapucciato m-a ales tocmai pe mine ca intermediar cu voce pentru transmiterea amintirilor lui. Meditînd la nuanţele dintre *normal* şi *paranormal*, atît de vulnerabile şi de convenţionale (în ciuda unor obiecţii care afirmă contrariul), mă simt în stare să elogiez acele exagerări imaginativ-creative ale complicatului şi atît de puţin înţelesului laborator sufletesc conectat la creierul omenesc.

Dacă marii navigatori de la mijlocul acestui mileniu, descoperitori de pămînturi noi pe o planetă ce exista de miliarde de ani şi locuită de oameni de milenii, la întoarcerea lor din marea aventură a descoperirilor şi cunoaşterii făceau bilanţul bogăţiilor „lumilor noi", pe mine mă incomodează ideea în sine a unor asemenea bilanţuri, dar mă incită exasperant putinţa de-a exista o „lume paralelă" şi curiozitatea de a-i afla aşezămintele materiale. I-am promis Contelui să nu mă îndoiesc de nimic din ce-mi relatează, dar nu i-am promis niciodată că nu m-aş îndoi de tot ce aud fără să-mi exteriorizez gîndurile. Cui foloseşte o asemenea carte care distruge cu lentoare nevoia cititorului de certitudini? Cred că în primul rînd cititorului însuşi. Dacă am compara „liberul arbitru" cu o operă simfonică ingenios orchestrată, cu nucleele melodice perfect motivate armonic şi contrapunctic, apoi *raţiunea* trebuie să constituie alternanţele ritmice ale simfoniei, însuşi ritmul operei muzicale.

Îmi revin în minte la fiecare întîlnire cu Contele scenariile planetare ale celor *şapte ani apocaliptici*, spre care rulează aceste capitole despre Shambala. Prin faţa ochilor mi se perindă oraşele lumii, mulţimile acestei civilizaţii pămîntene atît de agitate şi de contradictorii şi de vinovate. Totul pare să aspire la o măreţie din plănuirile căreia a dispărut prudenţa, au dispărut credinţa în Divinitate şi morala binelui necondiţionat; au dispărut iubirea de oameni şi intuiţia sensului optim al existenţei. Analogiile cu Apocalipsa par să devină o obligaţie a exerciţiului intelectual, din care analistul recoltează adevăruri sincronizînd textul Sfîntului Ioan Teologul cu palpitul vieţii planetare atît de accesibil azi prin mijloacele moderne de informare şi cunoaştere. Cîndva eram convins că aproape fără excepţie, toate sfîrşiturile de secol au fost minate de un multiplu de crize; crize economice, crize morale, crize spirituale, anxietăţi şi nevroze, forme de alienare şi de nonsens...

La întoarcerea Contelui din Tibet, în ziua cînd ne-am întîlnit într-un birou de redacţie, pe 25 august 1992, el îmi spunea, la capătul discuţiei, că în acest an vor avea loc în România tulburări grave, evenimente sîngeroase. Mesaje cu acelaşi conţinut îmi comunicaseră anterior unii vizionari şi vindecători. O vizionară din Timişoara îmi comunica printr-o scrisoare primită cu puţin timp înainte de sosirea Contelui, un mesaj care merită a fi reprodus, deoarece dezideratele cuprinse în el se întîlnesc cu acelea transmise de Contele Incapucciato, pe care le voi reproduce într-un capitol viitor. Doamna Margareta Ieremia din Timişoara, îmi scria:

„Ceea ce m-a determinat să vă scriu acum este faptul că am primit o misiune de cea mai mare răspundere, de a uni oamenii prin lumină, iubire între oameni şi faţă de Dumnezeu, de a lupta împotriva forţelor răului, pentru a împiedica declanşarea celui de al treilea război mondial, care este iminent. Pentru această lucrare am fost pregătită fizic, primesc periodic «lumină» pentru ca eu la rîndul meu să o dau oamenilor..." etc. etc.

Iată conţinutul mesajului propriu zis:

„Vom arăta oamenilor gîndurile, faptele şi părerile lui Iisus cu privire la situaţia în care se află astăzi omenirea. Situaţia se prezintă cum nu se poate mai catastrofală şi numai trezirea oamenilor mai poate salva omenirea de la distrugerea planetei. Am văzut că mai sunt unele şanse pentru oprirea unui al treilea război mondial, dacă vă veţi uni forţele pentru binele omenirii, pentru iubire, pentru Credinţă în Tatăl din Cer. Am văzut că nicăieri în lume nu sînt numai oameni răi sau buni şi că există o speranţă de a învinge forţele răului.

Pentru aceasta:

— Va trebui să ne unim forţele şi să ne concentrăm eforturile pentru a lupta cu tot ce este negativ, negru, tot ce înjoseşte natura umană;

— Va trebui să ridicăm spiritul uman deasupra zonei materiale, deasupra micimilor, deasupra urii, deasupra ironiilor, criticilor, răutăţilor;

— Va trebui să ne gîndim la binele omenirii, la iubirea dintre oameni, la viitorul copiilor, la soarta popoarelor încă subjugate, care trăiesc în mizerie;

— Va trebui să militäm pentru o viaţă plină de lumină şi de iubire, fără ură, pentru înfrăţire între neamuri, avînd un singur scop, acela al izbînzii pe Terra a păcii internaţionale.

Acestea nu vor fi posibile fără credinţa în Dumnezeu, care este Unul şi nu mai mulţi şi toţi oamenii sunt fiii Lui. Aşa va trebui să se gîndească omenirea, aşa va trebui să se comporte înainte de a nu fi prea tîrziu.

Noi ne-am gîndit că aici este locul de unde va porni mişcarea de lumină şi de iubire şi că veţi putea influenţa, la început pe concetăţenii voştri, apoi pe conaţionali, întreg poporul, care este binecuvîntat de Dumnezeu să aducă pe Pămînt pacea scumpă tuturor.

Vom ţine legătura permanent cu voi şi vă vom ajuta în această misiune. Dumnezeu este cu voi!"

Previziunile doamnei Margareta Ieremia şi mesajul par să sintetizeze comunicările vizionare ale Contelui Incapucciato, inserate la sfîrşitul discuţiei noastre. Trebuie să adaug că astfel de comunicări-premoniţii, de altfel numeroase, de pe întreg cuprinsul ţării, par să fi fost elaborate simultan de către vizionari adunaţi laolaltă în acest scop, al conştientizării faptului că se prefigurează evenimente grave, dramatice, şi avem datoria ca, prin credinţa în Dumnezeu, să intervenim noi înşine în procesul de însănătoşire morală şi spirituală a societăţii actuale.

Contele soseşte ca de obicei la ora fixată, este de o punctualitate ireproşabilă. Mai avem de străbătut multe trasee din lumea Shambalei. Repet, ca de fiecare dată de altfel, scuzele privind structura mea raţional-păcătoasă, care circumscrie orice relatare ce iese din materialitatea

pămînteană, unei circumspecţii tratabile numai prin accesul propriilor mele limite la un adevăr. Contele mă înţelege perfect. El s-a întors dintr-o lume atît de evoluată şi pură, încît cu bunătate şi înţelegere se uită la noi, atît de mult legaţi şi atît de dependenţi de omenescul care ne-a construit. Dar există un mod de a fi şi de a gîndi care ne sincronizează: acesta transpare armonic şi într-un deplin consens din credinţa în Dumnezeu.

Începem o nouă călătorie prin memoria Contelui. De data aceasta setea mea de informare stă neatinsă în faţa unor oraşe subpămîntene, pe care înainte de a le cunoaşte din descrierea Contelui, mi le imaginasem. Imaginaţia mea însă nu sărise peste imagini existente deja la suprafaţa pămîntului. Şi de data aceasta m-am înşelat. Sunt bucuros că în mine stau nelimitate resurse de uimire:

„Trec acum la descrierea unor oraşe din Shambala, mă anunţă Contele. Oraşe mult deosebite de oraşele de la suprafaţă, nu atît din punct de vedere structural sau arhitectonic, pe cît tehnologic. Lumea subterană a construit cu mai multe mii de ani în urmă, sub zona unor cratere vulcanice stinse, mai multe oraşe prevăzute în exterior cu mecanisme de protecţie în cazul unor cataclisme la nivel pămîntean. Un asemenea oraş, în momentul declanşării unui cataclism planetar, se poate închide ca într-o scoică prin punerea în funcţiune a unor părţi de blindaj metalic formate din elementele chimice cunoscute pe pămînt. Părţile se unesc în cîteva minute într-o coajă de formă ovoidală. La adăpostul acestui blindaj, oraşele respective nu pot fi afectate de nici o primejdie."

„Ce dimensiuni are un asemenea oraş subpămîntean?"

„Nu depăşeşte 5 - 6 km. Principala caracteristică a acestor urbii este, după părerea mea, fundaţia. În decursul secolelor unele din aceste oraşe au «urcat» la suprafaţa craterelor vulcanice, transmiţînd şi receptînd în şi din Calea Lactee anumite mesaje de la lumile evoluate ale Galaxiei noastre."

„Dar am înţeles că între Shambala şi alte civilizaţii galactice comunicarea a fost permanentă încă din cele mai vechi timpuri!"

„Am folosit cuvîntul fără a da explicaţiile necesare. Este vorba de fundaţia oraşului, cum spuneam, prevăzută cu un sistem de piloni hidraulici uriaşi, care pot fi puşi în funcţiune ca să înalţe pur şi simplu oraşul unde se află roci de o structură extraordinar de durabilă, rigidă, compactă. De asemenea, fundaţia este prevăzută cu alt sistem de energie bazat pe aceleaşi principii descrise la vehiculele din Shambala. Energia aceasta este emanată de la şapte oameni dotaţi spiritual, care au misiunea de protejare a oraşului în caz de cataclism. Cei şapte sunt în orice clipă pregătiţi să salveze oraşul printr-o operaţiune lipsită de alternativa vreunei erori."

„Se înţelege că mijloacele lor de avertizare în cazuri excepţionale sunt de asemenea superformante!"

„În Shambala există laboratoare care supraveghează continuu Pămîntul, fenomenele naturale, mişcarea tectonică şi care pot preveni orice eveniment de anvergură."

„Ce se întîmplă, spre exemplu, dacă apar evenimente catastrofale faţă de care nici o tehnologie nu poate fi folosită de specialişti pentru salvarea oraşelor?"

„Printre măsurile pe care ei şi le iau, măsuri înscrise perfect în legile lor de existenţă în acele oraşe, ultima de care am luat cunoştinţă este evadarea în spaţiu! Există acolo sisteme energetice complexe, capabile să extragă şi să folosească energia curenţilor telurici care circulă pretutindeni pe suprafaţa Pămîntului."

„Aceiaşi curenţi telurici care constituie partea malefică a Universului? Nu ţi se pare că este un contract cu spiritele întunericului?"

„Cei din Shambala au învăţat să stăpînească energiile telurice şi să le folosească în beneficiul lor încă de acum mai bine de zece mii de ani! Prin folosirea acestor curenţi telurici se asigură în lumea subterană mai mult de jumătate din

consumul energetic al acestui univers ce foloseşte în mod superlativ energiile!"

„Conte, ne-am despărţit de mult de însoţitorul tău Noron. Unde se afla el cînd tu vedeai toate cele descrise pînă acum?"

„Noron m-a condus peste tot unde a fost nevoie să cunosc şi să memorez ceea ce am văzut. Tot el m-a condus, în una din zilele anului 1988, într-o centrală de captare a curenţilor telurici. Dar nu pot vorbi altfel, decît prin transmiterea unor termeni folosiţi în lumea noastră, pentru că nu am alt limbaj şi n-aş fi înţeles în alt limbaj. Deci nu fac decît să echivalez ce-am văzut, în cuvintele noastre. Am văzut în acea centrală nişte transformatoare care asimilau energia curenţilor telurici, ele fiind alcătuite sigur dintr-o cupolă de cuarţ strălucitor şi transparent. Un astfel de transformator are dimensiuni mari, de zeci de metri, înăuntrul căruia se putea vedea o structură geometrică de formă unghiulară şi spiralată în jurul căreia, în fine, circulau fulgere foarte luminoase de culoare verde. Din transformatoare (sau poate convertizoare), energia prelucrată este transportată în nişte recipiente sferice cu un amestec de substanţe în care predomină apa pentru a fi stocate. Din aceste sfere energia este utilizată apoi de aparatura de comunicare a celor din Shambala cu entităţile şi lumile din Calea Lactee şi alte părţi ale Universului."

„ Deci o lume care s-a dezvoltat pe baza energiilor. Nu ştiu ce fel de spirit era Lenin (din punct de vedere al discuţiilor noastre), dar şi el începuse construirea statului bolşevic echivalînd puterea sovietelor cu electrificarea. Pînă la urmă Stalin conduce dezideratul leninist la îndeplinire, dar această faptă pozitivă avea fără îndoială un patron supermalefic! Iartă-mi analogia sau paranteza... mă întorc totuşi la maleficul legat de energiile telurice!"

„Este pentru a doua oară cînd faceţi o măruntă confuzie. Energia telurică nu poate fi nici malefică, nici benefică. Este o energie de ordin imparţial, deoarece, cum

am mai spus-o, şi pămîntul este un «gen» de fiinţă spirituală, iar aceşti curenţi telurici reprezintă de fapt o parte din spiritul planetei noastre. Teluric înseamnă o forţă energetică uriaşă, o parte din energia curenţilor telurici fiind folosită pentru lansarea şi receptarea de mesaje intergalactice din Shambala. Am vorbit despre «tehnologiile» formate prioritar din cristale aşa zis native. În emisie se foîosesc mai multe cristale."

„Ai putut distinge în mod lizibil codul unei asemenea comunicări? Este vorba de un limbaj numeric, de unul lingvistic sau de o altă modalitate de comunicare?..."

„Pot înclina spre un limbaj numeric sau asemănător celui numeric, pentru că un limbaj numeric, care devine codificat, are o eficienţă mai mare, conţine un volum mai mare de date şi informaţii. Înclin spre acest sistem ştiind că acolo se foloseşte un cod energetic, ceva asemănător unor impulsuri transmise cu regularitate spre sistemul cristalelor de emisie."

„Energia în Shambala este un fel de apoteoză totalitară!"

„Se poate spune că este totalitară pentru că prin ea, ei se conectează cu cei din Univers, cu acea infinită parte din Univers care pentru oamenii de pe Pămînt reprezintă o enigmă."

„Ai reuşit să intuieşti o clipă mesajul vreunei comunicări?"

„Da, bineînţeles. În comunicările Shambalei cu entităţile galactice, zilnic se emit informaţii despre starea planetei din toate punctele de vedere, inclusiv starea societăţii omeneşti."

„În ce fel se emit astfel de informaţii? Mă refer la putinţa unor supercivilizaţii de a recepta de pildă rapoarte, care însă n-ar avea decît o expresie culturală, prin descriere..."

„Nu, nu prin descriere, nici vorbă, transmiterea se efectuează prin decodificarea sau codificarea energiilor care circulă la scara societăţii, se emite deci starea energetică a umanităţii dintr-un moment sau altul. Această stare defineşte de fapt totul, de la gînd la acţiune şi de la dorinţe la deprimare..."

„Ceea ce-mi spui este o noutate crucială, deoarece putem deduce logic că în Univers se ştie în orice clipă ce se întîmplă pe Pămînt în sufletul oamenilor, în modul lor de a gîndi şi, prin gînd, de a acţiona sub impulsul gîndului, al ideilor, al stărilor!"

„Aţi denumit exact o realitate, incredibilă pentru oameni, dar aşa stau lucrurile..."

„Revenind la o nedumerire anterioară, mi-o poţi risipi dezvăluindu-mi acum misterul comunicării acelui tînăr din Shambala care te-a întîmpinat şi ţi-a vorbit în cea mai curată limbă românească..."

„N-am lămurit atunci lucrurile pentru că eram convins că se înţelege că este vorba de o inducţie telepatică, eu reuşind să aud şi să memorez întocmai o adresare exactă în limba română. Lumea Shambalei nu are nevoie de traducători pentru limbile care se vorbesc pe Pămînt! Este vorba de o transmisie pe care creierul omenesc dotat o decodifică automat, spontan, fără nici o dificultate. Aici vreau să fac o legătură cu starea de spirit a omenirii şi începuturile civilizaţiilor omeneşti sub influenţa lumilor din Calea Lactee. Numeroşi autori din trecut şi de azi s-au căznit să descrie frînturi de mister, pe baza legendelor, foarte puţine, rămase de la popoarele străvechi. Însă eu, care am avut marele privilegiu de a pătrunde în Shambala şi acces la **cunoaştere**, *am primit cunoştinţe reale despre misterul apariţiei omului ca făuritor de civilizaţii, asta în urmă cu sute de mii de ani. De pildă, mi s-a spus despre Ţara Mu. Ca să descriu această ţară mi-ar trebui multe zile. Era prima societate care începuse să evolueze şi să descopere lumea înconjurătoare. În acel moment oamenii din ţara respectivă au primit vizita unor fiinţe evoluate,*

numite mai tîrziu şi descrise drept zei. Aceste fiinţe veniseră de pe planeta Hesperus, care nu era alta decît Venus. Vizitatorii binevoitori au dorit să-şi ofere cunoştinţele oamenilor, unei societăţi primitive, ceea ce s-a şi întîmplat. Dar temporizarea unei evoluţii ce-ar fi fost mult mai accelerată de la începuturi a fost cu putinţă din cauza spiritelor întunecaţilor care deja ajunseseră pe Pămînt înaintea sosirii «Solilor Luminii». Lumea malefică a influenţat negativ evoluţia primei societăţi omeneşti care ar fi putut crea o civilizaţie diferită de ceea ce cunoaştem din evoluţia istorică şi culturală a omenirii. Să înţelegem că primul conflict de proporţii, în acea perioadă a începuturilor, a fost un conflict de idei în sensul cel mai propriu al cuvîntului. Legendele nu intuiesc adevărul, ele descriu evenimente golindu-le de esenţa cosmică a sensului. Cu toată influenţa benefică a solilor de pe Venus, omenirea începuturilor s-a scindat: pe de o parte apărătorii convinşi ai celor de pe Venus, iar pe de altă parte adepţii tîrîţi în abisul negativ de către spiritele malefice."

„Denumim mereu beneficul şi maleficul. Eu simt nevoia unei explicitări animate a sensurilor raportate la existenţa şi evoluţia oamenilor. Ce înseamnă o reuşită a maleficului asupra unei societăţi? Vorbind de acele societăţi, de acea societate îndepărtată, prin ce se traduce de pildă o influenţă malefică într-un ansamblu social?"

„Este uşor şi totodată greu de explicat, pentru că trebuie să mă refer mai întîi la nişte principii morale şi de organizare. Spiritul benefic înseamnă de fapt accesul la o înaltă spiritualitate şi ordine morală, la revelaţia Divinităţii dornice să-l apropie pe om de Absolut. Spiritul benefic este prin excelenţă creator, permeabil la o amplă cunoaştere şi trăire, calităţile acestui spirit insuflat omului, societăţii conduc la înţelegerea legilor Universului. Cum este posibilă aşadar agresiunea maleficului? Foarte simplu, o trăim şi în zilele noastre din plin, prin aceea că omul manevrat malefic respinge orice altitudine spirituală, ajungînd la ceea ce aş

denumi un «desfrîu perpetuat», la ascultarea oarbă de instinctualitate şi la golul de credinţă, de deconectare de la Spiritul Divin. Această victorie a maleficului este perceptibilă dintotdeauna la nivel social, o putem sesiza în evoluţia noastră istorică şi morală, deoarece nu trebuie să luăm lecţii în acest sens, ci să observăm doar simplu şi direct practica autodistrugerii! Cu toate acestea, venirea solilor de pe planeta Venus a lăsat urme adînci. Istoricul acelei societăţi de la începuturi era o femeie, numită, se ştie, ***Doamna Soarelui****, care împreună cu unul din mesagerii ei a realizat nişte table dintr-un metal amintit mai înainte, Telonium, pe care au fost consemnate sosirea şi vizitarea Pămîntului de către solii venusieni cu cele mai cunoscute şi mai binevoitoare intenţii."*

„Sunt cunoscute, sunt păstrate aceste table?"

„A fi cunoscute? asta înseamnă să intrăm în misterele înţelepţilor Shambalei, ceea ce nu este, încă, posibil. Dar ştiu că sunt păstrate. Ce mai pot spune este că solii venusieni, dîndu-şi seama de evoluţia viitoare a întregii societăţi omeneşti, i-au îmbarcat în navele lor pe cei ce-au dorit să părăsească planeta noastră şi să-i urmeze, şi s-au întors de unde veniseră. Spiritele malefice îşi degustau prima izbîndă. O izbîndă este şi aceea că ulterior oamenii au văzut în legende neadevăruri. La începuturi nu existau scriitori care să-şi fructifice imaginaţia, ci consemnări de adevăruri din viaţă. Dar nu-i departe timpul cînd tablele de care am vorbit se vor descoperi şi vor fi cunoscute de toată lumea..."

„ Ne-am îndepărtat de oraşe cînd tocmai trebuia să intrăm în intimitatea lor. Locuitorii Shambalei aparţinînd unui mod de viaţă şi unui cod moral superioare civilizaţiei de la suprafaţă, cum ne-am putea noi imagina ambientalul existenţei lor?"

„Sigur nu ne-am putea imagina aşa ceva... în acelaşi timp, lucrurile par să fie accesibile, pentru că la urma urmelor este vorba de fiinţe fizice asemănătoare cu noi, cu

dorinţe, bucurii, aspiraţii, preocupări şi aşa mai departe! Oricum, vă asigur că într-un apartament din Shambala nu o să vedem sobe, ţevi, mese şi televizoare, o mie de lucruri care fac inventarul bunurilor din domiciliul unei familii. Patrimoniul omenesc pentru care aici se aleargă şi se munceşte o viaţă, în mod sigur ştiu că nu există!"

„Atunci, în ce climat rulează acea existenţă?"

„Am văzut că acolo performanţele energetice sunt de neimaginat pentru noi. Este mult mai interesant şi mai satisfăcător pentru un locuitor al Shambalei ca în timpul liber să afle ce se întîmplă în Calea Lactee, care sunt evenimentele demne de memorat în Universul tridimensional. Acei oameni sunt legaţi de Divinitate, iar satisfacţiile lor net superioare nu pot fi înţelese de noi. Am văzut că ei cultivă pămîntul, lucrează, recoltează cereale pure, se hrănesc cu alimente care conţin principii nutritive în starea cea mai pură. Deci este vorba de o societate care munceşte, gîndeşte, are satisfacţii şi cunoaşte starea de fericire, dar este o societate care pe scara evoluţiei şi civilizaţiei se află într-un stadiu pentru care noi nu avem deocamdată repere ca să ne-o imaginăm. Dar putem înţelege că în Shambala viaţa este mai plină de sens, şi lipsesc cu desăvîrşire acele forme de manifestare ale instinctualităţii malefice, care au condus pe Pămînt la degradarea atîtor aspecte ale vieţii."

„În Shambala oamenii îşi trăiesc sentimentele şi afectele la fel ca pe Pămînt? Acea lume paralelă are contingenţe şi manifestări identice cu ale noastre? Ce înseamnă acolo de pildă iubirea?"

„Aş începe cu ceea ce noi numim altruism, devotare. Acolo acestea înseamnă a face bine altuia în mod dezinteresat, spre satisfacţia persoanei. La rîndul ei acea persoană este animată altruist de aceeaşi stare. Legea reciprocităţii calitative este generală. Ei respectă această lege divină care a stat şi stă la baza legilor Creaţiei şi evoluţiei pozitive. Există, desigur, în Shambala dragoste,

afecţiune, iubire. Nici nu s-ar putea imagina o lume care se află în contact direct cu Spiritul benefic, cu Divinitatea, în afara iubirii. Acest sentiment este inclus la ei în starea de spirit. Este o manifestare permanentă, o permanenţă. Ştim că nici nouă nu ne este necunoscut faptul că Dumnezeu înseamnă iubire. Din păcate însă acest sentiment profund şi sacru este prea des şi aproape de regulă deteriorat de forţele răului în societatea de la suprafaţă."

„Aceştia sunt orăşenii. Mi-ai descris însuşiri binecuvîntate. Contradicţiile dintre bine şi rău, dintre iubire şi deznădejde par să ne fi minţit că ar avea de-a lungul unei vieţi pămîntene farmec şi fervoare. Dar cum arată spre exemplu o stradă din Shambala?"

„Îi voi spune şi eu «stradă» pentru că nu am un alt cuvînt care să echivaleze realitatea de acolo. Mai întîi, o asemenea stradă înseamnă un spaţiu anume. În acest spaţiu se pot vedea construcţii — pe care le-am schiţat doar în altă parte, se pot vedea oameni ce ne seamănă nouă. Dar nu sunt îmbrăcaţi ca noi. Ce impresionează în primul rînd este aerul de puritate şi de imaculare prezent acolo pretutindeni. A ne imagina în Shambala un detaliu exterior sau interior dezagreabile, sau tobogane de resturi menajere, gunoaie, reziduuri de tot felul aruncate unde vrei şi unde nu vrei, alte aspecte din aceeaşi «caracteristică» urbană este o aberaţie. De aceea pot să afirm, eu care am văzut atîta cît am putut vedea, că imaginea oraşelor acolo este a sufletului locuitorilor lor."

„Tot ce-ai descris pînă acum, ţie, Conte, nu-ţi dă senzaţia de univers sterilizat şi de monotonie? Aş zice chiar de un plictis?"

„Am mai spus că satisfacţiile acelei lumi sunt ridicate la o intensitate şi împlinire pe care noi nu ni le putem reprezenta mental sau senzorial. Este altă lume locuită de oameni asemănători nouă. Dar altă lume. Acea lume nu participă în nici un fel la frămîntări politice, nu cunoaşte frica indusă de atîtea probleme ale socialului, nu ştie ce

înseamnă spectrul neşansei sau al mizeriei, este străină de atîtea tare şi traume care, cum bine spuneaţi, fac «farmecul» existenţei noastre. Un farmec care are obrajii prea des plini de lacrimi. În Shambala nu se plînge. O vîrstă tînără este vîrsta de 250 de ani! Acea lume nu se pregăteşte de război, nu cunoaşte psihoze sociale şi de orice natură. Dar, în acelaşi timp, acea lume este imposibil de atacat, de provocat, de primejduit!"

„O lume ideală, protejată de Divinitate, paralelă cu lumea noastră confruntată cu spiritele malefice... dar dacă acea lume ar fi pusă într-o alternativă extremă, să-şi simtă adică ameninţat echilibrul cu Universul?"

„Pusă într-o alternativă? Dar e absurd. Atacatorul ar dispărea pur şi simplu în cîteva fracţiuni de secundă!"

„Spune-mi, Conte, ai văzut flori în Shambala?"

„Despre florile Shambalei aş vrea să scriu o carte! Din păcate acolo nu poţi intra cu aparate de fotografiat sau de filmat, cu nici un aparat ce reţine imagini statice sau în mişcare. Florile şi muzica sunt componente spirituale ale acelei lumi. În legătură cu muzica, cititorii tineri vor fi dezamăgiţi să afle că acolo nu există asurzitoarele şi atît de nocivele recitaluri rock care adună în metropolele pămîntene milioane de tineri. Modul de a-şi descărca entuziasmele şi energia, al generaţiilor tinere din această lume, este elevat şi spiritual, într-o deplină armonizare cu lumea lor, nu cu instinctualitatea exteriorizată paroxistic şi vătămător. Un spectacol rock obişnuit la noi, pentru ei este o exhibare negativă şi de neînţeles a unui strat imatur şi primitiv. Tinerii cresc în tradiţia consecventă a profunzimilor spiritului. Sonorităţile suprasolicitate de agresiunea decibelilor n-ar produce acolo bucurii, ci o foarte incomodă stînjeneală. Evident, nu îngrop toată muzica în această categorie, ştiu doar că acolo melodicitatea şi armonia sunt ridicate la extazul ceresc al desăvîrşirii. Acolo nu se pot produce prin muzică isterii şi excitaţii colective, exacerbări ale entuziasmului golit de spirit, ci are loc, dacă

vreţi, o armonizare a muzicii cu spiritul. De altfel, dacă şi noi am avea capacitatea auditivă de a asculta «cîntecul» nesfîrşit al Galaxiei noastre, am înţelege că muzica sferelor, muzica planetelor în spaţiul nesfîrşit este o realitate cerească, de inspiraţie Divină."

„Ştiai că sunt şi muzician, şi ai vrut să-mi proiectezi un univers muzical în care nu o dată m-am visat eu însumi plutind?"

„Nu, nu ştiam. Dar cu atît mai mult cred că m-aţi înţeles..."

„Care este organizarea oraşelor Shambalei?"

„Fiind o lume de tip federal — iarăşi trebuie să compar folosind echivalenţele pămîntene!— , este de la sine înţeles că şi în oraşele Shambalei structura de organizare este optimă, deci cea mai simplă. Fiecare oraş are un conducător care ţine legătura permanentă cu centrul Shambalei, deci cu cei mai iluştri savanţi şi cu elita spirituală conducătoare. Acolo nu există putere politică, ci numai putere spirituală recunoscută şi respectată de toţi. Fiecare oraş are la rîndul său o structură subalternă — tot în echivalentul pămîntesc!—, care se ocupă de viaţa oraşului în toate detaliile ei şi în toată complexitatea acestei supercivilizaţii. Locuitorii se conformează, fără a vedea în asta o îngrădire a libertăţii, dispoziţiilor provenite de la cei ce conduc oraşul. Fiecare om este liber în mod absolut, însă conştiinţa acestei libertăţi este sincronizată cu propria sa evoluţie spirituală, armonizată la întregul social."

„Ce fac acolo conducătorii? Au dreptul de-a fi temporali? Ţin discursuri plicticoase şi gratuite? Se tem de alţi conducători care pîndesc locul puterii? Ai auzit pe cineva acolo să-i compare cu «Luminile Galactice»? Ai cunoştinţă dacă în Shambala există un Caragiale, o dedublare a marelui diagnostician al surselor rîsului şi ridicolului politic?"

„Mă pricep mai puţin la fenomenele politice, dar le ştiu destinul prin ceea ce mi s-a comunicat în Shambala. Eu am

intuiţia istoriei care curge spre degradare, ci nu a momentelor din care se compune istoria pe spaţii limitate. Eu am proiectul memorat al celor şapte ani apocaliptici, şi nu nume de politicieni, care nu sunt decît nişte piese ale animaţiei planetare. Identific persoane politice atunci cînd acestea au un rol manevrat în lupta dintre spiritele malefice şi spiritele benefice angajate în aceşti ani apocaliptici. În privinţa întrebării ce fac acolo conducătorii? În sarcina conducătorilor de oraşe intră absolut tot ce ţine de spiritualitate, ca fundament al vieţii Shambalei, şi tot ce ţine de evoluţia acelei civilizaţii. Mijloacele de comunicare, să nu uităm, sunt cu totul altele. Deci, şi ideea de cultură diferă fundamental. Acolo nu există librării, în schimb capacitatea oamenilor de a se cultiva, de a acumula cunoştinţe şi de a trăi în cultură este practic înmiită faţă de tot ce ştim în acest sens la suprafaţa planetei. Să nu uităm că în Shambala un volum de informaţii însumînd să zicem zece mii de date din sfera culturii este cuprins într-un cristal care nu depăşeşte mărimea unei cutii de chibrituri, ceea ce pentru noi ar însemna spaţiul unei biblioteci, adică o cameră, fără a mai vorbi de timpul necesar unui cărturar ca să asimileze aceste date — poate că ani de zile. Ei realizează aceasta prin inducţie energetică şi telepatică, creierul decodificînd informaţiile într-un anumit limbaj şi sens. Acelaşi principiu îl regăsim acolo în relaţia dintre om şi toate artele cunoscute şi cultivate de lumea Shambalei."

„Aş vrea să revii încă puţin asupra organizării administrative. Oricum, este exclusă şansa ca cineva de pe acest pămînt al oamenilor să se contamineze de vreo idee născută în Shambala!"

„Este adevărat, pentru că nu putem încă înţelege comunicarea subtilă şi promptă prin mijloace bioenergotelepatice, specifice acestei lumi civilizate. Acolo nu e nevoie de mitinguri, de afişe electorale, de săli arhipline pentru a manevra în direcţii politice sau ideologice, sau de dezvoltare. Este a doua lume a Terei în

plan fizic, dar nu şi în plan spiritual! Repet că multe amănunte sau particularităţi ale acestei lumi stau încă sub semnul dublu, al interdicţiei de a fi cunoscute şi al misterului. În acelaşi timp, însă, şi dacă am încerca să cuprindem esenţele acestei lumi în cuvinte, ne-am lovi fără îndoială de neputinţa limbajului nostru de a semnifica satisfăcător nişte realităţi ce ne sunt pe cît de apropiate geografic, tot atît de îndepărtate spiritual."

„Şi totuşi, Conte, tu ai fost chemat acolo ştiindu-se dinainte că, părăsind Shambala, va trebui să spui oamenilor despre acest tărîm mirific şi să aduci mesajele ei în România!"

„Eu am fost chemat să văd, să cunosc anumite principii şi legi ale Universului tridimensional, şi să transmit românilor cîteva mesaje de care ne apropiem, dar nu înainte de a-i face pe cititori să înţeleagă legea divină şi cauzele care conduc la cei şapte ani apocaliptici care vor urma."

„Deocamdată sunt singurul care cunoaşte mesajele. Pentru că le cunosc, aş vrea să nu le aştern pe hîrtie şi mai ales aş vrea ca un reviriment energetic benefic să facă o întoarcere spectaculoasă a viitorului apropiat, de la prezicerile înţelepţilor din Shambala al căror mesager eşti. Nu speri că măcar o dată predestinarea şi destinul să-şi frîngă cursul implacabil?"

„Aş vrea să vă dau un exemplu, unul singur privind neputinţa oamenilor de a deturna destinul. Se ştia cu jumătate de mileniu în urmă de apariţia în Germania a lui Hitler, în Spania a lui Franco. Nostradamus îi citase ca şi cum ar fi trăit în acest secol. Ei bine, nimeni n-a luat în seamă premoniţiile marelui francez! Cum ar arăta azi Europa dacă Hitler nu se năştea? Nimeni nu ştie..."

Doamna Soarelui a cunoscut lumea invulnerabilă

Abia azi, 20 septembrie 1992, mi-am dat seama că rezervele de imagini şi revelaţii cu care s-a întors Contele Incapucciato din Tibet sunt mult mai mari decît putusem intui la început. Dar tot azi am descoperit că în interlocutorul meu există o stare ce nu se lasă cunoscută, ceva asemănător unui „loc al fricii" pe care îl poartă cu el, ascunzîndu-l cu străşnicie. De ce frică? m-am întrebat surprins de confirmare. Transcriu doar propria-mi presupunere: Contele se fereşte de orice moment cînd printr-o provocare exterioară ar fi pus în nedorita situaţie de a dezvălui mai mult decît a fost el pregătit să o facă în discuţia cu mine.

Ce ar putea ascunde acest tînăr despre lumile ascunse? Întrebarea în sinea mea rostită nu va găsi un răspuns, chiar dacă şi eu mă număr printre cei ce trăiesc cu convingerea că omenirea contemporană, cu spectaculoasa ei evoluţie ştiinţifică şi tehnologică, pare să-şi fi acoperit satisfăcător cu cunoştinţe pozitive atîtea suprafeţe ale necunoaşterii. Contele mă face de prea multe ori să-mi retrag întrebările, să-mi refac comentariile orale. Din ce în ce mai intens mă preocupă faptul că cei din Shambala i-au „preparat" memoria aşa cum prepari într-un laborator, din elementele necesare, un produs chimic destinat unei anumite utilităţi.

Am aflat de la el că multe lucruri vor fi dezvăluite pînă la sfîrşitul acestui mileniu despre propria noastră evoluţie pe Pămînt, şi că încă n-a sosit timpul să avem acces la ele. Mă obsedează de fapt *Tablele de Telonium* pe care le-a evocat în trecere în capitolul anterior şi certitudinea lui privind lumea invulnerabilă a Shambalei. Dacă nişte mărturii vor fi scoase la iveală pentru a ne reînvăţa propriul alfabet al destinului nostru de fiinţe cosmice, apoi existenţa unei lumi invulnerabile mă umple de o nostalgie pe cît de subiectivă, pe atît de dureroasă. Nostalgia unei neşanse istorice mă face să mă întreb de ce destinul unui popor şi al civilizaţiei sale s-a frînt la un moment dat, rupînd din verigile puternice ale unei evoluţii pe acelea de care viitorul avea nevoie ca să păstreze cel puţin amintirea coerenţei? Îmi vine în minte ca un laitmotiv al favorii aştrilor ideea existenţei unei civilizaţii invulnerabile.

Istoria ne-a arătat că, nu o dată, o civilizaţie ajunsă la un stadiu de înflorire însumînd premisele unei ascensiuni viitoare superioare a fost frîntă în evoluţia ei de forţe oarbe, lipsite de o echivalenţă spirituală cu aceea a victimelor lor. Această „neorînduială a istoriei" este uşor de evidenţiat gîndindu-ne la spaţiul locuit de români. După formarea de sine a acestui neam în evantaiul simetric din spirala Carpaţilor pînă la Dunăre şi Mare, răutăţile din cele patru puncte cardinale ne-au agresat cu disperare multe secole. Ne întrebăm încă ce ar fi însemnat civilizaţia românească ferită de năvălirile barbarilor de la sfîrşitul primului mileniu şi la începutul mileniului al doilea? Suntem oare poporul cu un destin ştrangulat, investit totodată de Divinitate să facă mereu dovada forţei lui de dăinuire prin succesive răstimpuri de supravieţuire?

Aceeaşi istorie ne învaţă că nu suntem singurii „beneficiari" ai acestei confruntări cu destinul însuşi. Ne amintim de civilizaţia Bizanţului călcat de forţa otomanilor, şi-i cunoaştem testamentul spiritual în patrimoniul universal al culturii; însă ne imaginăm, ca şi în destinul

românilor, un colaps al răului înainte ca răul să facă o ruptură ireparabilă într-un destin al cărui curs s-a îngustat şi s-a stins ca o fiinţă vie. Aceste adevăruri crude îmi trec prin minte ascultînd vocea Contelui lipsită de oscilaţii şi înfăşurîndu-mi, fără a-i putea opune vreun argument, premisele invulnerabilităţii Shambalei. Deci există în universul nostru tridimensional o lume a înţelepţilor, care a reuşit de-a lungul evoluţiei sale performanţa de-a fi invulnerabilă? Dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să ne resemnăm cu adevărul dedus că Dumnezeu n-a dăruit acelaşi privilegiu oamenilor, civilizaţiilor şi istoriei de la suprafaţa planetei, ci numai lumii misterioase care a avut în Shambala de-a lungul a mii de ani un ochi deschis spre umanitate şi căruia, din cauza limitelor noastre de „elevi ai evoluţiei", nu i-am văzut niciodată lacrima.

Contele îmi vorbise de sosirea de pe Venus a Doamnei Soarelui, împreună cu unul din mesagerii acelei planete, pe nume Merk, cu mii de ani în urmă, eveniment important pentru pământenii timpului respectiv, deoarece Doamna Soarelui era istoric. Noi ştim azi că pe Venus nu mai există viaţă — evident, viaţă din punctul nostru de vedere, deci dacă acolo a existat cîndva o civilizaţie superioară, deducem din observaţiile navetelor spaţiale că civilizaţia de pe Venus a fost şi ea vulnerabilă. Despre aceste amănunte vreau să vorbesc cu Contele Incapucciato. Cei din Shambala i-au dat dezlegarea să facă doar cîteva mărturisiri, dar fără a merge cu ele pînă la dezvăluire.

Ascult relatarea Contelui:

„După plecarea solilor venusieni şi a pământenilor care i-au urmat în spaţiul intergalactic, Doamna Soarelui împreună cu alt reprezentant al acelei civilizaţii de început, încrezător în cunoştinţele benefice, s-au ocupat de îngroparea multor cunoştinţe, după ce le-au încorporat pe Tablele de Telonium. Pe acele table este scrisă istoria începuturilor omenirii şi se descrie contactul oamenilor din acel timp cu civilizaţii extraterestre."

„Ţi-au fost descrise tablele respective şi locul unde au fost îngropate?"

„Locul sau locurile au rămas pînă în ziua de azi secrete. Dar acum ştiu unde anume vor ieşi la lumină. Voi spune ceva mai încolo. Vreau să adaug că în afară de acele table, în memoria vizitei venusienilor a fost ridicat un monument care şi acela a fost îngropat. Aşadar, orice urmă care menţiona vizita solilor venusieni şi a altor soli din Calea Lactee a fost îngropată pentru a fi scoasă din nou la lumină la sfîrşitul acestui mileniu."

„Ar fi vorba de nişte eşantioane de-o valoare uriaşă. Ai spus că poţi vorbi despre misterioasele table. Şi despre pomenitul monument."

„Eşantioanele vor fi aduse la suprafaţa pămîntului de către forţele celeste benefice, cum am spus, la sfîrşitul acestui mileniu. Acele Table de Telonium zac undeva în scoarţa terestră la mare adîncime, în zona în care se află astăzi statul Arizona. Deci într-un viitor foarte apropiat, datorită unor cutremure şi alunecări de pămînt, acele table de telonium şi monumentul foarte important vor ieşi la suprafaţă."

„Colecţionarii de mesaje premonitorii au reţinut deja afirmaţiile tale şi sunt convins că nu puţini vor aştepta curioşi momentul scadenţei! Acum aş vrea să aflu adevărul despre ceva ce pare a fi o «raţiune iraţională», altfel spus, despre cum poate deveni o civilizaţie invulnerabilă."

„Am vorbit atît cît mi-a stat în puteri despre tehnologiile Shambalei. Dar trebuie să revin asupra acestui subiect. Tehnologiile acelei lumi subpămîntene am spus că sunt foarte complexe şi cu totul diferite de ceea ce ştim în acest sens din lumea noastră. Afirm cu certitudine că lumea Shambalei se protejează în mod absolut împotriva influenţelor lumii întunericului. Folosind parţial energia curenţilor telurici, Shambala a ajuns la o asemenea performanţă încît îşi poate proteja fără nici un risc arealul său printr-un sistem de «pereţi» de energie. Deci toate acele

coridoare subterane, întregul spaţiu care compune Shambala sunt ocrotite perfect de către un sistem energetic care respinge cu promptitudine orice încercare malefică şi orice influenţare a lumii întunecaţilor în dorinţa lor de a deregla rolul Shambalei în echilibrul galactic. De altfel, de mii de ani Shambala se află într-un conflict nestins cu lumea întunecaţilor, însă fiind în legătură permanentă cu ***Ierarhia Luminii****, cu entităţile galactice din întreg Universul, ea nu este pusă în situaţia de-a fi vulnerabilă faţă de spiritele negre care doresc să o înlăture."*

„Practic, reafirmăm adevărul: Shambala este o lume invulnerabilă! Chiar dacă îmi imaginez sub impulsul subiectivităţii omeneşti o cooperare cu acea lume, mi-ar fi greu să accept că această graţie n-ar fi spre binele civilizaţiei noastre! Suntem văzuţi, suntem vegheaţi (sau poate supravegheaţi) de înţelepţii Shambalei?"

„Cuvinte pe care ei poate că nu le înţeleg... sigur este că lumea de care vorbesc ne influenţează. La fel cum ne influenţează şi lumea întunecaţilor, cu care cooperează acei oameni de la suprafaţa Pământului care gîndesc negativ. Care sunt plini de ură, goi de spiritualitate, străini de iubire."

„Este deci o influenţare neretorică, ne-«electorală», neideologică. Atunci, prin ce mijloace?"

„Oamenii trebuie să înţeleagă că nu este vorba de o luptă în sensul în care cunoaştem noi realitatea denumită cu acest cuvînt. Lucrurile sunt incomparabil mai subtile şi totodată mai profunde. Shambala influenţează în această luptă beneficul fără să acapareze persoane, ci infiltrînd în mentalul acelor oameni care doresc binele, dorinţa şi voinţa de a face bine şi de a păstra ordinea şi claritatea lucrurilor în evoluţia de zi cu zi — deziderate sacre, care emană de la Divinitate."

„O asemenea influenţare imposibil de măsurat şi uneori de sesizat prin mijloacele noastre limitate are loc şi la nivelul inteligenţei umane? Noi ştim că inteligenţa este

efectul superlativ al evoluţiei omului. Deci cum poate fi ea influenţată printr-o anume calitate ce n-a fost rezultatul evoluţiei, ci pare un şoc pozitiv pe care ea, inteligenţa, trebuie să-l primească şi să «funcţioneze» apoi conform calităţii şi mesajului şocului?... Sau este vorba de o influenţare la nivelul mentalului?"

„Influenţarea are loc la toate nivelele structurilor subtile, inclusiv la nivelul spiritual profund. Pentru aceasta nu este nevoie ca oamenii in corpore să fie nişte iluminaţi, nişte înţelepţi pămînteni care au o capacitate de rezonanţă cu înţelepţii Shambalei. Ca să nu pară că afirmaţia mea pluteşte în abstractul speculaţiei, voi arăta că, după ce m-am întors din Tibet, am efectuat observaţii minuţioase asupra stării de spirit în ţara mea. M-am bucurat şi mă bucur în această privinţă de acutizarea intuiţiei şi a altor factori subtili, căpătate în Shambala sau mai degrabă induse acolo de Noron şi alţii pe care i-am cunoscut. În acest context trebuie să vedeţi şi faptul că v-am abordat pe dumneavoastră, fără să ne fi cunoscut vreodată. Lectura mea prin biocîmpul energetic şi sufletesc al mai multor persoane care comunică prin scris cu oamenii m-a condus mai întîi la a vă anunţa prin Majordomul meu că exist, iar după aceea la întîlnirea din 25 august, cînd m-am îndreptat direct spre dumneavoastră, deşi eraţi doar unul dintre cinci redactori aflaţi în birou. Am făcut doar o paranteză la care nu mai pot adăuga nimic."

„Te rog să revii asupra observaţiilor pe care le-ai efectuat după întoarcerea din Tibet..."

„A sosit momentul să spun acum că în ultima vreme mai ales, în România, care este una dintre cele mai influenţate ţări din punctul de vedere al inducţiilor benefice, direct de către Shambala, numeroşi oameni au început să aibă revelaţii extraordinare. Dumneavoastră le ilustraţi sub un supratitlu în care citesc expresia ***paranormal****, iar eu ştiu că este vorba în sfîrşit de fenomene absolut normale. Numeroşi români vă comunică viziuni aparent incredibile,*

dar care de asemenea sunt inducţii prin care ni se confirmă întoarcerea noastră influenţată, la normal. Nevoia de credinţă şi conştientizarea mesajelor divine, a legăturii din ce în ce mai profund ilustrate cu Dumnezeu, apariţiile marianice şi ale chipului lui Iisus, numeroase alte manifestări pe care oamenii de ştiinţă continuă să le includă în eroarea iraţionalităţii sunt semne clare, fenomene aflate dincolo de raţiunea umană."

„Trebuie să trag concluzia că procesul de influenţare este global, neselectiv, după criteriile noastre judecîndu-l, beneficiari fiind deopotrivă şi omul de rînd, şi geniul."

„Este foarte adevărat, numai că vorbind de genii, eu ştiu că apariţia geniilor a fost influenţată încă de la începuturi de lumea înţelepţilor Shambalei. Dar mai ştiu că nici geniile n-au scăpat de influenţe negative, ale spiritelor malefice. Cunoaştem genii malefice şi astfel îi recunoaştem lumii întunecaţilor unele victorii deloc neglijabile! Mie mi s-a revelat faptul, de pildă că Einstein a fost un geniu benefic, influenţat în mod hotărîtor de Shambala. Dar genii malefice au fost Hitler şi Stalin. Cu asta vreau să spun că nu avem voie să ignorăm o realitate ascunsă încă, aceea că există dintotdeauna, iar acum, cînd intrăm în cei şapte ani apocaliptici, cu atît mai acut, o luptă crîncenă, acerbă între ceea ce poporul român numeşte Bine şi Rău!"

„Să ne oprim puţin în faţa geniului benefic, Einstein. El a murit ducînd cu trupul său neînsufleţit un mare secret, cel puţin aşa mărturisiseră cei ce l-au cunoscut bine. Dar şi cu o mare amărăciune în suflet. Unii au afirmat chiar că, cu o teribilă teamă..."

„Acel secret pe care îl evocaţi nu este chiar imposibil de aflat. Cel puţin parţial şi numai pe cale intuitivă. Eu ştiu de pildă că Enstein a fost un spirit coborît din straturile înalte de energie vibratorie. Nu pot răspunde de unde ştiu, dar este sigur că a fost animat de dorinţa de a demonstra lumii în mod practic, adică omenesc, unul din marile mistere ale

Universului. Intuiesc că este vorba de ceva asemănător unui mecanism cu două tăişuri. De ce, oare? Einstein a lăsat o dilemă, un mesaj închis într-o cutie metalică, iar prin testamentul său a cerut să se înţeleagă că acel recipient nu trebuie deschis decît în anul 2000!"

„Ce poate reprezenta pentru ştiinţă, pentru oameni acel mesaj?"

„Mai mult ca sigur este vorba de nişte ecuaţii fizice care stau la baza unor fenomene energetice, altfel spus, la baza unora dintre legile Universului. Dacă acele secrete ar fi fost descoperite de cineva, cunoscute, probabil că ar fi schimbat soarta omenirii, acest răstimp scurt al evoluţiei, dar nu în sens benefic. Deci ceea ce a lăsat acest geniu prin testament, poate că formule ale unei suprafizici, — va putea fi deschis şi descifrat abia în anul 2000 cînd va începe o nouă eră şi cînd energia benefică va fi dominantă în chip absolut."

„Ar fi să avansăm ideea că Doamna Soarelui a scris pe acele Table de Telonium despre bătăliile lumii întunecaţilor, cu reprezentanţii entităţilor galactice, iar Einstein să fi descoperit o lege sau un principiu, cosmice, profund stresante pentru psihologia acestui secol? Misterul acesta dublu, la distanţă de mii de ani, s-a păstrat pentru a fi ocrotiţi, sau pentru un moment al trezirii?"

„În Shambala, misterele pomenite sunt în fapt uşi deschise. Lumii noastre i s-au făcut cunoscute cîteva ipoteze ale unor savanţi în legătură cu planetele Venus şi Marte. Sigur, acum la suprafaţa lor cele două planete sunt total potrivnice condiţiilor de viaţă aşa cum înţelegem noi viaţa. Dar cu sute de mii de ani în urmă, pe cînd lumea noastră nu dispunea de instrumente şi aparatură de investigare a spaţiului cosmic, pe Venus şi Marte exista o viaţă la fel de înfloritoare ca şi cea de pe Pămînt. Aceasta pînă în momentul invaziei spiritelor malefice. Ce spun nu este o speculaţie şi nici fabulaţie, ci un fapt concret, cunoscut bine în Shambala. Pe Marte au fost descoperite mai multe piramide, dar şi acel tragic şi misterios chip uman care, din

cîte se ştie, are şi o lacrimă sculptată pe unul din obraji. Ce s-a întîmplat atunci a fost cutremurător pentru civilizaţiile sistemului nostru solar. Spiritele negre au reuşit să distrugă civilizaţia marţiană şi venusiană ca formă de existenţă. Totuşi, cele două planete au fost devastate în urma marelui conflict."

„Nu cunoaştem încă textele Doamnei Soarelui. Ce dovezi avem în privinţa condiţiilor fizice şi chimice pentru înflorirea vieţii pe Marte, de pildă?..."

„Marte este o planetă rece, iar Venus este o planetă supraîncălzită — deci cele două extreme ale posibilităţilor acestui univers! Ele au supravieţuit datorită intervenţiei în acele timpuri a unor lumi mai evoluate din apropierea centrului Căii Lactee, care au venit în ajutorul marţienilor şi venusienilor creînd ca şi pe Pămînt o alternativă la lumea de la suprafaţă. O alternativă infailibilă, sau altfel spus, invulnerabilă! Aş dori ca spusele mele să fie luate în serios de cititori, pentru că eu afirm acum adevărul. Marţienii şi venusienii există actualmente ca fiinţe asemănătoare cu noi şi trăiesc în adîncul planetelor respective. Dacă pe Venus temperatura de multe sute de grade nu a mai lăsat să apară nici un indiciu al fostei civilizaţii venusiene de la suprafaţă, pe Marte însă au rămas piramidele şi acel chip omenesc tocmai pentru a transmite peste milenii civilizaţiei umane de pe Pămînt mesajul existenţei unei civilizaţii care probabil a trecut de apogeu, iar acum se află într-o perioadă de regenerare."

„Trag concluzia că, aşa cum Shambala nu şi-a lăsat disponibile secretele existenţei sale, la fel au procedat şi civilizaţiile subterane de pe cele două planete. Dar mai ştim din evoluţia istorică a Pămîntului, că orice civilizaţie se manifestă prin extincţie. Civilizaţiile «închise» se prăbuşesc, după o perioadă de înflorire începe «evoluţia involuţiei» — ca să forţez cuvintele, — oboseala, devitalizarea, degradarea... în fine, cei ce trăiesc în aceste spaţii alternative, pe cele două planete şi pe Pămînt, ne-au contemplat oare pur şi simplu mii de ani indiferenţi la evoluţia noastră, iar acum se apropie momentul contactelor?"

„O parte din marţieni şi venusieni au emigrat spre alte zone ale Universului, cu planuri mărite de reamenajare — compatibile cu extincţia, cum spuneaţi, iar o mică parte au rămas pe planetele lor pentru a veghea, precum aţi spus, împreună cu Ierarhia Luminii la destinul Pămîntului."

„Concluzia ar fi că şi în sistemul nostru solar istoria se repetă?"

„Afirm că a venit rîndul Terrei, conform planurilor spiritelor malefice, să fie distrusă la suprafaţă întocmai ca Venus şi Marte! Dar, aşa cum am arătat, destinul Pămîntului este cu totul altul. De data aceasta Ierarhia Luminii nu va mai permite ca lumea întunecaţilor să-şi ducă planul pînă la capăt!"

„Orice om atins de idei carteziene te-ar întreba acum de ce lumea Shambalei, invulnerabilă, nu-şi transferă potenţialele care o fac sigură de sine, la suprafaţa planetei, spre binele oamenilor?"

„Poate fi dezamăgitor ce spun, dar deocamdată i se interzice civilizaţiei umane accesul la colonizarea spaţiului altor planete. Este cheia cu care puteţi deschide ipoteze, puteţi desfăşura speculaţii. Dar adevărul ultim nu stă în seama noastră! Este voia Divinităţii ca viaţa să atingă anumite cote, pentru ca într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat să fie posibilă o renaştere a vieţii şi pe planetele Venus şi Marte, la suprafaţa lor. Faptul că Pămîntul va fi totuşi ocrotit, pînă la urmă forţele benefice reuşind să învingă, trebuie să ne dea dimensiunea exactă a legilor evoluţiei în Universul nostru tridimensional. Şi ar fi cu putinţă ca Tablele de Telonium scrise de Doamna Soarelui să ne arate că vom putea avea acces la tainele Universului, la cunoaşterea fizică a altor lumi numai atunci cînd noi, oamenii, vom atinge un înalt grad de spiritualitate şi mai ales de credinţă."

„Conte, m-ai convins că invulnerabila Shambală te-a primit ca pe un sol de la suprafaţa Pămîntului căruia a

trebuit, acum, să-i transmită o infimă parte dintr-un mare adevăr încă inaccesibil. Încurajatoare este ideea unei vieţi în chip uman care acolo încalcă legile codului nostru genetic. Despre matusalemi aflăm din Biblie. Iar tu aduci vestea că există oameni superiori nouă care trăiesc de patru şi cinci ori mai mult decît noi! Ei au descoperit potenţialul ADN-ului invulnerabil?"

„Bătrînul Noron mi-a dezvăluit vîrstele celor din lumea subterană. Dacă vor, ei pot trăi sute şi chiar mii de ani. Născîndu-se aproape nemuritori, în noi, pămîntenii, se iveşte ipoteza suprapopulării acelui spaţiu. Şi asupra acestui aspect noi gîndim consecvenţi cu noi înşine. Lucrurile însă nu stau aşa acolo. Ei cunosc „bunul simţ" al celui născut, care nu se teme de moarte. Convertind într-un înţeles accesibil nouă acel bun simţ, s-ar putea spune că la un moment dat existenţa poate să li se pară monotonă în învelişul carnal, şi atunci nu fac decît să ***renunţe la viaţă,*** *pentru că spiritul lor este nemuritor. Jumătate din populaţia lumii subterane are o vîrstă medie estimată la cel puţin 350 de ani pămînteşti. Mecanismele intime ale organismului lor rulează mai lent decît la omul de la suprafaţă."*

„Cu toate acestea, şi ei cunosc moartea. Acest eveniment al vieţii noastre, eveniment perfect inexorabil, care «funcţionează» de la începutul lumii fără greş, ireproşabil, şi-l trăiesc la fel ca noi?"

„Există, cum se spune pe Pămînt, şi «problema morţii». Dar moartea în Shambala este dorită, ci nu o fatalitate. Vreau să înţelegeţi chiar ceva mai mult: acolo moartea este comandată! De ce? Cum bine aţi intuit, pentru a nu se ajunge la suprapopularea Shambalei. Dar ceea ce noi nu putem încă înţelege şi mulţi nu pot accepta ce afirm acuma, este că prin îmbătrînire şi atingerea unui stadiu înalt, foarte înalt de credinţă şi înţelepciune, abia în acest stadiu spiritul lor poate călători oriunde!"

„Ce să înţeleg prin «oriunde»?"

„Vreau să spun că ***Oriunde în Univers!*** *Iar sensul final al vieţii lor tocmai acesta este, să trăiască în spirit renunţînd la «închistarea» lui în materia vie a unui corp fizic."*

Contele Incapucciato observ că nu cunoaşte oboseala, relatările lui nu au nici un moment de ezitare. Memoria vîrstei are fidelitatea benzii magnetice. Sunt nerăbdător în fiecare zi cînd stăm de vorbă, să ascult mesajele apocaliptice. Îmi cenzurează nerăbdarea, pentru că el nu s-a întors din Tibet ca să ofere tiparului informaţii senzaţionale, ci ca să-l însoţesc de-a lungul secolelor şi mileniilor pentru a înţelege de ce şi pentru ce urmează şapte ani apocaliptici. Dar dacă nu urmează? Dacă o bonificaţie prin tunelul energetic benefic care a renăscut de cîţiva ani în România va schimba scenariile vizionare? În discuţia care face obiectul capitolului următor va trebui să înţeleg vulnerabilitatea civilizaţiilor străvechi...

La început Pămîntul se rotea invers

Se pare că înţelepţii Shambalei, contemporanii noştri ascunşi în adîncurile materiei planetare pentru a fi liberi în Univers, au ţinut să-i dea Contelui Incapucciato, prin inducţie bioenergotelepatică, un compendiu elementar al trecutului, prezentului şi viitorului apropiat al Terrei şi al oamenilor. Multe pagini din acest compendiu par să sugereze că setea noastră de cunoaştere ne-am potolit-o cu erori. Am transferat miturile şi legendele străvechi în contul imaginaţiei subiective, incongruente cu vreo realitate cosmică sau planetară, şi am acumulat cunoştinţe pozitive de-a lungul secolelor şi mileniilor fără ca prin ele să ajungem la adevărurile planetei noastre.

Dar există alte adevăruri decît acelea pe care ne sprijinim prin cunoaşterea ştiinţifică? Intuiţia omenească s-a aflat mereu pe un drum ţinut orbeşte sub privirile raţiunii lucrurilor consfinţite de acumulări pozitive anterioare, în vreme ce umbra drumului, un fel de cale paralelă, îşi însoţea matca certitudinilor relative cu ipoteze despre adevăruri străvechi parcă nematurizate suficient pentru a intra cu drepturi depline chiar pe mijlocul acestui drum imaginar. Înţelepţii Shambalei par să fi convenit că a sosit timpul să renunţăm la infatuarea cunoaşterii şi la orgoliile noastre de fiinţe superioare, şi să ne dăm seama că Pămîntul şi viaţa au un trecut puţin diferit de ceea ce am consemnat noi printr-o cunoaştere ştiinţifică şi istorică.

De ce, oare, a sosit timpul? Pentru a înţelege că lupta între benefic şi malefic face parte dintr-o dialectică a universurilor, fiind un fel de lege ireprimabilă a Cosmosului, lege transmisă şi viului din Galaxie, şi omului aşadar, care n-a reuşit încă să intre în intimitatea fenomenelor şi proceselor care rulează în adîncurile cerului? La ce ne foloseşte să cunoaştem alte adevăruri decît acelea pe care le-am admis prin raţiune sau prin experimente ce ne dădeau de atîtea ori marile satisfacţii ale iluzoriului acces la tainele creaţiei? Mă întreb dacă nu cumva orice lucru pe deplin şi perfect cunoscut şi înţeles este un lucru mort. Dacă pe măsură ce am cunoaşte complet şi perfect tot mai multe legi, procese şi fenomene de pe această planetă sau din Galaxie, n-am fi pînditi de primejdia unei anxietăţi generalizate, de a trăi în continuare într-un univers ucis de cunoaştere şi de a ni se fi refuzat accesul la propria noastră taină, a cunoaşterii de sine, a înţelegerii sensului nostru de la început la sfîrşit prin noi înşine.

Acestea sunt cîteva din gîndurile zilei de 21 septembrie 1992. Între timp s-a petrecut ceva ce-mi răscoleşte curiozitatea, ceva ce mă determină să accept eu însumi că sfera socialului în care existăm integraţi prin mai toate articulaţiile existenţei noastre, scoate la lumină fenomene în total simetrice cu confesiunile Contelui din această călătorie pe care o refac. După publicarea a doar două episoade din aceste confesiuni, zeci şi zeci de corespondenţi îmi scriu deja scrisori tulburătoare. Tulburătoare prin faptul că mai toţi au sau au avut „intuiţia Shambalei", au sau au avut viziuni ce şi le recunosc în afirmaţiile Contelui Incapucciato publicate într-o revistă. Nu-mi rămîne decît să presupun că înţelepţii „lumii paralele" au început să influenţeze oamenii, să emită mental imagini şi idei, pregătindu-ne pentru cei şapte ani apocaliptici şi pentru viitorul ce va spulbera amintirea tragică a istoriei pline de schimbări şi de realcătuiri spre lumea spirituală a mileniului următor.

A sosit Contele. De cînd ne întîlnim pentru aceste dialoguri am senzaţia că eu însumi trebuie să funcţionez ca un aparat ale cărui discontinuităţi, fie şi necesare, ar provoca cine ştie ce prejudicii transmiterii mesajului.

„Parafrazînd sintagma unui filozof german, care spunea că «Civilizaţia este o stare de spirit», constat că cei din Shambala confirmă, dacă mutăm termenii, că starea de spirit a universului viu şi neviu este *lupta!* Investeşte-mă cu calitatea de supravieţuitor şi fă-mă să înţeleg originile luptei devenite o permanenţă a Universului!"

„După plecarea reprezentanţilor civilizaţiilor de pe Venus şi Marte, primele forme de civilizaţie umană au decăzut, sub influenţa spiritelor negative. O perioadă de timp civilizaţia s-a menţinut, totuşi, păstrîndu-se cunoştinţele lăsate de vizitatori. Geografia modernă a postulat ipoteza că la început Pămîntul era format dintr-un singur continent. Dilema era cum a fost posibilă fragmentarea uscatului în şapte platforme continentale? Răspunsul există, trebuie cunoscut. În urmă cu milioane de ani Pămîntul se învîrtea invers, iar anul prezenta 480 de zile. Gravitaţia fiind mai redusă, şi oamenii din străvechime erau puţin diferiţi de imaginea noastră de azi, mai înalţi — putem face legătura în acest sens cu uriaşii pomeniţi în Biblie şi cei din legendele greceşti vechi."

„O ipoteză recentă vorbeşte despre faptul că acei uriaşi erau şi ei vizitatori de pe altă planetă..."

„Nu erau reprezentanţi ai altor civilizaţii galactice, ci primii oameni; cunosc teoria coabitării pămîntenilor cu oameni veniţi din alte civilizaţii extraterestre. La un moment dat, un corp ceresc venind din direcţia Centrului Galaxiei a lovit Pămîntul în zona unde acum este fundul Oceanului Pacific. Un spaţiu foarte mare şi adînc. Astfel s-a perturbat însăşi evoluţia planetei noastre, în sensul că din cauza acelui impact extraordinar de puternic, Pămîntul acum se învîrte în sens invers! Şi, după cum se ştie, din ce în ce mai accelerat."

„Apare deci în urma cataclismului cosmic noua configuraţie a Terrei. Este lupta materiei, iar dacă îi căutăm efectului catastrofic o cauză, presupun că o găsim în voinţa spiritelor malefice. Ce s-a mai întîmplat atunci?"

„Ţara Mu s-a scufundat în urma unor mari cutremure provocate de însăşi eroarea locuitorilor ei: cunoscînd proprietăţile cristalelor, la un moment apăruse atunci o clasă privilegiată de preoţi şi de conducători care, utilizînd cristalele nechibzuit în propriul lor folos, au provocat vibraţii în atmosferă şi în scoarţa terestră, ceea ce a condus la dislocarea pe alocuri a subteranelor planetei. Continentul unic Pangeea s-a fragmentat ceva mai tîrziu, dar speţa umană a degenerat încă o dată, iar supravieţuitorii s-au retras în zona cunoscută sub numele de Atlantida. Aici s-a format din nou un nucleu de civilizaţie bazat pe folosirea pozitivă a tuturor cunoştinţelor lăsate de venusieni şi marţieni. Şi de data aceasta spiritele malefice au încercat să deturneze bunul mers al civilizaţiei respective, în sensul că la apogeul acelei civilizaţii — Atlantida, s-a folosit din nou, de către preoţi, puterea cristalelor şi a unor mijloace tehnice bazate pe mecanismul vibraţiilor."

„Ştim din scrierile vechi, din mărturiile lui Platon că Atlantida a dispărut în valuri, pierdută din cauza unor cutremure, dar provocate de puterea cristalelor?"

„Bineînţeles , nu există nici o îndoială în această privinţă. De altfel Atlantida ajunsese un imperiu înfloritor, numele real era Imperiul Soarelui sau Insulele Fericite, numai că lăcomia şefilor atlanţi i-a dus pe aproape toţi locuitorii la pieire. Aceasta a fost opera spiritelor inferioare. Divinitatea nu a lăsat însă lucrurile să decurgă precum doriseră spiritele malefice. Supravieţuitorii continentului dispărut s-au răspîndit în toate direcţiile, aceasta întîmplîndu-se după ce Pămîntul a fost lovit de un corp ceresc. De aici înainte se cunoaşte relativ bine evoluţia civilizaţiilor următoare, în speţă mayaşă, incaşă, mai tîrziu sumeriană, egipteană, romană, civilizaţia dacilor şi grecilor.

Mayaşii au ajuns, după cum se ştie, pe actualul teritoriu al Americii Centrale, în partea sudică, incaşii pe actualul teritoriu al Americii de Sud, altă parte s-au îndepărtat spre Pacific formînd amestecul de rase din Arhipelagul Polinezian."

„Conte, observ că am coborît în istorie. Presupunînd că înţelepţii Shambalei ne-au supravegheat de-a lungul miilor de ani istoria, avînd cunoştinţă de tot ce se întîmplă pe Pămînt, îngăduie-mi să privesc în memoria mea cum priveai tu în memoria înţelepţilor Shambalei. Alte locuri de refugiu ale străvechilor populaţii au fost Micronezia, Malaezia, Insula Paştelui. Se cunosc monumente a căror vechime şi mister de sute de mii de ani blochează imaginaţia cercetătorilor, de pildă Poarta Soarelui de la Tiacuanaco. De altfel, obsesia—simbol a Soarelui străbate aceste civilizaţii asemenea unui spirit suprem încărcat de slavă şi de fericire eternă. În fine, evocînd civilizaţiile înflorite de supravieţuitorii marelui cataclism de care ai amintit, putem trage concluzia că spiritele întunecate n-au reuşit să distrugă urmele lăsate de mesagerii Ierarhiei Luminii..."

„Monumentul la care v-aţi referit, eu pot spune acum că există încă din perioada anterioară Atlantidei. Era nevoie de mărturii, cum spunem noi azi, materiale, iar cunoştinţele acumulate de mayaşi, incaşi, sumerieni nici azi nu pot fi pătrunse în toată complexitatea lor. Or, aceste cunoştinţe acumulate în milenii au fost pur şi simplu ascunse de ochii celor care au sfidat în evoluţia lor chemarea raţiunii. Legendele acestei lumi sunt fapte reale, extratereştrii au trăit cu adevărat pe pămînt, şi-au lăsat aici cunoştinţele în speranţa accelerării civilizaţiei oamenilor şi au promis că vor reveni, după observaţii discrete prin mesagerii rămaşi aici, pentru a trage concluziile al căror sens, scop şi înţeles noi nu le vom cunoaşte niciodată. Şi, într-adevăr, lumea pămînteană a evoluat. Dar cum a evoluat, benefic sau malefic? Cît în această evoluţie de mii de ani este influenţa spiritelor întunericului, şi cît influenţa Ierarhiei Luminii şi

a mesagerilor divini? Aceasta este o reprezentare simplă pentru a înţelege ideea de luptă la scara galactică şi planetară. Ce pot afirma, în continuare, este că am fost ţinuţi în permanentă observaţie. Entuziasmul nostru cînd s-a descoperit forţa atomului nu era decît o victorie temporară a demonismului, spiritele malefice au reuşit să ţească în jurul civilizaţiei noastre o plasă solidă, şi se naşte întrebarea de ce Pămîntul n-a fost distrus? Era foarte simplu, dar ar fi fost nevoie de alte miliarde de ani pentru reluarea ciclurilor vieţii şi ciclurilor cosmice, şi nu s-a vrut alternativa unei«reamenajări» de asemenea proporţii."

„Revenind la Apocalips şi la cei şapte ani apocaliptici în care vom intra, cum afirmai, foarte curînd, ar trebui să conştientizăm o realitate pe cît de logică, tot pe atît de greu de acceptat prin suma afectelor noastre. Principiul luptei între benefic şi malefic este o caracteristică universală, aşadar la scară cosmică precum şi la scara infimei celule vii din orice organism născut cu viaţă. Putem forţa o reprezentare de asemenea înfricoşătoare, aceea de a înţelege că «starea de apocalips» este permanentă în Universul tridimensional..."

„De altfel în celebra ***Ramayana*** *sunt ilustrate în mod fizic, concret o mare parte din conflictele dintre Divinitate şi Întuneric. Ca să înţelegem acest fapt trebuie să ne întoarcem, printr-un alt mod de a privi, în cultura popoarelor vechi, care n-au făcut decît să-şi descrie, ci nu să-şi fabuleze existenţa şi evenimentele vieţii. Evoluţia culturală, din ultimele două milenii mai ales, a dus la abordarea legendelor şi a mitologiilor într-un mod absolut eronat, negîndu-le drept sursă de adevăruri. Şi avem descrieri exacte ale vehiculelor din acele timpuri, avem descrieri ale armelor care erau folosite — totul foarte clar! Pînă şi părţile intrate în conflict sunt denumite cu exactitate — pe de o parte demonicul, pe de altă parte beneficul, Divinitatea."*

„Care erau performanţele tehnologice ale atlanţilor, mayaşilor, incaşilor? Performanţe inspirate, cum am văzut, de mesagerii de pe Venus mai ales..."

„Performanţele celor pomeniţi erau extraordinar de avansate! Aici avem un paradox. Putem spune că ele nu atingeau performanţele tehnologice actuale, însă în acelaşi timp le depăşeau mult pe cele cunoscute de lumea noastră. Să nu uităm că ei efectuau intervenţii chirurgicale pe creier — ceea ce oamenii au realizat abia de puţină vreme. Comunicarea cu lumile galactice prin intermediul structurii cristalelor era de asemenea o practică obişnuită a civilizaţiilor respective, aşa cum este pentru noi obişnuit să comunicăm între oraşele continentului prin telefon. Ei foloseau principiul emisiei dirijate prin lumină. Dar o lege a Universului spune că, cu cît un sistem este mai complicat, cu atît el este mai vulnerabil. Aş putea face în această privinţă o regresie temporală amintindu-mi de ceea ce mi-a spus Noron în Shambala, avîndu-mă personal în grijă."

„Într-un episod anterior am văzut care este funcţia actuală a piramidei în lumea Shambalei. Dar în lumea veche, ce reprezenta dorinţa de a înălţa piramide pe pămînt?"

„Mai întîi aş dori să reţineţi că eu ştiu exact unde se află acum piramidele Atlantidei scufundate cu milenii în urmă. Referitor la întrebare, indiferent de forma lor, piramidele au avut un scop comun, o menire unică. Acela de a ţine legătura permanentă cu anumite civilizaţii galactice, în primul rînd cu civilizaţia venusiană. Toate piramidele, indiferent de locul unde se află, sunt orientate consecvent spre nord. Dar să nu uităm că oamenii de ştiinţă au descoperit abia prin deceniul al şaselea aşa numitul«efect de piramidă»! Cu toate acestea, efectul respectiv este încă o enigmă, căci nu s-a ajuns la adevărul întreg, la o înţelegere completă.Ştim desigur, că piramidele sunt un «mecanism» de absorbţie a energiilor, a curenţilor telurici din Univers; aceşti curenţi urcă în structura piramidei făcînd să vibreze

pereţii interiori, dar nu la nivelul percepţiei umane, ci la cu totul alt nivel, apoi urcînd în vîrful piramidei, energia respectivă ia calea Cosmosului. Interesant şi tulburător este faptul că indiferent de soarta ulterioară a piramidelor, fie că au fost năpădite de vegetaţii, fie că au rămas în deşert, ele au continuat şi continuă să transmită în Cosmos vibraţiile lor. Între piramidele pămîntene şi acelea de pe planeta Marte se poate face un paralelism ulterior."

„După uzurparea civilizaţiilor marţiene şi retragerea locuitorilor de pe Marte sub scoarţa planetei, aceasta devenind ostilă vieţii, susţii că au rămas piramidele, acum acoperite de nisipuri sterpe. Ele îşi păstrează şi azi rolul de comunicare intergalactică?"*

„De acest fapt sunt absolut sigur, pentru că m-am convins cît am stat în Shambala. Comunicarea continuă. Noutatea pe care o aduc eu din Tibet este confirmarea precisă a faptului că piramidele de pe Marte, ca şi piramidele de pe planeta noastră sunt încă foarte active, cum se spune, funcţionează perfect!"

„Cum citeşte această afirmaţie un om de ştiinţă care s-a ocupat o viaţă de civilizaţiile străvechi, de originea omului, de piramidele lumii străvechi?"

---

* Cercetătorul praghez ing. Karel Drbal (cel care a observat că o lamă de bărbierit, uzată, pe care a plasat-o în interiorul unei machete de piramidă, s-a ascuţit, ca şi cum ar fi fost nouă) ajunge la concluzia că între forma spaţiului din interiorul piramidei şi procesele fizice există un anumit raport. În virtutea acestui *efect de piramidă*, care nu poate fi încadrat în nici o lege fizică cunoscută pînă în prezent, s-a constatat că dacă se introduce în interiorul unei piramide, pe o platformă la o treime din înălţimea piramidei, corpul unui animal mort, acesta se conservă perfect. Efectul de piramidă şi-a găsit o largă aplicabilitate şi în practica meditaţiei, prin utilizarea unor dispozitive sub formă de piramidă care generează în cîmpul bioelectric al creierului o stare *alfa*, necesară obţinerii liniştii interioare, fenomen ce are o influenţă benefică asupra proceselor mentale şi bio–chimice. De acelaşi fenomen se leagă şi efectul de rezonanţă cosmică, implicit acela de comunicare intergalactică. Dar fenomenul în toată intimitatea lui rămîne deocamdată un mister.

„Cunosc ipoteze ale oamenilor de ştiinţă în această privinţă. Din păcate, din ce am reuşit să cunosc şi am pus faţă în faţă cu ceea ce am dobîndit graţie lui Noron în Shambala, vă asigur că ipotezele pămîntene sunt absolut eronate. Suferă parcă de o complicare a lucrurilor difuză şi doctă, de un preaplin de detalii care nu duc la adevăr, ci poate la noi ipoteze care nici ele nu duc nicăieri, ci doar la admiraţia noastră faţă de capacităţile acestor minţi de a se supraîncărca inutil cu ecuaţii admirabile în sine. Divinitatea în măreţia Ei creează în spiritul simplităţii sacre. Asta n-a înţeles omul modern. Din punctul de vedere al Shambalei «ştiinţifice», toată reţeaua de tehnologii de vîrf şi ansamble şi subansamble ştiinţifice care concură la ieşirea omului în spaţiul cosmic începe într-o geometrie de cristale şi conexiuni aparent elementare ce ocupă un spaţiu de cîţiva metri pătraţi!"

„Dar ştim că piramidele erau folosite şi pentru celebrarea unor ritualuri religioase. Deci aveau o funcţie cultuală..."

„Este adevărat,însă este vorba de celebrarea unui cult astronomic, avînd drept scop aceeaşi comunicare permanentă cu lumi din Galaxia noastră. Printre performanţele lăsate de civilizaţiile Căii Lactee pe Pămînt, sunt şi acelea psihice şi spirituale. Aceste performanţe s-au perpetuat de-a lungul miilor de ani, dar numai în cadrul unor grupuri foarte restrînse de oameni. Aceasta pentru a nu le lăsa să cadă în mîinile unor forţe negative."

„Ai afirmat într-o discuţie anterioară că Shambala a fost creată de Ierarhia Luminii ca o alternativă la lumea modernă. Această alternativă presupun că a inclus în acţiunea sa şi transmiterea acelor performanţe psihice şi spirituale, şi menţinerea lor."

„Voi relata un episod în sensul celor menţionate de dumneavoastră. Într-o zi, pe cînd mă aflam într-o vizită în apropierea unui lan de cereale, am avut o discuţie mai lungă cu Noron. Dar mai întîi vreau să spun că la rîndul meu am

fost iniţiat în aceste performanţe. Am posibilitatea să manevrez mecanisme pe care cititorii nici nu şi le pot imagina!"

„Să-i lăsăm misterului plăcerea de-a nu fi atins nici măcar cu o întrebare, şi te rog să-ţi aminteşti de vizita, împreună cu Noron, în preajma lanului de cereale..."

„La sugestia bătrînului, ne-am deplasat la o oarecare distanţă de acel lan. M-a poftit să stau jos în poziţia caracteristică unor practici din meditaţia transcendentală, şi să fiu foarte atent la ceea ce face el. După mai puţin de două minute, în zona de deasupra creştetului lui Noron a început să-şi facă apariţia un vîrtej de culori care la început s-a rotit lent, apoi din ce în ce mai repede, căpătînd amploare în dimensiuni. Era un fel de curcubeu mişcîndu-şi culorile în jurul propriei axe, în formă de cerc şi căpătînd treptat o viteză ameţitoare. Această imagine pe care am văzut-o nu poate fi descrisă în cuvinte, nu are un termen de comparaţie. Era ceva magnific să vezi acele culori ale spectrului luminii aruncînd din el scîntei multicolore fascinante. După cîteva minute experimentul a încetat, bătrînul Noron a deschis ochii şi, uitîndu-se liniştit la mine, a surîs. După această performanţă bătrînul s-a concentrat cu palmele ridicate, probabil ca să acumuleze energie spirituală din spaţiul energetic, şi lăsînd mîinile la nivelul umerilor, împreunînd palmele şi-a lăsat deschise doar degetele arătătoare; imediat în faţa noastră a început să se contureze o formă de plantă, care a căpătat toate însuşirile fizice şi chimice într-un singur minut. Ce-am văzut atunci m-a uimit. Aşa ceva nu auzisem să fie cu putinţă nici la lamaşii tibetani din mănăstirea unde am stat şapte luni. Bănuindu-mi neîncrederea sau poate convingerea că fusese vorba de un truc, Noron m-a poftit să mă apropii de planta nou creată şi să pun mîna pe ea. Am uitat să menţionez că planta respectivă era un splendid trandafir, deci ceva între arbust şi plantă, dar nici una nici alta, doar florile erau sigur de trandafir. Printr-un singur gest al mîinii de la

stînga la dreapta, bătrînul Noron a făcut să dispară creaţia sa spontană şi identică cu orice creaţie vegetală a naturii. Acest moment a produs asupra mea un şoc deosebit de puternic. Era de fapt momentul cînd îmi putusem face o mică părere despre forţele acestei lumi. Şi totuşi, experimentul era modest pe lîngă ce aveam să văd în minutele următoare. Demonstraţia a continuat cu apariţia, în faţa noastră, a unei siluete umane, evident închipuite de mintea lui Noron, însă reale, cum se spune, «în carne şi oase». Noron îmi intercepta gîndurile şi stupoarea prin telepatie, şi amuzat de uimirea mea, mi-a explicat că ei pot reproduce orice fiinţă; este vorba de proprietatea spiritului de a acumula, din materia subcuantică a mediului înconjurător, a tuturor atomilor care trecînd prin spiritul lui Noron au fost transmutaţi, prin nivele de energie, şi supuşi unor matrici din gîndul bătrînului, la urmă constituindu-se într-o fiinţă umană. Am participat astfel la posibilitatea de a se folosi toate nivelele de energie din univers cu ajutorul spiritului. Sigur, această performanţă nu poate fi nici măcar imaginată de oamenii de ştiinţă de la suprafaţă; dimpotrivă, descrierea mea informativă multora le va trezi rîsul! O a treia performanţă a lui Noron nu făcuse decît să mă supună miracolelor conducîndu-mă el însuşi din uimire în uimire. De data aceasta mi-a prezentat ceva care m-a şocat mult mai puternic. Mai puternic chiar decît momentul primirii mele în Shambala. Timp de cincisprezece minute l-am privit cum stătea cu palmele ridicate şi, făcînd nişte mişcări circulare, a creat un fel de suprafaţă neagră circulară de vreo trei metri. N-am înţeles-o deloc, nu ştiam ce poate să însemne. Noron mi-a dat imediat explicaţia: să ocolesc suprafaţa aceea neagră circulară, ceea ce am şi făcut. Am constatat că avea grosimea unei foi de caiet, părea din lemn, era suspendată la o jumătate de metru de sol. Am înconjurat deci acea suprafaţă neagră circulară uimindu-mă cum poate sta ea suspendată. Practic nu era ceva ce ar fi avut o consistenţă materială. M-a rugat să mă apropii mai

mult de acea „umbră materială" şi să iau contact tactil cu ea. Surpriza a fost enormă. Lovind cu palma, am simţit furnicături în vîrful degetelor, dar palma mea nu întîlnise de fapt nici o rezistenţă materială. Şi totuşi mîna mea s-a cufundat în acea suprafaţă pînă la cot. Cînd am ajuns la marginea formei respective, mi-am dat seama că nu o mai pot scoate. Privind apoi în spatele acestei suprafeţe, unde trebuia să-mi apară mîna am constatat că de fapt mîna mea nu mai exista, nu o mai vedeam, părea dispărută pînă la cot, inexistentă! Contrariat, mi-am retras mîna şi l-am privit cu stupoare pe Noron, întrebîndu-l ce înseamnă acest fenomen. M-a poftit să intru pur şi simplu cu creştetul în acea formă; am făcut întocmai şi am rămas din nou stupefiat. Ceea ce am văzut depăşea orice închipuire. Mă aflam în mod fizic, real, lîngă inelul planetei Saturn. Şi nu era o imagine construită de mintea mea, cum s-ar putea crede, ci un impact concret cu o imagine fabuloasă. Distanţa era de cîteva sute de kilometri, şi mă miram cum puteam totuşi să respir — dar la această întrebare în gînd nu mi-am putut răspunde şi nici Noron, care-mi citea gîndurile, nu a binevoit să-mi dea o explicaţie. Astfel am dedus că accesul meu la misterele lumii Shambalei este circumscris unor limitări drastice."

„Să ne imaginăm că ai fi intrat cu tot corpul în acea structură neagră, pentru mine absolut inexplicabilă..."

„Probabil aş fi alunecat în abis, aş fi fost transportat din Shambala, dar unde? habar nu am. O explicaţie sumară mi s-a dat în cele din urmă, dar în mod sigur departe de adevărul misterului. Noron mi-a spus că a creat cu puterea sa psihică şi spirituală un vacuum, care era conectat la alt punct din sistemul solar, după cum văzusem, din apropierea lui Saturn."

„De fapt ce caracteristici avea acea vizualizare? Este important de ştiut dacă era o reprezentare mentală, sau una onirică, prin inducţie telepatică..."

„Era ca şi cum ai privi printr-un telescop astronomic, doar că toate imaginile erau fabulos de mărite, concrete, aievea, materiale în sensul propriu al cuvîntului, ci nu ceţoase, obscure, difuze. Totul era la fel de concret precum este această cameră cu tot ce se află în ea vizibil. Imaginile erau în mişcare, şi nu statice, nu erau fotografii, ci evenimente cosmice la care mă uitam direct. Îmi dau seama că ce am descris şi afirmat este greu de accceptat de către oameni. Poate că eu însumi, dacă n-aş fi cunoscut Shambala, n-aş da crezare unei asemenea descrieri."

„Conte, ai primit uimitoarea îngăduinţă de a pătrunde în legi ale Universului cum intrăm noi, citindu-le în cărţi, în legile pămîntene. Relatarea ta are darul de-a complexa fiinţa umană. E ca şi cum am fi nişte elevi în primele clase primare, chemaţi să asiste la experimente ştiinţifice de neînţeles pentru ei."

„Cele trei demonstraţii m-au făcut să-mi dau seama ce înseamnă deschiderea prin spirit spre spaţiile cosmice, să capăt cu totul alte reprezentări asupra ideii de cunoaştere şi de complexitate."

„Ai cunoscut acolo şi alţi înţelepţi care deţineau astfel de performanţe?"

„Sigur, Noron nu era singurul. Dar performanţele psihice şi spirituale se folosesc sub îndrumarea strictă a înţelepţilor Shambalei. La aceste performanţe au acces cu toţii din lumea subterană, inclusiv copiii. Trebuie să spun că legea fundamentală acolo, aceea morală, nu permite sub nici un pretext folosirea acelor forţe împotriva lumii de la suprafaţă, ci numai împotriva spiritelor malefice."

„Dintre momentele care ţi-au revelat aspecte sau imagini, însuşiri sau performanţe de neechivalat cu cunoaşterea noastră, mai poţi aminti cîteva?"

„Prea multe cred că nu e cu putinţă să evoc, dar îmi amintesc de un alt eveniment, petrecut pe la sfîrşitul anului 1988 — nu-mi mai aduc aminte luna şi ziua, pentru că nu mai ştiam cum rulează cronologic lunile şi zilele la

suprafaţă. Este vorba de primirea în Shambala a unor reprezentanţi ai unor civilizaţii extraterestre, mai precis, era vorba de trei apariţii. Apariţia navelor extraterestre s-a făcut prin teleportare; deci dintr-un punct al spaţiului în alt punct, în mod instantaneu. Cele trei nave din trei civilizaţii au sosit într-o vizită, cum aveam să înţeleg, probabil pentru un schimb de informaţii cu un caracter special, ce implica prezenţa lor fizică."

„Cum arătau cele trei nave intergalactice?"

„Nu toate erau la fel. Una îmi amintesc că era discoidală, a doua avea forma unui trunchi de piramidă, iar a treia şi cea mai stranie avea o formă spiralată. N-am avut acces la scopul vizitei, dar am înţeles că astfel de vizite erau obişnuite."

„Conte, în încheierea acestui capitol, aş vrea să ştiu ce populaţie are Shambala?"

„Se apropie de zece milioane. Ştiu că există şi alte cifre, dar un recensămînt nu poate face nimeni, iar ei nu divulgă astfel de date."

„O întrebare pe care am amînat-o, dar căreia cred că i-a sosit momentul, se referă la vîrsta Shambalei. De cînd există Sambala şi de ce în lumea ei subterană, de vreme ce avea pe Pămînt atîta cer deschis şi toate condiţiile pentru a-şi trăi performanţele şi viaţa?"

„Întrebarea este pusă de un om care gîndeşte şi cunoaşte omeneşte. Deci cunoaşte cîteva ipoteze. Una dintre ele estimează o vechime de şase mii cinci sute de ani. Era o Shambală aflată la suprafaţa planetei noastre. Se ştie că a fost la un moment dat mutată, eveniment petrecut cu aproape două milenii înainte de naşterea Mîntuitorului, după care se pare că Shambala s-a retras în lumea ei subpămînteană. Dar acestea sunt ipoteze. Eu ştiu că Shambala a fost creată cu multe sute de mii de ani mai înainte, fiind opera unor fiinţe extraterestre..."

„Şi ca o alternativă a lumii de la suprafaţă... dar eu îmi aduc aminte, trăind numai pe pămînt, că a existat prin anii

patruzeci şi cinci, patruzeci şi şase un individ, la Paris, care se dădea drept un trimis al Shambalei. Ce ştii despre astfel de apariţii?"

„Despre astfel de apariţii nu am cunoştinţă."

„Există apoi ipoteza că între mănăstirile tibetane ar traversa o reţea de tunele complicate şi foarte secrete..."

„Este adevărat. Dar nu toate mănăstirile au legături subterane între ele. Există şi un tunel care duce direct în Shambala, dar nimeni nu poate intra prin acel tunel, pentru că ar intra în conflict cu personalitatea lui Dalai Lama."

Şcoala civilizaţiilor are un început căruia nu-i ştim sfîrşitul

O realitate istorică foarte dezagreabilă reprezentărilor noastre este neputinţa civilizaţiilor de a dăinui, deşi înţelegem că noi, care trăim în această clipă pe pămînt, suntem într-un fel sau altul moştenitorii tuturor civilizaţiilor care s-au succedat. Ceva mai mult, suntem beneficiarii spirituali ai acumulărilor şi evoluţiilor din trecut. Astfel ne este greu să înţelegem de ce *toate civilizaţiile,* încheiate în rostul lor pămîntesc de-a lungul secolelor sau mileniilor, *au trebuit să sfîrşească* prin colaps sau prin catastrofă, cel mai adesea, făcînd o comparaţie domestică, prin sila şi devitalizarea faţă de propriul aşezămînt pămîntesc ajuns la înflorire şi alienat, degradat ireversibil într-un moment anume. Consternant este faptul că atunci cînd o civilizaţie pămînteană nu a fost clătinată din temelii de agresori externi mai puternici, ea şi-a găsit sfîrşitul în propria ei matrice. Acest fenomen planetar, al civilizaţiei ajunse la apogeu şi devenite insuportabilă, contestată, erodată din chiar interiorul ei de însăşi societatea care este beneficiarul evoluţiei, mă face să accept afirmaţia Contelui Incapucciato — aceea că civilizaţiile pămîntene n-au fost decît nişte şcoli supravegheate, „desfiinţate" într-un moment sau altul fie prin agresiune, fie din interiorul lor. Aceasta pare o lege a pămîntului, pe care

însă nu pămîntenii şi-au promulgat-o, deşi ei sunt supuşii direcţi ai acestei legi.

Conform acestui principiu al fenomenologiei naşterii, înfloririi şi degradării, acceptăm intuitiv că şi civilizaţia actuală, ştiinţifică şi tehnologică, va împărtăşi soarta tuturor civilizaţiilor de pe Pămînt. Dar putem observa un fenomen foarte subtil, în care am putea distinge „bacteriile" distrucţiei sau autodistrucţiei ce se prefigurează pentru civilizaţia scientistă şi tehnică actuală. Acest fenomen asupra căruia avem privirea directă, fără intermediar, şi pe care îl putem conştientiza cu claritate, însumează un multiplu de factori ai superevoluţiei actuale. Pe primul loc distingem criza morală paralelă cu performanţele fără egal în istorie ale „modului de viaţă". Un reprezentant strălucit al angoasei existenţei, descriindu-i mecanismele şi scepticismul sinucigaş, este românul Emil Cioran. Nici un filozof dintr-o suită de prestigiu a acestui secol nu a cuprins ca Emil Cioran psihologia momentului atît de înfloritor şi atît de scîrbit de el însuşi. Negativele morale ale civilizaţiei noastre conduc la prezumţia destul de înfricoşătoare a imposibilităţii de-a avea un viitor! Omul satisfăcut pe deplin material, cum zice Cioran însuşi, „îmbuibatul" încetează să mai aibă o viaţă spirituală şi, în prelungirea acestui gol, el pare să-şi suprime sau reprime disponibilităţile native sau formative care conduc la reconstrucţia ingeniosului laborator sufletesc şi moral. Este adevărat că bunăstarea şi acumulările materiale, supuse ele însele unor performanţe din ce în ce mai atractive, au creat o psihologie a acumulării, o psihologie a binelui prin consum şi calitate. Dar tot atît de adevărat este că viaţa spiritului la consumatorul contemporan supus determinărilor materiale scade pînă la cote primejdioase. Ştim că psihologia generalizată a traiului bun aruncă în desuetudine ideea de igienă spirituală; ştim că pînă şi credinţa devine un ritual săptămînal perpetuat prin tradiţie şi convenţii, golit de esenţa credinţei şi de morala creştină; mai ştim că

devotamentul credinţei şi trăirea în morala creştină au rămas la nivel social, în lumea civilizaţiei actuale, „experienţe individuale" pe care şi le asumă în singurătate puţini oameni.

O consecinţă directă a civilizaţiei tehnologice, care a sporit rigorile materiale ca etaloane ale binelui, este distrugerea lentă a echilibrului naturii, a condiţiilor prin care viaţa pe pămînt a evoluat. Principiul luptei cu materia s-a dovedit suferind, iar maladia pe care o privim azi cu ochii noştri este ameninţătoare pe termen apropiat. Poluarea şi distrucţiile, dezechilibrarea ordinii naturale, accelerarea binelui prin performanţe negative din plan industrial şi tehnologic sunt diagnostice tîrzii, deoarece, pentru a se reface şi a se echilibra, natura are nevoie de sute şi mii de ani. Mii de specii au dispărut de pe planetă; agresiunea umană împotriva naturii pare să cuprindă gradual nivelele de existenţă vie cele mai vulnerabile, şi ne întrebăm pînă unde poate fi dus acest proces de suprimare pe scara vulnerabilităţii? Să înţelegem oare că omul va fi pe scara entropică ultimul vulnerabil care va părăsi printr-un colaps apocaliptic această planetă? Să ne imaginăm că, în preziua acestui prezumtiv moment, el îşi va fi creat deja o existenţă artificială, cu toate condiţiile de supravieţuire şi de trecere într-o altă civilizaţie, artificială?

Mesagerul Shambalei nu gîndeşte aceste fenomene dependent de temerile şi angoasele noastre actuale, ci prin idei ce se ridică peste timp, ca să-l cuprindă fără a ne inspira acel optimism de care avem nevoie la capătul acestui mileniu...

„Succesiunea civilizaţiilor în Galaxia noastră are o desfăşurare de mai bine de un miliard de ani. Civilizaţiile umane sunt mai tinere. Toate civilizaţiile au trebuit să dispară la un moment dat. Apogeul unei civilizaţii înseamnă de fapt obligaţia dispariţiei ei. Nu toate civilizaţiile au dispărut prin autodistrucţie, însă este adevărat că multe

civilizaţii au fost mutate pe alt plan al existenţei, superior. Eu ştiu că Pămîntul este o şcoală-laborator pentru educarea pe un plan superior al fiinţei umane."

„Această idee circulă azi în cercurile de vizionari. Unii oameni de ştiinţă adjudecă ideea. Mă gîndesc la primul cuplu al Genezei Adam şi Eva. Au fost primii elevi ai şcolii?"

„Se poate spune şi aşa. Dar civilizaţiile care s-au succedat de-a lungul a peste un miliard de ani n-au fost altceva decît creaţii divine, care la un moment dat au ajuns la acel stadiu necesar pentru a putea fi transferate la un nivel mai înalt. Referitor la Adam şi Eva, întîiul cuplu este semnificativ numai pentru civilizaţia umană."

„Civilizaţia care a ajuns în pragul mileniului al doilea de la Iisus Hristos. Exegeţii culturii o numesc civilizaţia creştinismului. Evident, este un punct de vedere cultural."

„O abordare nouă a acestei lumi rezidă în curiozitatea faţă de Universul cognoscibil. Pentru prima oară oamenii de ştiinţă slujiţi de tehnologii evoluate încearcă să descopere existenţa altor civilizaţii în Galaxia noastră, în Univers. Din păcate, se neagă adeseori existenţa altor civilizaţii mai evoluate. Şi tot din păcate se neagă dovezile vechi, existente în mitologii şi în Biblie chiar. Ce pot spune, însă, este că mijloacele tehnice evoluate ale civilizaţiei contemporane sunt absolut ineficiente şi chiar nepotrivite pentru a ne contacta alte civilizaţii incomparabil mai evoluate, existente şi azi. După ce am văzut foarte puţin din «tehnologiile» Shambalei, fără a putea spune că le-am înţeles, toată această aparatură pămînteană care încorporează atîta materie pentru o eficienţă atît de limitată mi se pare un fel de neomaşinism fără mari perspective."

„Un «neomaşinism» produs de inteligenţa omului mai puţin avantajat în competiţia dirijată a civilizaţiilor din Universul nostru. De aceea, şi judecata mea omenească naşte întrebări ce pot fi dezagreabile înţelepţilor din Shambala: De ce noi oamenii am intrat dezavantajaţi într-o asemenea competiţie de asemenea proporţii?"

„Performanţele oamenilor, ştiinţifice şi tehnologice, încă nu sunt competitive, prin ele nu putem recepţiona nici cel mai mic semn de la alte fiinţe raţionale, incomparabil mai evoluate."

„Şi nu vor acele superinteligenţe intergalactice să ne tulbure «şcoala-Pămînt», lăsîndu-ne să ieşim singuri din ignoraţă şi rătăciri tehnologice?"

„Faţă de planetele universului tridimensional, deci fizic, material, civilizaţiile evoluate în plan spiritual sunt de trei ori mai numeroase decît planetele materiale cu viaţă."

„Ne putem explica, oare, cauzele ce-au dus la tipuri de viaţă alternative? O asemenea întrebare se adresează exclusiv Divinităţii, iar accesul nostru la *cauze* este onorat numai de mecanismul unor fenomene de la nivel de asemenea material."

„Referitor la alternative! Este aşa şi nu altfel, deoarece universul, cum am mai spus, este un ***sistem închis****. La un moment dat, el se va prăbuşi în el însuşi, formînd acel uriaş nucleu de materie care va exploda din nou. Divinitatea a creat planetele spirituale, aşadar într-un plan unde nu există autodistrucţie, pentru a da posibilitatea tuturor civilizaţiilor, fie extraterestre, fie pămîntene, ca la sfîrşitul unei perioade de evoluţie să poată obţine transmutarea în plan spiritual, scăpînd astfel de distrucţia care va veni într-un viitor destul de îndepărtat asupra tipului de civilizaţie specific şi Pămîntului."*

„Deci noi vieţuim într-un tip de civilizaţie alternativă care este condamnată la dispariţie prin distrugere sau autodistrugere."

„Aceste noţiuni aparţin exclusiv oamenilor şi semnifică apartenenţa expresiilor respective la logica umană. Dumnezeu înseamnă Absolutul, deci nu-i putem atribui un punct de vedere prin care ar opera în sînul creaţiei Sale. Dar înţelegem că Universul ca sistem închis are o funcţie precisă de laborator. Universul are o limită, deşi el pare nelimitat. În el coexistă miliarde de civilizaţii, inclusiv cea terestră, şi

accentuez afirmaţia deja cunoscută, aceea că avem datoria de a evolua spiritual. Deocamdată noi n-am atins acel stadiu compatibil cu rigorile divine, iar dacă ni s-ar înlesni accesul acum să zicem, ne-am lovi de realităţi cu care nu am putea fi congruenţi. Or, în plan superior spiritual se manifestă însăşi Divinitatea. Deci toate civilizaţiile sunt obligate să treacă acest proces de epurare spirituală ca să ajungă în cele din urmă la ultimul stadiu de evoluţie, la desăvîrşire şi perfecţiune pentru a se reintegra în Absolut. În planul spiritual nu există nici început şi nici sfîrşit. Noi nu putem înţelege această afirmaţie atîta vreme cît trăim în planul tridimensional."

„Deduc că rătăcim în eroare şi într-o evoluţie aparentă care se compune din erori. Şi totuşi, Conte, viaţa este sublimă! Şi totuşi, nu sunt lipsite de măreţie creaţiile pozitive ale omului! Ar trebui să căutăm adevărul adandonînd acumulările acestei civilizaţii?"

„Ce vreau să spun acum va părea inacceptabil sau irealizabil, dacă nu chiar absurd! Oamenii de ştinţă ai acestei civilizaţii terestre şi toate valorile ce aparţin spiritualităţii pămîntene, incongruente cu planul spiritual superior, trebuie să schimbe direcţiile de evoluţie. Ne căznim să facem schimbări politice, ne risipim în o mie de feluri care ne consumă potenţialul spiritual în chip inutil. Iar dacă am înţelege ce înseamnă o fiinţă în planul superior spiritual, ne-am da seama de nimicniciile noastre în fond atît de tragice."

„Cum să înţelegem de pildă că o fiinţă care trăieşte în acel plan superior nu cunoaşte nici un fel de dificultate, de nici o natură? Că fenomenele politice şi întreaga osatură pămînteană a evenimenţialului social şi istoric, nu au acolo nici o echivalenţă?"

„Vîrsta Universului nostru tridimensional ştim că a fost evaluată la 20-25 miliarde de ani. Este ipoteza care circulă semnată de oamenii de ştinţă. Adevărul este că vîrsta reală a acestui univers este de aproximativ 104 miliarde de ani!

Deci din punctul nostru de vedere, al civilizaţiei terestre, de suprafaţă, dacă ar fi să excludem orice altă lume de pe Pămînt — mă refer la a doua lume a Terrei, Shambala —, putem să spunem că avem încă destul timp pentru a ne perfecţiona. Preluîndu-vă expresia, este într-adevăr puţin agreabilă afirmaţia mea. Alte civilizaţii, cele spirituale, s-au integrat în planul superior spiritual cu multe sute de milioane de ani în urmă."

„În cartea sacră a creştinismului, care este Biblia, sunt cuprinse adevăruri privind integrarea omului prin credinţă în planul înalt spiritual. Suntem puşi deci noi înşine în faţa unei alternative spirituale superioare prin cunoaşterea ştiinţifică, filozofică, materială, sau prin acutizarea devotată a credinţei, adică prin mesajele păstrate în cartea sacră a omenirii..."

„Dar noi cunoaştem tipuri de iniţiere care ne conduc la accesul în planurile transcendentale în universul spiritual. Asta nu înseamnă şi accesul la universul infinit, creat de Divinitate şi indestructibil. Omul simplu, avînd tot timpul credinţa în Dumnezeu în mod direct, intuitiv, fiind altfel spus racordat la Divinitate, îşi deschide acel canal spiritual care intuieşte esenţa fiinţei în raport cu Absolutul. La sfîrşitul vieţii acest om va avea accesul neîndoielnic la universul spiritual infinit."

„Ajungem aşadar la suflet. Pentru că mai departe, pornind de la cele afirmate, nu avem încotro să ne îndreptăm decît evocînd Sufletul. Ce ştiu înţelepţii Shambalei despre Suflet?"

„Sufletul, care nu este o creaţie divină, ci chiar parte integrantă a Divinităţii, sigur că este nemuritor! Dar la nivel tridimensional, Sufletul nostru este practic constrîns să trăiască într-un corp material şi să evolueze în aceste legi ale tridimensionalului. Acelaşi lucru se poate spune şi despre cei din Shambala, care ştiu *că sufletul este nemuritor. Dar la adevărul nemuririi Sufletului noi nu putem ajunge. Numai cei care au o intuiţie superioară drept*

dar al Divinităţii pot să cuprindă o mică parte din aceste legi. Sufletul este supus legilor Universului în fiecare viaţă pe care o trăieşte."

„Să luăm spre exemplu un om obişnuit care trăieşte deplin în credinţa în Dumnezeu..."

„Acest om, după momentul în care a păşit pragul morţii cu credinţa neclintită în Divinitate, va rămîne pentru eternitate în Universul spiritual superior şi infinit! El primeşte acea recompensă pentru credinţă, fiind deci apt să vieţuiască în infinitul spiritual."

„Dar existentul uman negativ al acestei deveniri?"

„Evident, şi negativul pildei ideale va cunoaşte lumea spiritelor, dar fiind legat în existenţă de materialitatea exclusivă a devenirii materiale, el va fi constrîns să se reîntrupeze în alt om, sau în altceva după o perioadă de rătăcire într-un plan imediat superior celui pămîntesc. Reîntruparea este necesară pentru a parcurge un anumit număr de existenţe în viaţa pămîntească, ca spre sfîrşitul acestei lungi evoluţii acel spirit să fie primit în Universul spiritual infinit."

„În credinţa intuitivă populară, românul a prefigurat un destin special spiritelor pămîntene malefice. Avem pe de o parte blestemul, care emite adevărate «programe» de supliciu pentru personalităţile malefice ale istoriei. Îngăduie-mi să te întreb, în acest spirit, ce se întîmplă de exemplu cu un Hitler, cu un Stalin, ale căror suflete pline de amintirea sîngelui omenesc şi ororilor s-au desprins din trupurile lor la distanţă de opt ani, deci aproape unul după altul?"

„Toţi dictatorii, monarhii şi tiranii cruzi care au bîntuit istoria de-a lungul miilor de ani, au fost constrînşi de legile Universului să se reîntrupeze în alţi oameni sau, dacă au fost extrem de sîngeroşi, ca în cazurile citate, în animale! Hitler, Mussolini, Stalin n-au fost ei înşişi spirite malefice, ci supuşi ai influenţelor malefice foarte puternice, nişte recrutaţi manevraţi de forţele întunericului. Spiritele

malefice nu se supun, cum am spus-o, Legilor Universului, Divinităţii, deşi îi recunosc lui Dumnezeu puterea absolută de creator suprem al tuturor lucrurilor. În întunecimea conştiinţei lor însă, ele nu pot evolua, rămînînd deci opusul Divinităţii, distructoare ale creaţiei, civilizaţiei omeneşti din punct de vedere spiritual."

„În ierarhia şcolii civilizaţiilor, există grade de destin. Pe ce treaptă se află Shambala?"

„Civilizaţia Shambhalei, avînd un contact permanent cu civilizaţiile extraterestre şi cu Divinitatea, nu poate fi influenţată de spiritele malefice. Dar poate fi atacată, în principiu, însă am văzut că Shambala este invulnerabilă. Trăind după legile propagate de înseşi civilizaţiile extraterestre ale Universului, Shambala a putut să se dezvolte nefiind niciodată implicată în diferitele conflicte provocate de demonism care au existat şi mai există în lumea de la suprafaţă. Acest fapt le-a permis celor din Shambala o evoluţie uluitoare, cu care şi noi oamenii ne-am fi putut compara dacă n-am fi avut de înfruntat în permanenţă demonismul. Să nu uităm că şi Shambala a fost supusă constant presiunilor malefice, dar înalta ei spiritualitate în paralel cu construirea unei civilizaţii invulnerabile au făcut cu putinţă să promoveze în spiritul Divinităţii şcoala civilizaţiei spirituale superioare."

„Deşi am mai consemnat amănunte interesante despre conducătorii Shambalei, ce poţi spune despre ei în aceeaşi idee a şcolii?"

„Să nu uităm cel mai important amănunt: conducătorii Shambalei au capacitatea de a stăpîni un multiplu de forţe ale planetei, inclusiv spiritele malefice. Există documente în acest sens, iar eu am văzut cîteva demonstraţii care nu mai au nevoie de alte argumente..."

„Dar ce-mi spui este perfect contradictoriu! A stăpîni ceva sau pe cineva înseamnă a-i determina utilitatea sau comportamentul. Dacă le pot stăpîni, ce-i împiedică pe conducătorii supraluminaţi ai Shambalei să ne scutească de

nesfîrşita luptă pămînteană dintre malefic şi benefic? De ce înţelepţii pe care i-ai vizitat lasă civilizaţia umană să fie chinuită de rău?"

„O întrebare firească, elementară chiar, pe care o întîlnim în ţesătura de idei a omului simplu, ca şi a omului luminat. Această neutralitate strict respectată face parte din Marele Plan. Evoluţiile nu trebuie forţate. Doar omul a reuşit să forţeze lucrurile prin artificializarea lor, sperînd să-şi construiască un univers uman, reprezentat de creaţiile sale, artificiale. Este împotriva firii din legile Universului tridimensional. Marele Plan este pregătit de civilizaţiile extraterestre din ordinul Divinităţii. Shambala este intermediarul, cum sunteţi dumneavoastră între mine care m-am întors din Tibet, şi cititorul român. În fine, şcoala este dură, este grea, este foarte severă, dar inevitabilă şi Divinitatea, în lucrarea ei neştiută şi accesibilă parţial numai minţilor înţelepte şi cu intuiţii superioare, doreşte, vorbind omeneşte, să-şi aleagă promovaţii şcolii, apţi de a face un pas mai departe, marele pas spre spiritualitatea superioară."

„Mă întreb cîţi oameni vor trece prin marea încercare la care îi supune pe toţi Divinitatea prin intermediul Apocalipsei."

„Încercarea este atît pentru credincioşi, cît şi pentru cei necredincioşi! Va exista situaţia în aceşti ani cînd şi oamenii credincioşi, aflaţi în culmea deznădejdii, disperaţi, şi a condiţiilor ce vor veni, să se lepede de credinţă din pricină că vor avea mintea năucită de ceea ce se va petrece. Ei nu vor înţelege de ce Dumnezeu îi pedepseşte şi pe cei credincioşi şi drepţi, şi pe cei necredincioşi şi plini de păcate. Dar cei ce vor păstra credinţa neclintită în Dumnezeu, în pofida tuturor caznelor şi încercărilor, vor primi binecuvîntarea şi binemeritata răsplată."

„Conte, spusele Mîntuitorului interpretate de exegeţi în atîtea feluri, — «Fericiţi cei săraci cu duhul, căci ei vor moşteni Împărăţia Cerurilor» —, semnifică un adevăr adînc ce stă pe «frontispiciul» şcolii?"

„Evident. Cunosc speculaţiile exegeţilor, cel puţin o parte din ele. Eu nu inventez o ipoteză nouă, ci afirm că acest verset din Bibie, rostit de Iisus Hristos, semnifică o esenţă divină. «Sărac cu duhul» înseamnă pur şi simplu a avea o energie curată, golită de negativ, de rău, de malefic la urma urmelor. Deci numai oamenii care îşi folosesc energia curată, energia normală de zi cu zi în scopuri exclusiv benefice vor cunoaşte Împărăţia Cerurilor. Cu această energie deducem că se poate construi un potenţial superior în alt nivel de existenţă, aceea spirituală evoluată. Împărăţia Cerurilor este de fapt împărăţia planurilor spirituale."

„Credinţa celui «sărac cu duhul» înseamnă deci o energie normală. Prelungind ideea, distingem o energie purificată prin acel canal deschis, prin intermediul spiritului cu ajutorul credinţei în Dumnezeu. Credinţa are aşadar capacitatea de purificare de-a lungul întregii vieţi!"

Evoluţii istorice incompatibile cu echilibrul spiritual

Pentru omul ce şi-a transformat gîndirea într-un nesfîrşit de interogaţii, pînă la a deveni afectiv şi senzorial adeptul unei morale a binelui şi echilibrului, istoria reprezintă cea mai grotescă şi mai plină de măreţie realitate. Este un fel de inacceptabil ce nu-i cere nimănui consimţămîntul, dar îi cuprinde pe toţi oamenii, pe unii făcîndu-i martiri, pe cei mai numeroşi — înfrînţi, iar supravieţuitorii continuă opera de perpetuare a evenimentelor mereu sub apelul de-a nu repeta trecutul în ceea ce avusese el tragic şi nelegiuit. Dar generaţiile descendente din supravieţuitori arareori vor evita repetarea istoriei, noutatea în repetare fiind „condiţiile diferite" într-o evoluţie care uită leziunile vechi şi găseşte destul loc pentru a produce altele, cel mai adesea performante, mai adînci. Dinamica răului istoric pare astfel să se transforme într-un lichid încins care trebuie să circule în trupul umanităţii după principiul pămîntean al reînnoirii prin distrucţie.

Omul este fără îndoială un locatar al istoriei. El este cuprins în evenimente chiar şi atunci cînd, eludîndu-le, se va retrage evitînd apropierea de liniile active şi inflamate. De prea multe ori forţele răului au atins acel prag al limitei făcînd neputincioasă expresia şi inadecvate cuvintele, evenimentele fiind mai puternice decît puterea de imaginaţie a creatorului din sfera abstractului pur.

Ciclicitatea maleficului să fie oare „disciplina" ezoterică prin care evoluează şcoala numită Pămînt, Viaţă? Să fim oare o materie vie înzestrată cu conştiinţă, care îşi subtilizează formele de distrucţie aspirînd prin acest proces negativ la distrucţia totală? Să fim poate nişte sinucigaşi, care din cînd în cînd au nevoie de cîte un şoc de lumină, pentru a se trezi şi căuta o altă realitate, a echilibrului şi distanţei faţă de malefic? Ne transformăm frica în sfătuitor, golindu-ne astfel de percepţia esenţei; credem în viaţa de apoi pentru că ne este frică de înzecirea supliciilor pămîntene în cealaltă lume; credem în Dumnezeu pentru că ne este frică de viaţa trăită fără credinţă; credem în faptele bune, în gîndurile pozitive, în necesitatea moralei, dar evenimenţialul social şi istoric devin o permanentă provocare antrenîndu-ne în direcţii opuse principiilor creştine... omul contradictoriu atinge culmea cea mai înaltă a psihologiei eşecului cînd simte ultima frică, aceea de-a avea viitor. O resemnare revoltată adună în noi slăbiciunile, iar în acest moment des repetat în istorie, omul acordă dimensiunii spirituale esenţiale un rol lipsit de importanţă, abdicînd de fapt de la esenţa şcolii şi a laboratorului pămîntesc ce-i cer tăria de a nu se izola în rău şi în negativele existenţei.

Azi, 26 septembrie 1992, mă obsedează o mărturisire pe care mi-a făcut-o Contele cu acea seninătate curată, pe care o cunosc şi exprimă siguranţa de sine:

„Eu fiind o persoană sacră, realitatea s-a închis în urma mea. Indiferent cine ar încerca să obţină legătura, fie telepatic, fie spiritual, cu Shambala, rezultatul va fi absolut negativ sau de aşa natură încît să amestece realitatea pentru a nu da voie adevărului să fie răstălmăcit. Realitatea este compusă dintr-o multitudine de repère ce se întrepătrund conform complexelor legi ale Universului, şi sînt în mare parte inaccesibile minţii omeneşti."

Cum poţi să clasifici o asemenea dimensionare rostită apodictic şi în mod absolut? Convii asupra faptului că atunci

cînd pe Pămînt va reveni Mesia, pogorîrea Lui ar trebui să fie însoţită de un simbol de mare forţă, ci nu în chipul unui om; prea mulţi oameni în acest sfîrşit de secol se identifică drept mesageri ai Divinităţii, iar frica, aceeaşi maladie capabilă de atenţionări, dar nu şi de structurări esenţiale, naşte în om circumspecţia faţă de eventualitatea apariţiei Adevăratului sau falsului Mesia!

Lungul drum al acestor pagini spre cei şapte ani apocaliptici am dorit să aibă la vedere acele borne istorice, deci omeneşti, prin care prezumtivele şocuri ale viitorului apropiat să fie înţelese ca rezultate, ca efecte ale itinerarului evoluţiei şi istoriei. Dacă mi-ar sta în intenţie un proiect personal al propriilor mele imagini, cu siguranţă că aş evita cu străşnicie deconspirarea lui; imaginile premonitorii includ destinul global al umanităţii, al unei ţări, şi ne îndoim mereu că noi suntem aceia care ar fi primit revelaţia şi îngăduinţa de a le transforma într-o informaţie de interes public.

Voi continua deci discuţia din această zi cu toate îndoielile ce-mi încarcă sufletul la ceasul acesta. Evul Mediu este un moment de răscruce în secolele ce-au urmat după jertfa Mîntuitorului dăruită spre mîntuirea oamenilor. Oricît de incomod ar fi, vom reţine alternativele acestui moment oscilînd între bine şi rău, între benefic şi malefic. Îl rog pe Contele Incapucciato să-şi desfăşoare argumentele.

„Voi lua ca bază de pornire vechea Europă cu principala ei structură în vremea evului mediu: imperii, monarhii, regate. Se ştie prea bine că încă din primele secole ale primului mileniu după Hristos, au început să apară forme rudimentare de organizare. S-a format un regat bine structurat în Anglia, în nordul Europei, în Franţa însă s-a născut ideea de imperiu datorită întinsului ei teritoriu. În legătură cu primele forme de organizare aşa zis socială din Europa vestică, se pot aminti acele legende normande cu cavalerii mesei rotunde, cu regele Arthur, cu acele războaie

de cucerire de noi teritorii. Toate acestea se învîrteau în jurul legendei Graalului. Ce era acel Graal, pentru ce era căutat şi ce însemnătate avea el? Graalul este un obiect de o sacralitate infinită, păstrat într-un loc secret, departe de putinţa oricărei minţi omeneşti de a-l localiza, nu atît în timp, pe cît în spaţiu, deci ca o zonă geografică."

„Conform tradiţiei, Graalul este un semn. Un obiect lăsat de religia creştină ca indiciu al veşniciei religiei pe Pămînt. Ştim că războaiele succesive din Europa acelor vremuri, anii 500 – 900, s-au purtat în jurul acestui semn, al acestei idei de-a găsi Graalul şi de a-l stăpîni..."

„Într-adevăr, de a-l stăpîni, însă în sensul bun, benefic al cuvîntului. Dar Graalul n-a fost găsit. Nici azi nu se ştie unde se află sfîntul Graal. Însă datorită ideii privind existenţa lui, s-au produs numeroase tulburări în evoluţia Europei din acele vremuri. Odată cu trecerea timpului, după anul 1000 el erei noastre, regatele şi imperiile s-au structurat mai bine, ajungînd în Anglia la acel regat foarte influent supus formei imperiale a Franţei. Deci încă de atunci existau două forme opuse care încercau să-şi asume întîietatea în lungul şi latul vechiului continent. De-a lungul secolelor, regatul Angliei şi imperiul Franţei s-au înfruntat în bătălii. În anul 1000 şi cîteva decenii după a apărut şi s-a întărit pe scena europeană, mai ales în Franţa, Ordinul Cavalerilor Cruciaţi. Misiunea lor a fost să răspîndească în principal creştinismul în zona Asiei Mici şi în Nordul Africii. Ceea ce nu au reuşit, deoarece creştinismul ca religie s-a lovit în Asia Mică de acea pătură socială evreiască şi arabă..."

„Şi totuşi, în teritoriile arabe creştinismul a fuzionat cu cunoştinţele şi preceptele evreieşti."

„Evreii se foloseau de acea latură socială, Kabala, care era de fapt o tradiţie. De aici au preluat cavalerii cruciaţi toate temele filozofice şi mistice pe care le-au răspîndit mai tîrziu în Europa, sub forma ordinelor şi societăţilor secrete. Prin 1278, cu aproximaţie, a apărut primul ordin bine

structurat, şi anume Ordinul Cavalerilor Templieri. De la acest ordin de-a lungul secolelor s-a născut o mişcare antagonistă şi complementară la nivel european, ordin care împrumutase de la cruciaţi toate cunoştinţele Kabalei, încercînd să îndrepte, prin anumite precepte şi rigori, idei şi înscrisuri, evoluţia europeană spre un sens pozitiv. Încercările lor s-au lovit de aroganţa regelui Filip cel Frumos, care prin alianţă cu primul papă al acelor vremuri a încercat în mai multe rînduri să pună capăt ordinului, să-l dizolve pur şi simplu şi să instaureze în Europa un regim de dominare totalitar. Cele două tabere s-au înfruntat de mai multe ori, regele Filip fiind detronat, după care a cerut ajutor papalităţii. Reuşeşte să-şi recapete tronul, zădărnicind astfel încercările Templierilor de a propaga în societăţi europene noţiunile de frăţie şi libertate. Prin Bula Papală, Ordinul Cavalerilor Templieri a fost desfiinţat, după aceea hărţuit, iar membrii ordinului au fost torturaţi în închisorile Franţei."

„Dar nucleul acestui ordin s-a păstrat, răsfirîndu-se ulterior în întreaga Europă şi urmîndu-i la vreo trei secole un alt ordin, mai puternic, numit al Cavalerilor Roza Cruceeni..."

„Roza Cruceeni a fost înfiinţat de un alt emisar al Shambalei, Cristian Rozencrantz, care va încerca să propage în Europa tiranizată noţiunile de libertate, de frăţie, de bunăînţelegere, de toleranţă... Cavalerii acestui ordin au fost foarte mulţi ani în conflict direct cu papalitatea şi cu monarhiile acelor vremuri. Noţiunile de alchimie, magie, parafilozofie au ajuns pînă la adevărata ştiinţă a pietrei filozofale! Dar nu au scăpat de sub control, spre a fi folosite în sens negativ de către capetele înfierbîntate din jurul monarhiilor europene. În cele din urmă, şi acest ordin a început să întîmpine dificultăţi, neputîndu-se manifesta în toată amploarea sa pe scena europeană. Atît Templierii, cît şi Roza Cruceenii au avut filiere în toată Europa, ceva mai tîrziu, şi foarte puţin în Italia. În acest interval de timp papalitatea a luat amploare, cu tendinţa de a domina chiar monarhiile şi regatele europene."

„Dar era cît se poate de firesc, ştiut fiind că nici un rege şi nici un împărat din Europa nu se înscăunau fără a primi acordul papal. Un singur caz în istorie este cel al lui Napoleon Bonaparte, care nu şi-a exprimat propriu zis refuzul, ci în ultima clipă, nemaiavînd răbdare, şi-a smuls pur şi simplu coroana din mîinile papei punîndu-şi-o singur pe cap..."

„A fost într-adevăr un gest oarecum sfidător! Dar incidentul s-a clasat fără a izbucni un scandal. După trecerea Ordinului Roza Cruceenilor prin purgatoriul negativ al Europei, a apărut al treilea val, care a inclus pe la 1650 apariţia primelor loje ale francmasonilor."

„Ordinele, lojile şi alte forme de organizare care includ manifestări mai mult sau mai puţin ezoterice ca alternative ale prezentului politic, istoric, legitimat, însumează o seamă de principii şi chiar ideologii dizidente."

„La începuturi, Ordinul francmasonilor avea ca ideal propagarea legilor Divine care stau la baza Universului. Nucleul a fost format în Franţa, după aceea s-a răspîndit în Anglia şi în celelalte ţări europene. Dar trebuie menţionat că iniţial nucleul a fost influenţat de mişcarea generată în Anglia, la început destul de rudimentar şi nu se bucura de clemenţa regalităţii. Însă cu primele rezultate pozitive obţinute în Franţa, francmasonilor li s-a dat cîştig de cauză."

„Conte, intrăm pe un făgaş unde eu nu-mi văd locul! Am reţinut că cei din Shambala au avut un rol important în crearea Ordinului francmasonic. Deci prin acest ordin au învins de fapt înţelepţii Shambalei. Căror factori de evoluţie le atribui «cîştigul de cauză», de vreme ce am văzut pînă aici că înţelepţii de statura unui Noron nu-şi permit, cred eu, să rateze o influenţă directă spre binele pămîntenilor?"

„Vă înţeleg perfect. Aţi vrea ca o evoluţie pozitivă să fie ceva cu început dar fără sfîrşit! Implicarea ordinului în evoluţia politică a monarhiilor şi regatelor europene este începutul degenerării. Să nu uităm că astfel ordinul intră în conflict cu papalitatea. Era un război de idei."

„Rememorînd unele lecturi despre acest subiect căruia i s-au dedicat mai multe cărţi, rişti să întîmpini ostilitatea altor puncte de vedere..."

„Ştiu că unii autori ar putea să se supere pe mine, dar aceasta este realitatea cînd mă refeream la un proces de degenerare..."

„Dar conflictele, după cîte ştiu, nu erau numai cu papalitatea."

„Este adevărat că, în afară de papalitate, francmasonii au intrat în conflict şi cu iezuitismul, cu marthinismul, deci şi cu alte forme de organizare spirituală apărute la vremea aceea în Europa. Însă toate aceste forme, ordine mai mult sau mai puţin secrete, nu s-au născut numai din idei orgolioase, sau cum am spune noi, azi, 'dizidente, ci din mesajele Shambalei, însă prin intermediari inferiori..."

„Aflu un element nou. Shambala are diverse categorii de mesageri?"

„Inferiori, desigur, tocmai pentru a pune în mişcare mecanismul complicat al scenei europene avînd vîrf de lance monarhiile, pentru a nu plafona în acel moment istoric evoluţia societăţii umane. Ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi acceptat că francmasonii erau simbolul binelui la vremea respectivă, monarhiile devenind simple instrumente ale ordinului, iar papalitatea ar fi trebuit să fie desfiinţată sau să intre în război deschis cu francmasonii? Lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută, ducînd la plafonarea evenimentelor în Europa. Deci inspiraţia Shambalei vizează evoluţiile. Mai tîrziu, în perioada anilor 1770, se ştie că a avut loc revoluţia anti-engleză pe continentul Americii de Nord, în urma căreia s-a proclamat celebra Constituţie. Trebuie ştiut faptul că acea revoluţie, apoi Constituţia Statelor Unite ale Americii sunt rodul activităţii francmasonice pe noul continent!"

„Dar în acest moment al evoluţiei, cu transmutarea ei în Lumea Nouă, Ordinul francmasonilor este legat de spiritul benefic — pentru a folosi o expresie mult vehiculată

în discuţia noastră. Instaurînd libertatea şi democraţia în SUA, în 1778, francmasonii au creat o alternativă mutînd-o din Europa peste Ocean. Dar nu era şi periculoasă pentru regatul Angliei şi monarhia Franţei?"

„Evident. Însăşi papalitatea începuse să-şi piardă din influenţă. Aici a intervenit factorul de degenerare, cum spuneam. Dar pe de altă parte, nici nu era cu putinţă să fie altfel. Era necesară răsturnarea monarhiei franceze..."

„Deci după 1778, consideri că sub influenţa Shambalei a urmat pregătirea pentru înlăturarea monarhiei în Franţa? Victoria pe pămînt american reclama în Europa o prelungire a ideilor şi idealurilor deja aplicate peste Ocean?"

„N-avem decît să recitim istoria Franţei. La acea vreme francezii erau exasperaţi de monarhie şi monarhi. Erau destul de necăjiţi şi nu mai aveau încredere în bunele intenţii ale monarhiei. La baza mişcării care a decapitat monarhia în Franţa au stat francmasonii!"

„Celebrul Al. Dumas a transpus în pagini memorabile acţiunea nu mai puţin celebrului Joseph Balsamo. Recurgi la lecturi pămîntene?"

„Recurg la amintirile mele din Shambala! Să nu vă fie cu mirare, dar personajul pe care l-aţi evocat trăieşte şi la ora actuală prin locuri ce nu trebuiesc divulgate. De asemenea, ştiu multe lucruri despre contele Saint-Germain. Acesta a fost creuzetul care a strîns mişcarea de la 1780, mişcare francmasonică. După un prim eşec şi după moartea regelui Louis al XV-lea, francmasonii au aşteptat un nou prilej de a răsturna monarhia, respectiv pe regele Louis al XVI-lea. În această perioadă a intervenit factorul degenerativ. Francmasonii nu au mai avut răbdare, lojiile lor s-au grăbit să pună în aplicare planurile de distrugere a monarhiei, iar prin unele manevre s-a încercat infiltrarea unor idei chiar în sînul monarhiei. Aceste mişcări subversive, care aveau rolul de a devitaliza structura monarhică, au condus în cele din urmă la căderea Bastiliei în 1789. Din acest moment cunoscut în istorie, fiind vorba

de Revoluţia Franceză, francmasonii au degenerat intrînd de fapt în politică, deci au trecut de partea negativă a lucrurilor. Odată cu trecerea timpului, mai ales în secolul XIX-lea, francmasoneria este infiltrată de personalităţi ce-i vor îndepărta idealurile iniţiale de rigoarea lor pozitivă."

„Cum îţi explici (te întreb astfel ocolind faptul că te întorci din Tibet!) acea deplasare, pe care o susţii, de la un pol la altul după sute de ani cît ordinul respectiv a avut un rol pozitiv în evoluţia lumii civilizate?"

„La scară planetară, francmasoneria, ca ultimă manifestare a ordinelor secrete în Europa, se inspirase din Kabala evreiască. Era firesc ca personalităţile mistice evreieşti să-şi ia revanşa asupra pretenţiilor masoneriei din Europa acelor vremuri. În marile loje europene au început să intre periculos elemente care au deturnat bunele intenţii ale francmasoneriei. Să nu uităm că Revoluţia Franceză, moment istoric fundamental pentru întreaga Europă şi cu largi ecouri în evoluţia politică a lumii, a fost favorabilă mişcării masonice. Însă spre 1800 a luat o turnură profund negativă!"

„Din punctul de vedere al «dialecticii» discuţiei noastre, toate evenimentele şi momentele evoluţiei istorice pe pămînt alternează între benefic şi malefic pentru a sfîrşi în degradare. După fiecare cădere, degenerare, negativizare la scară socială sau spirituală, se naşte un moment nou, pozitiv, pentru a continua ciclul evoluţiei sub aceleaşi auspicii. Dacă înţelepţii Shambalei guvernează din umbră acest «grafic» specific şcolii-laborator care este Pămîntul, atunci observaţia tîrzie a lui Immanuel Kant pare să semene cu un diagnostic absolut. Marele filozof spunea, la adînci bătrîneţe, că omul este «mult prea sucit şi prea necioplit» ca să iasă ceva bun din el! De ce ordinul francmasonic, atît de pozitiv, a trebuit să degenereze după multe secole?"

„Unul din motive, care poate fi reţinut, este faptul că în anul 1792 apăruse o tendinţă revoluţionară foarte violentă, cu scop explicit anticreştin!"

„Dar nu-i putem evita acestui moment tendinţele generate de papalitate, care vedea în francmasonerie un duşman al sistemului catolic de dominare a Europei!"

„Într-adevăr, tendinţa a fost generată de papalitate. Pînă în anul 1800, francmasoneria a fost Ordinul prin excelenţă pozitiv al evoluţiei societăţii. Să nu uităm că scopul francmasonilor era crearea unei societăţi umane dezvoltate într-o perfectă armonie cu principiile Divine. Paralel cu lupta antimasonică a papei, în multe loji europene s-au impus personalităţi anticreştine, lupta căpătînd din acest moment un caracter deosebit de sensibil. Fiind vorba de două dogme religioase, fenomenul se deplasa pe un teritoriu foarte delicat. Din păcate, noile personalităţi infiltrate în mişcare au uitat şi au deturnat principiile seculare, mutînd «frontul» în cu totul alt loc şi impunîndu-i alte principii, diferite de cele tradiţionale. Infiltrarea nouă s-a efectuat cu multă discreţie. Drept replică la aceste modificări de sens, au luat fiinţă în Europa alte ordine mai mult sau mai puţin secrete, care avînd legături cu francmasonii s-au implicat de data aceasta şi mai adînc în politică. Acelaşi fenomen a fost remarcat şi în Statele Unite ale Americii. În scurt timp, scopurile benefice ale francmasoneriei au fost deturnate, transformate în instrumente negative de dominare a societăţii."

„Rezumînd, susţii deci că personalităţile anticreştine s-au infiltrat în masonerie pentru a da o lovitură creştinismului!"

„Vă înţeleg prudenţa, mi-aţi spus de la început că veţi evita orice discuţie cu caracter politic. Or, noua francmasonerie este prin excelenţă o mişcare politică. Gîndiţi-vă că eu port un mesaj pentru români, ci nu programe sau manifeste politice! În Shambala nu se face politică, ci se urmăreşte evoluţia spirituală a umanităţii! Aminteam de Kabala, inspirată de Shambala. Inspiraţia era absolut pozitivă, însă cei infiltraţi, şi care cunoşteau Kabala, au început să o folosească în scopuri negative. Apăruse lupta pentru puterea politică atît în Europa, cît şi în SUA,

luptă dirijată în mod subversiv de mişcarea masonică anticreştină."

„Dar catolicismul, deci şi papalitatea au fost constituite din iniţiativa unor evrei, rupîndu-se de ortodoxism. Probabil ortodocşii vroiseră să asculte de versetul din Biblie, în care se spune că acest neam nu-l recunoaşte pe Dumnezeu. Din incompatibilităţi religioase de principii şi prioritate, s-a ajuns la coborîrea pur şi simplu în fenomenele politice?"

„Evident. Să nu uităm că ordinul iezuiţilor, fondat de papalitate, avea drept scop contracararea principiilor de egalitate, libertate şi fraternitate propagate de francmasonerie de la început. Apoi să nu uităm că, atrasă tot mai mult de jocurile politice, mişcarea masonică a devenit un potenţial negativ, care dorea să domine Europa şi America de Nord. Aceste afirmaţii nu au un caracter invectivant, cum probabil presupuneţi, ci exclusiv istoric, desemnînd o realitate concretă. Ca urmare, a luat naştere o nouă formă a masoneriei, ţintind acapararea puterii politice la nivel planetar! Marii maeştri francmasoni care au intuit tendinţele negative s-au retras din mişcare. Apoi n-au mai apărut personalităţi de talia unor Shakespeare sau Bacon, care să zădărnicească tendinţele negative din mişcare."

„Revenind în istoria modernă, mai aproape de secolul nostru, cum califici alunecarea masonică spre negativul fenomenelor şi dacă acestea au marcat cu adevărat evoluţia istorică?"

„Secolul al XIX-lea a fost favorabil noii masonerii. Ea se află în spatele noilor imperii născute în secolul trecut. Idealurile seculare francmasonice au fost îngropate, iar Europa începea să simtă din nou suflul monarhiilor crude."

„Dar Statele Unite ale Americii n-au fost niciodată o monarhie, în Lumea Nouă principiile democraţiei şi libertăţii n-au fost alterate. Deci putem trage concluzia că aici masonii şi-au impus în evoluţia statului principiile pozitive, seculare!"

„În Statele Unite mişcarea masonică nu a avut prea mare succes. Francmasonii au determinat apariţia Statelor Unite ale Americii, din dispoziţia Shambalei şi aplicînd principiile pozitive iniţiale. Dar noua masonerie n-a mai fost receptată pe noul continent. În schimb aici au apărut alte mişcări politice. Amintesc doar de Ku-Klux-Klan. Revenind în Europa, apogeul dominării europene de către noua masonerie a fost atins de Imperiul Austro-Ungar. Modul în care îşi exercita puterea acest imperiu bicefal a generat un val de revoluţii aproape în întreaga Europă."

„Te referi probabil, vorbind de revoluţiile secolului trecut, şi la Revoluţia de la 1848, din Ţările Române."

„Faptul că în Principatele Române se aflau conducători precum Bălcescu ori Kogălniceanu nu a fost întîmplător. Idealurile masoneriei fuseseră reactivate de unele loji. Oamenii politici români de la 1848 au avut cu toţii legături cu masoneria originară, care propovăduia libertatea. Revoluţiile de la 1848 au fost anihilate prin intervenţia masonică."

„Din planul religios, mişcarea se include exclusiv în cel politic?"

„De la 1700 şi pînă în prezent s-a tot încercat destrămarea ortodoxismului şi deci şi a creştinismului. Eşecurile papalităţii şi ale celorlalte religii au scos la iveală puterea creştinismului prin ordoxism! Vorbind de România, se ştie că în 1877 s-a dat marea bătălie pentru independenţa ţării. Toate încercările Islamului de a cuceri Ţările Române pînă la 1877 se soldaseră cu eşecuri. Dacă România ar fi anihilată ca ţară, atunci satanismul ar face ravagii pe întreaga planetă. Poporul român a rezistat foarte bine. Unirea de la 1918 a demonstrat că spiritul creştin românesc există încă. Dacă primul război mondial s-a declanşat în urma unui atentat, în urma războiului România a avut curajul să-şi făurească unitatea şi independenţa, cu toate că la nord-est, în întinsul lumii slave se năşteau primele forme

ale comunsimului preluate de Lenin de la maeştrii săi Marx şi Engels. Aceştia proveneau dintr-o ramură a unui ordin german intitulat ***Iluminaţii.*** *Astfel România a trebuit să facă faţă atît bolşevismului, cît şi atacurilor masonice...“*

„Conte, nu am dreptul să fiu şi inocent în acest moment al dialogului nostru. Atîta cît este prezent în mine, spiritul culturii care se reclamă prin definiţie ne-partizan şi absent din inflamările politice m-ar îndemna să frîngem discuţia! Am înţeles de la început că te-ai întors din Tibet inapt pentru orice fel de «carnet de partid», indiferent de culoarea lui. Îmi plac dialogurile aşa cum ni le-a lăsat prea minunatul Platon, pentru învăţătură şi metodă şi mişcarea gîndurilor oprită din cînd în cînd tot de gînduri — şi nu neapărat adversare, ci doar polemice! „Şi iată că, vorbind de evoluţia istoriei şi a societăţii spre cei şapte ani apocaliptici, aruncăm împreună o privire «de deasupra» peste ceea ce ar conduce la cei şapte ani apocaliptici! În faţa ta, ai dorinţa unui scriitor creştin-ortodox care aspiră să ajungă la Judecata de Apoi pe drumul pe care vor merge cei ce-au iubit oamenii fără ca pentru aceasta să-i fi căutat în cerul gurii! Dumnezeu înseamnă Iubire. Dialectica beneficului în alternare cu maleficul îmi satisface logica omenească pentru că nu-i pot nega determinismului istoriei evoluţiile care confirmă adevărul. Dar povestea neo-masoneriei mi se pare o pură speculaţie!“

„Eu pur şi simplu vorbesc despre o reţea mondială care a acaparat în secolul nostru multe state cu economia şi industria lor, şi de faptul că adevărata masonerie şi-a dat obştescul sfîrşit în acest secol. A rămas în picioare creştinismul. Trăim sub un vast sistem dominator, cu rădăcini malefice! Este vorba de cifra 666, cunoscută din Apocalipsă, care reprezintă reţeaua malefică de dominare a omului de către om.“

„La fel ca-n lozinca marxistă, despre «exploatarea omului de către om»? Prin perfomanta lor inducţie

telepatică,înţelepţii Shambalei ne ascultă în momentul acesta! Care din noi doi riscă să le devină dezagreabil?“

„Înţelepţii Shambalei cunosc mai bine decît noi că de reţeaua malefică sunt legate vechile excese ale Inchiziţiei şi fosta tendinţă demonică a nazismului generat de Hitler. Nu întîmplător neonazismul îşi caută azi sub ochii noştri înflorirea pierdută!“

„Mi-ai inoculat de-a lungul discuţiei un fel de dragoste respectuoasă şi timorată faţă de înţelepţii Shambalei. Ei văd totul şi supraveghează, influenţează beneficul acestei lumi ce trece printr-o şcoală necruţătoare. Tot ei l-au inspirat pe Saint-Germain în succesul istoric numit Revoluţia Franceză...“

„Contele Saint-Germain a fost cel care a coordonat izbucnirea Revoluţiei Franceze, trimis în acest scop de Shambala. Saint-Germain trăieşte şi la ora actuală. Cei din lumea subterană i-au oferit formula misteriosului elixir al vieţii. Este vorba de o substanţă care are capacitatea de a transforma structura moleculei de ADN. Mai sunt şi alţii asemenea lui Saint-Germain. Revenind, cititorul nu trebuie să vadă în afirmaţiile mele despre neo-masonerie ceea ce şi dumneavoastră respingeţi — un fel de propagandă neghioabă şi anacronică! Eu am primit mesaje despre adevăr, despre lucrarea Divinităţii şi am întrega protecţie sacră pentru a-l face cunoscut...“

„Eşti delegat de un for care mă copleşeşte prin dimensiunea lui în Universul tridimensional! Dar eu consider anacronică şi iraţională orice formă de xenofobie! Îmi poţi face plăcerea de a te însoţi numai prin locuri care nu-mi displac?“

„Vă însoţesc sau mă însoţiţi prin adevăr. Lupta între benefic şi malefic este o realitate a lumii noastre din Universul tridimensional. Dincolo de acest univers sau chiar în sînul lui, performanţele spiritului au atins graţia Divinităţii. Noi ne îndreptăm spre acea graţie, fără să putem prevedea cînd vom ajunge în dimensiunea superioară

pe care deocamdată nici nu ne-o putem imagina. Dar trebuie să acceptaţi evoluţia istorică prin cunoaşterea istoriei şi a ideii de evoluţie! Ce înseamnă malefic şi benefic în istoria recentă? Să luăm de pildă anul 1938. Atunci s-a declanşat una dintre cele mai mari urgii ale lumii terestre. În acel an, mulţi oameni malefici s-au strîns în jurul unui om pe care omenirea l-a crezut multe decenii mai tîrziu un dement paranoic!"

„Şi n-a fost precum l-a crezut lumea?"

„Adevărul este altul. Se ştie că numitul Führer de mai tîrziu a fost la început un simplu caporal. Cărui fapt s-a datorat rapida lui ascensiune, pentru ca mai tîrziu să fie maleficul Adolf Hitler? Ascensiunea rapidă a lui Hitler s-a datorat faptului că el însuşi nu a fost un om obişnuit, ci a reprezentat într-un moment al istoriei chiar pe Antihristul în persoană! Chiar iniţialele numelui şi prenumelui sînt ale Antihristului — A.H. Naşterea şi ascensiunea acestui spirit malefic au stopat şi întîrziat planul Shambalei de formare a Statelor Unite ale Europei. Această idee fusese lansată de către ultimii masoni pozitivi, în primele decenii ale secolului nostru. De altfel, vreau să mai adaug că şi actuala Organizaţie a Naţiunilor Unite — fosta Ligă a Naţiunilor — este creată de asemenea din inspiraţia şi iniţiativa Shambalei..."

„Deci Shambala este izvorul nesecat al spiritului benefic în istoria acestui secol. Întrucît spiritul malefic n-a putut fi înfrînt, înseamnă că planurile adversare sunt cel puţin la fel de puternice, iar mie îmi este dureros de greu să înţeleg că Divinitatea, prin excelenţă benefică, este neputincioasă în faţa unui agresor care nu-i poate fi egal. Maleficul transferat în fiinţe umane asemănătoare nouă compromite idealurile Shambalei? Citeam deunăzi că în Statele Unite există un fel de religie care îl are suprem conducător ceresc chiar pe Satan! Oare nu coborîm dihotomia benefic-malefic într-un registru politic care poate fi exploatat spre mînia însăşi a Divinităţii?"

„Felul dumneavoastră de a judeca reflectă o anume calitate a biocîmpului ce vă caracterizează. Sunteţi racordat energetic la o anumită structură, prin excelenţă benefică, de aceea şi intuiţia mea în urma experimentelor telepatice v-a ales încă de pe cînd eram în Tibet însoţitorul acestui drum prin adevăr. Aşadar îngăduiţi-mi să-mi desfăşor argumentele. Spuneam că naşterea lui Hitler a stopat planul celor din lumea subterană, blocînd în acelaşi timp mecanismul Marelui Plan — Statul Planetar. Nu este vorba de o Divinitate vulnerabilă, ci de o şcoală care are drept scop înălţarea spirituală a umanităţii! Să trec direct la momentul cînd Hitler a preluat conducerea Germaniei. În paralel, ce se întîmpla în lume? Fiinţa deja Uniunea Sovietică, altă formă antiumană — comunismul bolşevic. Mişcarea comunistă fusese generată drept forţă ce-avea să se opună nazismului. Dar lozinca «Cine nu-i cu noi, este împotriva noastră» avea să facă milioane de victime nevinovate. Europa şi lumea trăiau într-un dublu malefic, şi era o izbîndă a satanismului. Cum a lucrat Satana? Principiile comunismului erau ideale, fiind inspirate din vechea francmasonerie pozitivă. Se aducea promisiunea, transformată în ideologie, a egalităţii sociale între toţi oamenii; o lume fără clase sociale, pornită entuziast sub flamurile marxism-leninismului, spre dreptate şi fericire!"

„Amintindu-mi de vizita ta în Shambala, mi se păruse mereu că şi înţelepţii lumii paralele, ai «celeilalte lumi pămîntene», au reuşit să înfăptuiască acest ideal păstrat de francmasoneria pozitivă multe sute de ani..."

„Două lucruri sunt sigure. În Shambala nu s-a construit comunismul, iar pe planetă, la suprafaţă, Stalin a denaturat total idealurile binefăcătoare prin imaginea lor visată şi inaplicabilă! Comunismul s-a umplut foarte curînd de minţi întunecate."

„Contemporan cu Iosif Vissarionovici se înrăieşte şi celălalt rău al acestui secol plin de rele, fascismul, iar înţelepţii Shambalei contemplă, veghează, dar se pare că nu mai pot influenţa!"

„Există şi situaţii cînd pe tabla de şah a istoriei se confruntă două spirite malefice. Hitler a pus la punct planul de cucerire a lumii. Avea pe lîngă el un consilier special, venit din Orient, care se ocupase o viaţă cu magia neagră. Acest consilier îl sfătuise să adopte acel simbol ce-a îngrozit lumea — zvastica!"

„Şi care nu era altceva, încă din străvechime, decît simbolul mişcării Soarelui!"

„S-a folosit de acest simbol solar pentru a cuceri lumea întreagă. Maleficul Hitler era un trimis perfect al Lumii întunecaţilor. Atunci cînd apărea în faţa mulţimilor, oamenii erau parcă hipnotizaţi. Consilierul din Orient al Führerului ştia de existenţa unei hărţi care descria şi sensul şi orientarea curenţilor telurici ai Pămîntului. Aceştia reprezintă cea mai mare energie a planetei. Şi s-a găsit o jumătate din acea hartă. A pornit războiul sperînd că va găsi şi cealaltă jumătate. Dar jumătatea lipsă a fost bine ascunsă de mesageri ai Shambalei. Lumea subterană nu putea îngădui ca Pămîntul să cadă în stăpînirea absolută a lui Satan. Hitler încheie un pact de neagresiune cu Uniunea Sovietică, pe care nu-l va respecta. Şi va porni să cotropească Europa. Hitler începe masacrarea a milioane de evrei. Ce rost avea acest act iresponsabil? Exista la Berlin supoziţia în legătură cu faptul că poporul evreu ar fi păstrătorul tainic al celei de-a două părţi din harta amintită, taina completă a curenţilor telurici. Milioane de evrei nevinovaţi vor muri în lagărele naziste. Chiar şi atunci cînd Germania se afla în faza de dezastru, Hitler mai credea în posibilitatea de a stăpîni lumea găsind partea lipsă a hărţii. Între timp mişcarea neo-masonică a acţionat subtil şi eficace în Statele Unite şi Anglia, mobilizînd industriaşii pentru producţia militară. Lumea se temea de Hitler. Papalitatea nu a emis nici un fel de pretenţii de ordin creştin, iar Mussolini s-a aservit total ideilor lui Hitler. Una

din ideile lui Hitler, evident demonică, a fost formarea aşa-zisului supraom, descendent din rasa ariană. Dar scopul era altul, acela de a forma anti-omul ca sfidare a Divinităţii!"

„Conte, dar ideea supra-omului nu era o «invenţie omologată» pe numele lui Hitler. Cu cîteva decenii în urmă, Nietzsche impunea această idee argumentînd-o într-adevăr prin «utilitatea» ei împotriva credinţei şi a lui Dumnezeu. Filozoful german se revoltase de unul singur împotriva religiei, considerînd-o o piedică majoră în construcţia morală şi spirituală, dacă vrei, energetică şi absolută a omului puternic prin sine şi pentru sine!"

„Antihristul era o idee, Hitler devenise factorul activ al ideii. Sigur că Shambala nu a putut permite ca Hitler să domine lumea. De aceea, prin mesagerii săi foarte discreţi şi acoperiţi sub diferite nume, a înclinat balanţa înspre reabilitarea planetei. America intră în război sprijinită de marii industriaşi şi de marii bancheri de origine evreiască. Neo-masoneria a oprit atunci lupta împotriva creştinismului îndreptîndu-şi rezervele şi forţele spre confruntarea cu Hitler. Führerul a sperat pînă în ultima clipă că va cîştiga războiul. Sfîrşitul este bine cunoscut."

România văzută de un mesager al Shambalei

Nu-mi amintesc la ce vîrstă şi în ce împrejurări am simţit nevoia să citesc despre România şi despre noi, românii, acele texte încărcate egal, pe lîngă un prestigiu indiscutabil, şi de consideraţii ferite de extremele istoriei — catastrofale şi eroice! Din păcate istoria noastră este un nesfîrşit de cataclisme intersectate de izbînzi eroice care n-au condus niciodată la o longevizare a stării rîvnite, de linişte şi pace în folosul evoluţiei constructive şi creative a potenţialelor cu care a fost înzestrat poporul nostru.

De la filozof la teolog, şi de la poet la analistul fenomenelor evoluţiei statului, vom întîlni acelaşi laitmotiv al vicisitudinilor, al vămilor durerii pe care românii le-au tot plătit în veacurile de cînd îşi numără anii istoriei ca unul din neamurile ce au îmbrăţişat credinţa în Dumnezeul Unic şi în Învăţăturile lui Hristos. Recitindu-i pe marii noştri istorici şi reţinînd doar evenimenţialul dramatic sau tragic ce-şi are albia înfiorător de adîncă în solul acestei patrii, vom avea imaginea unei Văi a Plîngerii venind de foarte departe şi curgînd spre nu-se-ştie-unde!

S-a vorbit despre noi, românii, ca despre un neam uitat de Dumnezeu. Avem poate cea mai profundă şi mai convingătoare literatură a lamentaţiei existenţiale, care ieşind din tensiunea evenimentului a intrat în spiritualitatea nemuritoare. Să ne ascultăm cîntecul şi

versul popular, să ne recitim marii scriitori în acest mod, „tendenţios", şi vom observa că suferinţa la români este de-a lungul veacurilor un fel de „a doua natură"!

Să fie oare acesta motivul pentru care nu ezit nici azi, 28 septembrie 1992, să-l ascult pe Contele Incapucciato? El vine din Shambala cu mesajul unor suferinţe mai mari decît toate celelalte laolaltă, dar care prefigurează totodată o izbîndă inegalabilă, a pămîntului binecuvîntat. Binecuvîntarea Divină ce urmează supliciului purificator. Îţi trebuie o stare de spirit complet detaşată de concretul existenţei şi al istoriei, pentru a accepta cu înţelegere acest destin.

„Conte, ce ştiu înţelepţii Shambalei despre România?"

„Ştiu de strămoşii geto-dacilor, care se numeau Ramani — «Poporul Luminii" şi cunoşteau adevărul despre nemurirea sufletului şi despre Divinitatea Supremă. Mileniile s-au scurs, românii au rezistat la tot felul de invazii tocmai pentru că au avut întotdeauna o puternică şi nefluctuantă credinţă în Dumnezeu. România a fost, este şi va fi o ţară aleasă şi sacră. Libertatea cere mari sacrificii şi nici un român nu a ezitat să-şi dea viaţa atunci cînd România s-a aflat în pericolul de-a dispărea de pe harta lumii. Nu există popor în istoria lumii care să fi dat atîtea jertfe şi sacrificii precum a făcut-o poporul român. Mereu s-a încercat anhilarea României de către spiritele satanice. Asta pentru că ţara noastră are o importanţă incontestabilă pentru întreaga lume. În Biblie se spune despre cuvintele lui Dumnezeu: «Cei care sunt lipsiţi de curaj, nu merită să-mi întorc faţa spre ei» Or, poporul român a fost întocmai ca un resort care, comprimat la maximum, s-a destins atît de mult încît mîna divină i-a ocrotit virtuţile."

„Deci privirea Shambalei asupra României aşterne imagini generale ce sunt bine cunoscute şi la suprafaţă. Viitorologii Shambalei sper că vor fi mai cuprinzători. Cum văd ei vremurile mai apropiate de noi, în România?"

„Deşi jertfele românilor în luptele cu maleficitatea nazistă erau bine cunoscute, ţara n-a fost scutită de plata unor mari despăgubiri de război într-un moment cînd era sărăcită. Pe toată perioada războiului, evreii au fost ajutaţi de români. Iar după terminarea războiului România confruntîndu-se cu puternicul adversar malefic — comunismul! Comunismul şi capitalismul au fost şi sunt încă două mişcări antagonice şi complementare. Dar nu sunt decît două instrumente de manifestare. Timp de decenii cele două sisteme sociale s-au confruntat, s-au acuzat, s-au spionat. Au încercat să se înlăture reciproc pregătind cea mai cumplită şi mai diabolică maşină de război cu ajutorul ştiinţelor şi tehnologiilor. Victoria spiritelor malefice părea iminentă de cîteva ori pînă astăzi. Dar toată această maleficitate generalizată la scara planetei nu-i altceva decît un joc. Reţeaua malefică, foarte vastă, propagă în toată lumea nemulţumiri, atentate, crize politice şi economice, manevrează guverne şi impune forme de guvernămînt sau chiar persoane.

„În concluzie! Lumea de azi este purtătoarea maleficităţii! Iar eu mă întreb de ce în momentele de criză ale aceleiaşi planete binecuvîntate de Dumnezeu şi stricate de oameni, e nevoie de maleficităţi cu chip de ţapi ispăşitori? Să cred că înţelepţii Shambalei, ajunşi la un grad de spiritualitate atît de înalt încît pot comunica direct cu mesagerii Divinităţii, încep să degenereze coborînd atît de jos indiferenţa?"

„Îmi dau seama că nu suportaţi adevărurile pe care le-am exprimat. Dar eu nu m-am întors din Shambala ca să incit prin idei, ci să descriu corect o situaţie cunoscută acolo şi bine controlată. Iniţial, cum se ştie, masoneria a bătut pasul cu comuniştii, s-a infiltrat în sistemul bolşevic, pentru ca după aceea să aibă în comuniştii bolşevici nişte adversari redutabili! După prigoana nazistă, masonii au cunoscut prigoana comunistă. Iar acum neomasoneria s-a revanşat, grupînd în fiecare stat comunist din Europa, în jurul

guvernelor, în conducerea statelor mai multe personalităţi masonice."

„Conte, istoria neamului românesc e prea veche şi prea plină de nelinişti şi de răutăţi, pentru a extrage acum un fel de «rău principal». Psihologia bunului simţ şi experienţele istoriei noastre eroice şi deopotrivă cataclismice nu pot convoca într-o judecată asupra întregului şi a destinului nişte pioni ai răului confecţionaţi după modele existente în acest secol şi profund deplorabile. Este adevărat că, judecîndu-ne istoric, adică responsabil, au venit peste noi romanii, popoarele barbare în valuri-valuri, au venit şi vecinii, sute de ani au venit turcii, au venit nemţii, au venit ruşii şi ne-au «dăruit» un Regulament Organic, iar mai tîrziu idealurile comunismului degenerat de Stalin pînă la cea mai joasă aberaţie poreclită sistem social şi aşa mai departe... dar sper să-mi faci plăcerea de-a nu ieşi din relaţia ta cu Shambala. Locurile noastre trebuie respectate: tu eşti trimisul Shambalei cu mesaje pentru România şi întreaga lume, iar eu sunt intermediarul cu care îţi refaci itinerariile străbătute vreme de cinci ani cît ai fost fugit din ţară! Mi-e dor de înţelepţii Shambalei (dacă nu cumva spunînd astfel, resursele mele afective devin acolo nişte abuzuri)."

„Ştiu că sunteţi un om curajos şi mai ştiu că oamenii care au trăit printre cărţi se pomenesc la un moment dat circumspecţi în faţa realităţilor şi prudenţi faţă de orice adevăr! Pot spune, evident, că în ultimul sfert de secol din Shambala a început să fie propagată ***Doctrina Inimii****. Adică un mare principiu bazat pe iubire şi înţelegere."*

„Îmi place foarte mult ce-mi spui, deşi mă tem ori de cîte ori aud cuvîntul «doctrină».

„Această doctrină (vă înţeleg alergia la cuvînt!) vine în ajutorul omenirii pentru a contracara efectele şi influenţele nocive generate de către spiritele malefice. Doctrina Inimii, inspirată de Shambala, a avut o mare influenţă în ţările foste comuniste, unde au existat reţele de solidaritate create de anumite persoane cunoscute în Shambala..."

„Îmi poţi oferi un exemplu în acest sens?"

„Un exemplu este Gorbaciov. Însuşi fostul preşedinte Gorbaciov a trebuit să asculte de Doctrina Inimii, fiind cel ce-a trimis comunismul în rafturile cu rebuturi ale istoriei. Totuşi, maleficitatea nu a fost afectată. Acolo unde au avut loc revoluţii, s-a înlocuit vechea reţea malefică de guvernare, cu alta nouă la fel de malefică!"

„Unde te aflai în decembrie 1989?"

„Mă aflam în Shambala. Despre revoluţia din România am primit acolo imagini mentale foarte precise."

„Ţi s-au transmis mental şi alte adevăruri decît am reuşit eu să cuprind umblînd atunci pe străzi, asurzit de rafalele armelor automate?"

„Ceauşescu a fost executat în mod precipitat pentru a se crea acel vid de putere de care ştiţi mai multe decît mine. Simultan, amintiţi-vă că a irupt pur şi simplu conştiinţa creştină a românilor. S-a deşteptat brusc, sub impulsul Doctrinei Iubirii, care cerea libertate, cerea iubire!"

„Ai simţit, fiind «la faţa locului», lucrarea Shambalei?"

„Shambala a lucrat intens pentru a uni poporul român înainte de lovitura de stat care fusese anterior planificată. Sigur că cele două planuri s-au încrucişat în zilele revoluţiei din 1989. Dar dacă sentimentul creştin şi al dragostei de patrie nu ar fi devansat lovitura plănuită, România ar fi avut astăzi cu totul alt chip. Ceauşescu a fost executat chiar în ziua naşterii Mîntuitorului. Putea fi executat fie pe loc, fie pe 24 decembrie, fie pe 26!"

„Pe 24 decembrie nu, pentru că este ziua mea de naştere!"

„Ştiam asta încă înainte de a vă contacta! Deci aşa a vrut Divinitatea. 25 decembrie 1989 reprezintă punctul în care credinţa atîţia ani suspectată şi îndrumată spre adormire, a românilor, s-a trezit!"

„Conte, nu-mi plac excesele de nici o natură. Nici acelea care răstălmăcesc, atunci cînd istoria devine trecut, unele aspecte care ţin de adevăr mai mult decît de istorie. Tu

vorbeşti de credinţa îndrumată spre adormire în anii dictaturii. În toţi aceşti ani eu am trăit aici, şi observam duminică de duminică un fenomen de masă ce-mi producea mari satisfacţii. Bisericile erau pline de oameni. Fiind şi gazetar cu muncă de teren, mă bucuram să văd bisericile arhipline în vreme ce Ceauşescu dărîma biserici. Putem spune alte lucruri, dar că ar fi fost «adormită» credinţa poporului român este absolut neadevărat!"

„Mă referam la o adormire impusă. Iar acum, după revoluţie, maleficitatea nu a renunţat la planul său în privinţa României. Nu place faptul că sentimentul creştin şi al iubirii de ţară s-au redeşteptat. Revanşa ca pedeapsă împotriva României se poate vedea în prezent. Economia şi industria sunt aproape distruse, colapsul cuprinzînd toate domeniile."

„Ne-ar fi trebuit probabil un precedent, în sensul că nişte creiere economice încununate cu Premiul Nobel să ne fi dat principiile şi ideile sigure ale trecerii reuşite de la comunism la capitalism. După cunoştinţa mea, n-au existat şi nu există astfel de scenarii socio-economice şi politice valabile pentru astfel de răsturnări istorice. Comunismul se voise o formă superioară de dezvoltare socială şi economică, «gropar» al capitalismului văzut mereu galopînd spre prăpastie! Un fel de fiu viril şi atotputernic al devenirii sociale, denigrîndu-şi părintele vîrstnic şi, pînă la urmă, alunecînd în prăpastia pregătită pentru tatăl anacronic şi imperialist! Nu-i uşor să treci de la canoanele sclerozei multiple, la alt mod de-a fi şi de a gîndi mecanismele economice şi de producţie..."

„Dar poate spune cineva că s-au aplicat greşit programele celor două guverne? Nici vorbă. Distrugerea economică şi industrială a ţării a fost etapizată cu bună ştiinţă. Atît de către primul guvern, cît şi de către următorul. Sub masca promisiunilor deşarte din perioada post-revoluţionară şi a tot felul de zîmbete fie false, fie răutăcioase, cei care au condus ţara după decembrie 1989 au

distrus-o din ordine precise. Nu-i numesc, pentru că toţi românii îi ştiu!"

„Îţi întrerup cu remuşcare aprecierile şi prea plecat în faţa Contelui mărturisesc, cu umilă modestie, spre luare aminte, că printre atîta romane, poeme şi poezii şi alte scrieri pe care cu nerușinare le-am semnat, apărute şi încă multe neapărute, trei cărţi sunt de politologie! Eu te-am însoţit pretutindeni, dar n-am intrat cu tine în subpămîntul Shambalei. Dę aceea te-aş ruga să nu intri nici tu într-un subpămînt mai adînc decît Shambala, care este politica!"

„Nu sînt naţionalist, nici neocomunist, nici şovin, nici orice altceva de stînga sau de dreapta! Sunt cine sunt şi am permisiunea sacră de a atrage atenţia poporului român asupra prezentului şi viitorul său."

„Persoană Sacră a fost Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Îţi atribui o calitate care poate coborî în genunchi milioane de oameni, şi ar fi un păcat ca ei să nu vadă pogorînd Duhul Sfînt asupra ta. S-ar simţi insultaţi, păcăliţi. Nu am încotro şi îţi accept părerile politice!"

„Actualmente toţi oamenii politici vor să-şi împartă puterea!"

„Pretutindeni în lume de cînd există politică oamenii politici asta vor: să-şi împartă puterea!"

„Toţi sunt corupţi şi mulţi dintre ei au sume fabuloase depuse în conturi secrete în bănci străine!"

„Aceaşi rea deprindere cu incidenţă penală am văzut-o adusă în faţa judecăţii omeneşti şi în Japonia, şi în Italia, şi în Statele Unite, şi ... mai peste tot!"

„Nu voi mai comenta despre evenimentele ce se vor petrece în România decît în capitolul următor!"

„Îţi poţi arunca o privire intuitivă şi inspirată prin lume?"

„În prezent, la nivel planetar maleficitatea a generat nemulţumiri intense în rîndul popoarelor mici. Nu se poate contura o imagine clară a mişcărilor sociale de la acest sfîrşit de secol, fără a se lua în calcul două mari forţe

planetare. Prima, cea malefică, despre care se trage concluzia că este total negativă. A doua forţă este benefică şi se opune primeia, ea fiind compusă din cei 36 de decani şi din ***Superiorii Necunoscuţi****. Atît cei 36 de decani, cît şi Superiorii Necunoscuţi se află în locuri tainice de unde observă totul. De la mareea oceanelor, mişcările vîntului, foamete, boli, distrugeri, loviturі de stat şi pînă la ample mişcări sociale la nivel planetar. Totul se întîmplă cu ştirea acestor 36 de decani şi a Superiorilor Necunoscuţi."*

„Observ o particularitate a dialecticii alternativelor: pe de o parte latura malefică este evidentă, concretă, palpabilă, iar pe de altă parte latura benefică trăieşte într-un soi de ilegalitate misterioasă de unde-şi trimite promisiunile. Cînd vom avea acces la binefăcători?"

„Privind la valul de schimbări şi revoluţii est-europene, care este generat de Doctrina Inimii, vedem că aceste evenimente sunt punctul de reluare a finalizării Marelui Plan condus de cei 36 de decani şi Superiorii Necunoscuţi, coordonat de Shambala din ordinul Divinităţii!"

„Circulă ideea *Marelui Plan* prin multe cărţi şi prin multe graiuri. O variantă superbă mi-a oferit-o colegul meu incomparabil mai talentat şi mai cunoscut decît mine, distinsul Umberto Eco în minunata sa carte *Pendulul lui Foucault*. Venind din Shambala cu mesaje uluitoare, este inutil să-ţi sugerez să citeşti romanele care se scriu la suprafaţa pămîntului. Ce cuprinde Marele Plan cunoscut de Conte?"

„Ultima etapă a Marelui Plan va cuprinde evenimente la care lumea modernă nu se aşteaptă, ori dacă le-ar cunoaşte, s-ar încăpăţîna să nu le creadă — într-un fel, dumneavoastră înşivă sunteţi oarecum ecoul acestei lumi suspicioase! Ultima etapă a Marelui Plan va fi şi cea mai îngrozitoare. Este vorba de bătălia dintre Ierarhia Luminii şi Lumea Întunecaţilor! Iar lupta şi supravieţuirea speciei umane vor depinde de oamenii înşişi. Toate aceste evenimente se vor petrece în următorii şapte ani!"

„Deci ai pus în scenă două forţe care urmează să se confrunte, iar în momentul critic, tot oamenii singuri rămîn să-şi ducă supliciile contemplaţi probabil cu emoţie de cei 36 decani şi Superiorii Necunoscuţi!"

„Asta pentru că mecanismul social planetar este foarte complex. Cuprinde evoluţii complementare, antagonice, divergente şi convergente. La ora actuală există în lume mai multe religii, secte, reţele transcendentale intercontinentale. Principalele religii ale lumii sunt creştinismul cu cele două forme bine cunoscute, apoi islamismul, budhismul. Se poate observa, de la o vreme încoace, o răbufnire a mişcării fundamentaliste islamice cu ţinta spre Occidentul ultramodernizat!"

„Şi porţi în intuiţia vizionară informaţii cu privire la un conflict religios de proporţii planetare?"

„Vreţi să mă întrebaţi de ce acest fenomen? Nu-şi poate vedea fiecare religie de tradiţiile şi credinţa ei? Ba da, dar aici intră în joc un alt factor de amploare: am numit spiritele malefice! Ele vor dirija revolta religiilor celorlalte împotriva creştinismului. Mişcarea malefică planetară va împinge lucrurile pînă acolo, încît nu numai religia islamică, ci şi baptiştii şi toate sectele satanice se vor ridica împotriva creştinismului, într-o ultimă încercare de a distruge religia lăsată de Iisus Hristos. Pe lîngă aceasta, se va adăuga şi faptul că fiecare religie va încerca să se impună şi să-şi impună faţă de ceilalţi propriul Dumnezeu. Dar Dumnezeu este unul singur pentru toate popoarele şi religiile. Numai că Satan, în opera sa distructivă, va întuneca minţile fanaticilor religioşi îndemnîndu-i prin spiritele sale malefice să se masacreze reciproc."

„Şi crezi că va fi un război al religiilor? Asta ne aşteaptă în cei şapte ani apocaliptici?"

„Evident, pentru că celelalte două războaie au eşuat din punct de vedere militar..."

„Ce înseamnă «au eşuat»? Au avut loc două în acest secol în Europa şi s-au încheiat cu consecinţe bine

cunoscute. Este nevoie neapărat de-al treilea război, care să nu eşueze? De ce şi cine prefigurează şi în numele cui un al treilea război *reuşit*, acesta neputînd fi decît un război al religiilor?..."

„De-a lungul întîlnirilor noastre am dorit să mă fac înţeles că Satan încearcă de multe mii de ani să distrugă opera lui Dumnezeu — Pămîntul cu viaţa de pe el şi omul!"

„Şi mă întorc din nou la ideea inacceptabilă că am fi nişte fiinţe create de o putere divină vulnerabilă! Ce vor face în focul luptelor teribile cei din Shambala?"

„Doctrina Iubirii lansată de Shambala va încerca pe cît posibil să atenueze calvarul planetar care se pregăteşte. Mesagerii divini, prin mijloacele lor, au reuşit să determine stoparea conflictului din Golful Persic. Spiritele infernale nu au renunţat, dovadă că în Europa, chiar în coasta României, a izbucnit un alt conflict şi mai sîngeros!"

„Te referi la lupta pentru autonomie de pe pămîntul Iugoslaviei?"

„S-ar putea crede şi se crede că în fosta Iugoslavie se dă lupta pentru autonomie. Este absolut fals. Iugoslavii de religie musulmană islamică au ieşit la suprafaţă. Este primul pas al islamismului făcut împotriva religiei creştine. Mai precis, va fi lovit catolicismul. La rîndul său, prin vecinii de la Vest, catolicismul a încercat să se apere..."

„Conform desfăşurării pe care ai încheiat-o, se naşte întrebarea ce se va întîmpla cu creştinii ortodocşi?"

„Ortodoxia va fi ameninţată în aceeaşi măsură. Dar, cum ea este partea originară şi originală a creştinismului, va rezista tuturor atacurilor cu succes. Catolicismul va cunoaşte o degradare lentă, dar sigură.

„În fine, cum vizualizezi acest al treilea război mondial? Ne vom topi ca nişte iluzii care atîtea mii de ani au vrut să se înţeleagă pe ele însele, iar în doar şapte ani ai Apocalipsei vor afla că au trecut prin miracolul vieţii vinovate?"

„Nimeni să nu-şi imagineze că războiul religiilor va avea caracterul de luptă între statele lumii. În acest război armele au un procent limitat de distrugere în comparaţie cu violenţa generată de fanatismul religios. Se va ajunge la acea fază cînd fiul îşi va ucide tatăl, mama îşi va ucide copiii, fraţii se vor omorî între ei, oamenii se vor măcelări reciproc, neştiind ce să mai înţeleagă şi pe cine."

„Toate acestea le găsim în Biblie descrise pentru «vremea ce va veni». Un repertoriu al răutăţilor îl putem citi în Epistola Sfîntului Apostol Pavel către Timotei, spre exemplu. Se apropie ceasul?"

„Acest delirant conflict religios a şi început!"

„Este evocată şi România în sumbra previziune?"

„Nici România nu va fi scutită de primejdii şi pericole, deoarece ţara noastră va fi placa turnantă a întregii lumi. Va fi însuşi nucleul de finalizare a Marelui Plan. Dar despre aceasta, mai încolo..."

Spiritul vizionar al înţelepţilor avertizează

Atît de rar oamenii au ascultat de glasul înţelepţilor atunci cînd timpul avea nevoie de ei. Adevărul şi dreptatea convocate în momente de cumpănă îi aduc pe înţelepţi în clipa care îi cere, dar nu ei vor fi luaţi în seamă. Nu întîmplător simbolul omenesc popular al înţelepciunii la vechii greci era Esop, slugă fluctuantă, iertîndu-le tuturor ironiile neghioabe. Iar marele Shakespeare, dezamăgit de prostia trufaşă, va găsi locul şi funcţia precise pentru înţeleptul ce-i însoţea neliniştile regelui Lear — locul era la picioarele tronului, iar funcţia era aceea de bufon! În istorie întîlnim prea puţini potentaţi îndurîndu-i pe înţelepţi aproape de scaunul puterii.

Primul mesaj divin care face să se crispeze trufia şi al cărui conţinut cu semnificaţia descurajantă a ajuns măcar odată să fie ascultat de orice om al civilizaţiei creştine, este: „Din ţărînă te-ai născut, în ţărînă te vei întoarce!" Aceste cuvinte din Biblie cuprind într-un anume sens destinul fizic al tuturor speciilor, al viului, al omului.

Contele Incapucciato consideră că în avertismentul de mai sus stă stimulul vizionar care a mobilizat în secole şi milenii înţelepciunea. Organismul omului este compus din numeroase elemente chimice. Sunt elemente care se regăsesc la nivelul naturii, în pămînt. Biblia emite adevărul fundamental că omul în ansamblul său este format din

aceleaşi elemente din care este format şi Pămîntul. Iar planeta noastră nu este doar un corp ceresc fără o viaţă proprie. Omului ce-şi duce viaţa în tridimensional i-a fost aşadar atrasă atenţia de către Biblie asupra faptului că el nu poate fi veşnic în Universul cu trei coordonate. Ideea de a-şi prelungi viaţa este străveche în frămîntările şi aspiraţiile omului. Dar viaţa într-un corp material nu poate dura o veşnicie.

Este adevărat că tot în Biblie aflăm de matusalemi, descendenţii imediaţi ai lui Adam. De ce acei oameni trăiau sute de ani? Cum s-a spus într-un capitol anterior, cu sute de milioane de ani în urmă Pămîntul se rotea invers, iar rotaţia în jurul axei se desfăşura mai lent, anul avînd 480 de zile. În al doilea rînd, specia umană a suferit atunci o mutaţie genetică esenţială, dirijată de forţe nevăzute. Tot în Biblie se spune: „Celor care îşi vor păstra credinţa pînă la sfîrşitul Apocalipsei li se va da să guste din pomul vieţii".

Pomul vieţii nu era altceva decît schema structurii ADN, modificată, care putea oferi omului o viaţă din ce în ce mai lungă. Fără îndoială că Sfîntul Ioan Teologul a fost un mare înţelept.

Care era însă destinul omenirii pîndite mereu de spiritele malefice, dacă mesagerii divini nu ar fi supravegheat în permanenţă evoluţia civilizaţiei umane? Ori de cîte ori s-a aflat într-un mare pericol, omenirea a fost avertizată de către mesagerii divini. Fie prin semne naturale, fie prin vise, fie prin viziuni mentale ori chiar prin fiinţe luminoase ivite spontan în faţa celor aleşi să facă prevestiri.

Contele va duce aceste consideraţii mai departe:

„Nu orice om este sau poate fi ales de mesagerii divini pentru a prevesti despre un fenomen sau altul. Explicarea unor cazuri trebuie făcută. Nu are importanţă succesiunea cronologică, ci fenomenul în sine. Vizionarismul are mai multe feţe, dar numai cîteva sunt autentice. Au existat şi

există vizionari-profeţi adevăraţi, sau care au acces parţial la adevăr. Chiar şi aceia consideraţi trişori sunt vizionari, dar impuritatea lor mentală îi împiedică să aibă acces la o cantitate mai mare de informaţii. Mecanismul previziunii este diferit de clarviziune. Atunci cînd previziunea nu este indusă unei persoane de către un spirit superior, cel care are o previziune posedă în acel moment posibilitatea de a se conecta, prin intermediul subconştientului, la cîmpul temporal ce se comportă ca un continuum circular. Persoana care are o previziune se autointroduce în acest continuum şi călătoreşte mental fie în trecut, fie în viitor. Oamenii normali care au previziuni primesc imagini la nivel mental doar despre viitorul mai mult sau mai puţin apropiat. Conectarea la continuum-ul temporal se face instantaneu de către subconştient. Omul respectiv primeşte imagini din viitor despre un anume eveniment care se va petrece şi a cărui importanţă depăşeşte obişnuitul. Există şi au existat persoane care au prevăzut evenimente deosebite. Dar uneori nu au ştiut să explice ce li s-a întîmplat şi de ce au văzut ce-au văzut. Spre deosebire de acestea, persoanele care se supun unor legi ascetice au posibilitatea să-şi extragă din adîncul fiinţei capacităţi latente excepţionale. Aceste persoane pot să se întoarcă în trecut ori să călătorească în viitor. Bineînţeles că trupul fizic rămîne pe loc. Aceste incursiuni în continuum-ul temporal nu sunt spuse altor persoane, ele constituie o experienţă personală."

„Ceea ce nu se înţelege corect, în general, este factorul determinist al acestor capacităţi, legătura unor fenomene, care fiind mărturisite, atrag adeseori consideraţii pejorative sau incriminante..."

„De aceea anumite lucruri trebuie cunoscute. De pildă gravitaţia este totuna cu timpul. Undele gravitaţionale nu sunt altceva decît coordonate temporale. În mijlocul acestor vibraţii energetice gravitaţionale, mintea unui om care are o previziune se comportă întocmai ca un cursor radio care caută un post ce emite. În momentul cînd postul respectiv

este găsit, cursorul se opreşte în acel loc. Identic se petrece fenomenul şi în mintea persoanei respective. Vibraţiile mentale se propagă în continuum-ul temporal, deci sunt purtate de vibraţiile gravitaţionale cu care se unesc, iar în momentul cînd ajung în viitor, la un eveniment foarte important, se opresc. Acel eveniment prezintă un nivel de vibraţii energetice ridicat. Vibraţiile mentale ale persoanei se lovesc de cele generate de eveniment, ajungînd la un nivel foarte apropiat. Impactul celor două vibraţii generează o altă undă vibratoare care se întoarce la persoana respectivă. Aşa are loc o previziune normală..."

„Înţeleptul este un iniţiat. În acest caz, ce intervine în plus în fenomenul previziunii?"

„Înţeleptul iniţiat sondează în mod conştient continuum-ul temporal şi vede mental fiecare etapă a viitorului sau a trecutului. El îşi dirijează conştient vibraţiile subconştientului şi în acelaşi mod primeşte viziunile. Noţiunea de viziune are o vechime foarte mare, a apărut odată cu primele forme de organizare omenească. Rasa albă a avut la începuturile sale un cult al strămoşilor şi s-a organizat prin ea însăşi; strămoşii ei au fost vechii zei ori mesageri divini. Vizionarismul este strîns legat de descinderea acestor mesageri în vremuri foarte îndepărtate pe Pămînt. Să ne întoarcem puţin la stră-străvechii locuitori ai Ţării Mu. După sosirea pe Pămînt a venusienilor, înţelepţii băştinaşi din Mu au primit cunoştinţe despre felul în care se manifestă legile ascunse ale Naturii, deci inclusiv mecanismul previziunii. În acest fel ei au reuşit într-un timp foarte scurt să ascundă în locuri secrete toate cunoştinţele primite de la venusieni pe tablele de telonium, cu ajutorul Doamnei Soarelui şi a lui Merk. Înţelepţii Ţării Mu ştiau, prin previziuni, ce avea să se întîmple în lumea lor cu Atlantida şi cu celelalte civilizaţii de mai tîrziu. Supravieţuitorii cataclismului care a scufundat Ţara Mu s-au răspîndit pe alte continente şi pe insule. O parte din ei încă de atunci s-au refugiat în Shambala.

„Deci previziunea nu este o capacitate caracteristică doar mesagerilor extratereştri, ci este, cum ai spus, un mecanism, pe care îl putem întîlni şi la zece miliarde de ani-lumină de noi. Altfel spus, este o lege a Universului!"

„Ori de cîte ori lumea s-a aflat în faţa unei răscruci, previziunea a venit să salveze ce se putea, devansînd catastrofa."

„Se poate afirma aşadar că supravieţuitorii unor civilizaţii dispărute, sau poate că noi înşine, descendenţi ai altor civilizaţii, ne datorăm evoluţia unor previziuni ale înţelepţilor!"

„Evident. Rasa ariană şi cea semitică sunt două supravieţuitoare care domină la ora actuală civilizaţia. Dincolo de agitaţiile noastre, de luptele între culte şi de alte aspecte, urcăm pînă la izvoarele celor două supravieţuitoare şi intrăm în conştiinţa iniţiaţilor şi profeţilor care au dat religiilor mişcarea iniţiată. Înţelepţii noştri au avut intuiţia profundă şi inspiraţie divină. Raza divină care a dat posibilitatea primilor iniţiaţi să se manifeste a pălit ulterior şi s-a întunecat la succesori. Dar ea apare şi străluceşte de fiecare dată cînd dintr-un punct anume al istoriei se naşte un profet, un prezicător. Dacă Dumnezeu nu ar fi permis accesul la continuum-ul temporal, n-ar fi existat niciodată profeţi. Civilizaţia ariană a strălucit în toate sensurile. Apoi rasa s-a răspîndit în Europa, în Egipt şi în alte colţuri ale lumii, într-o perioadă cînd Ţara Mu se apropia de momentul catastrofei. Coloniştii rasei ariene s-au amestecat cu cei din Ţara Mu. A urmat însă cataclismul, iar după ce şi atlanţii au dispărut ca civilizaţie, au ieşit la lumină egiptenii. Dintre toate civilizaţiile post-atlantice, cea egipteană a generat cele mai multe enigme pentru savanţii lumii. Aproximativ contemporani cu grecii şi cu romanii, egiptenii uimeau prin cunoştinţele lor foarte avansate. De unde le aveau? Ei nefiind la vremea aceea o civilizaţie ale cărei rădăcini să fi coborît foarte mult în timp. Grecii au învăţat enorm de la egipteni. Preoţii egipteni aveau pus la punct un cult al

inițierii, dar învățăturile lor nu se bazau pe moștenirea ariană, cît pe tezaurul inițiatic lăsat de Hermes, curierul zeilor în vechea Grecie. În Egipt, Hermes se numea Thoth. Dacă Hermes reprezintă instrumentul de manifestare al ordinelor divine, atunci se poate face o analogie între el și Rama, la vechii indieni. El poate fi Inteligența Divină ce i s-a arătat lui Rama cu multe secole în urmă. Preoții egipteni îi datorau lui Thoth cunoștințele lor misterioase. Ei stabiliseră cultul lui Isis și Osiris, și numai persoane deosebite aveau acces la misterele divine prin inițiere sacră. Una dintre aceste persoane a fost Moise."

„Conte, înțelepții timpurilor, vizionari sau mesageri ai Divinității, par să fie, pentru întreaga evoluție a umanității, purtătorii mesajelor fundamentale, cu precădere ai acelora care însumează spiritualitatea, dimensiunea nematematică a evoluției noastre. Cu apariția înțeleptului Moise se pare că misiunea lui divină conduce la înțelegerea clarificării sensului de mers și evoluție pentru omenirea din care ne tragem..."

„Sosit în Egipt de tînăr, în urma unor evenimente dramatice, Moise a avut prilejul de a fi predestinat să ducă la bun sfîrșit o misiune măreață, planetară. Sacerdoții Egiptului l-au introdus în marile mistere ale lui Isis, Osiris și ale lui Dumnezeu Însuși într-o vreme cînd evreii erau sclavii egiptenilor."

„Deci destinul lui Moise nu a fost deloc întîmplător."

„Este adevărat, el a avut misiunea de a reabilita pe evrei cu condiția ca Dumnezeu să fie recunoscut ca divinitate supremă. După ce a fost inițiat în respectivele mistere, lui Moise i s-a îngăduit să plece cu sclavii evrei spre Asia Mică. Dar nimeni nu știa atunci că profetul înțelept era în contact aproape permanent cu spirite superioare. Probabil chiar cu Divinitatea. Spun probabil deoarece Dumnezeu se află într-un plan energetic atît de înalt, încît nici chiar un profet de talia lui Moise nu ar fi avut acces atît de sus! Doar invers se putea realiza un dialog, adică spiritele superioare să coboare din structurile energetice."

„Ne întoarcem deci la același mister energetic prin care se definește calitatea unui spirit atît pe Pămînt, cît și în planul astral..."

„Majoritatea profeților au avut acces la viitor numai datorită spiritelor superioare cu care au comunicat."

„Dar inițiații yoghini?"

„Există o diferență între un profet și un maestru yoghin oriental. Primul primește informații despre ce se va întîmpla de la spirite superioare și le prelucrează cu propria-i minte, interpretînd rezultatelele conform firescului său. De aceea, de atîtea ori în istoria lumii cei care au profetizat despre același eveniment au avut variantele lor proprii. Maestrul oriental în yoga culege informațiile despre viitor, dar niciodată un yoghin nu va profetiza!"

„Legăm persoana profetului de calitatea sa de înțelept. De-a lungul veacurilor și mileniilor, aceste mari personalități luminate și vizionare știm că n-au putut interveni în procesul de finalizare a profeției, nici în sensul ameliorării evenimentelor, și nici în acela al construirii unei noi realități care să evite împlinirea profeției. Această regulă a neputinței de-a interveni într-o «cunoaștere» care aduce în prezent viitorul pare consternantă."

„Nu pare, eu cred că este! Fenomenul profetismului este încă un mare mister al creației divine, dar nu mă gîndesc la faptul ca atare, ci la caracterul implacabil al profeției. La greci și romani orice personalitate importantă consulta oracolul înaintea unui eveniment important. Mai ales grecii au transformat adevărul istoric în legendă. Să ne amintim de Troia lui Homer. Acea cetate a existat cu adevărat, în jurul ei s-au petrecut evenimente ce au fost în strînsă legătură cu profețiile și previziunile. Oștile grecești care au purtat războiul cu troienii aveau printre ei un profet, pe nume Calchas. În momentele dificile, șefii armatelor grecești îi cereau ajutorul. Este foarte clar că acel Calchas se afla în contact cu spiritele superioare. De altfel, în toate legendele Eladei găsim referiri la preoți și preotese

din anumite temple, cărora li se cerea un răspuns despre viitor în schimbul unor ofrande."

„Ne aflăm în răstimpul cînd profeţiile şi profeţii făceau parte din viaţa oamenilor, cum fac azi parte din viaţa noastră ziarele şi televizorul! Numai că atunci fenomenul era fabulos, «informaţiile» transmise erau şi ele pe măsura supradimensionalului. Dar istoria ca flux evenimenţial nu asculta de profeţii spre luare aminte. De pildă, dacă Oedip ar fi ascultat de oracolul de la Delfi, n-ar fi ajuns să-şi ucidă tatăl şi să se căsătorească cu propria-i mamă! Acelaşi lucru îl putem spune şi despre profeţiile lui Nostradamus. Din punctul de vedere al evenimentelor, legendele greceşti sunt contemporane cu Moise..."

„Dar Moise este acela care a trebuit să profetizeze cu foarte mult timp înainte venirea pe Pămînt a lui Iisus, noul Mesia. Iar înainte de a se naşte Iisus, Iosif a avut o viziune în care i-a vorbit un spirit superior. Să ne amintim totodată de venirea celor trei magi de la Răsărit. Aceştia nu erau nişte oameni simpli, ci chiar tainicii şi discreţii emisari ai Shambalei."

„Era un timp de graţie, de adormire a spiritelor malefice?"

„Sigur că lumea lui Satan stătea în întunericul ei aşteptînd. Dar reacţia ei a fost de alertă, pentru că pe Pămînt venise însuşi Fiul lui Dumnezeu!"

„Cea mai lungă şi cea mai completă şi mai complexă profeţie este Apocalipsa Sfîntului Ioan Teologul. Îţi reamintesc că lunga noastră discuţie a durat cu consecvenţă în spiritul ascuns al rememorării fără glas a versetelor profeţiei din Sfînta Scriptură. Va trebui de acum înainte să evocăm mai des celebrul text..."

„Deşi Sfîntul Ioan a avertizat ca nu cumva să se încerce răstălmăcirea textului, nu puţini sunt cei ce-au făcut-o!"

„Ce raţiuni omeneşti sau sacre au decis interdicţia şi culpabilizarea severă a răstălmăcitorilor?"

„Dacă minţile negative ar fi descifrat mesajele codificate din Apocalips, atunci s-ar fi încercat deturnarea istoriei înseşi, iar astăzi lumea ar fi arătat cu totul altfel. Dar a fost voinţa divină ca cele spuse de Biblie, în chei semantice şi filozofice, să reziste timpului şi să se împlinească întocmai. Să nu pierdem din vedere că Apocalipsa se referă exclusiv la secolul nostru. Un singur om şi înţelept din această lume turbulentă a împins viitorul omenirii dincolo de mileniul trei — iar el al fost Nostradamus. Faţă de textul Apocalipsei el aduce multe amănunte, însă scrise, după cum se ştie, în manieră codificată. Profeţiile sale au pornit de la anul 1600 şi ajung pînă în prezent. În copleşitoarea lor majoritate s-au dovedit reale! Dacă textul biblic se referă la ultimii ani ai acestui mileniu, Nostradamus descrie în opera sa vizionară evenimente ce s-au petrecut în secolele trecute şi, evident, în secolul nostru."

„Profetul francez a avut legături cu înţelepţii Shambalei?"

„Deşi nu există nici o dovadă materială în acest sens, eu spun că Nostradamus a avut conexiuni cu lumea subterană, dar numai pe plan spiritual. Ştiu că a fost constrîns de spiritele superioare să-şi codifice opera vizionară, altminteri ar fi putut atrage asupra sa neplăceri din partea acelor spirite. Datele pe care le-a introdus în textele sale sunt precise, uneori atît în privinţa numelor de persoane, cît şi în privinţa cronologiei istorice. Comparate cu istoria evenimentelor, datele corespund."

„De ce crezi că a fost sfătuit Nostradamus să lase posterităţii — de fapt unei jumătăţi de mileniu! —, un lanţ întreg de avertismente codificate? Îmi repet nedumerirea din aceeaşi nevoie de logică."

„Dacă se ia în calcul faptul că bunicul profetului francez fusese magician, atunci eu spun că Nostradamus a trebuit să se nască la acea vreme pentru că aşa s-a hotărît. Legînd acest aspect de legea reîncarnării, Nostradamus nu a trăit

întîmplător. Un spirit omenesc evoluează după moarte conform vieţii pe care a dus-o pe pămînt. Consecinţele acestei vieţi sunt decisive pentru cea următoare. Spiritul fiinţei îşi alege singur naşterea viitoare, în funcţie de dificultăţile pe care le va avea cu viitoarea familie, localitate şi ţară. Nostradamus s-a născut tocmai pentru a avertiza chiar cu secole înainte pe oameni ce avea să se întîmple cu civilizaţia umană. S-a născut din dorinţa de a servi conştiinţa umanităţii prin propria conştiinţă. Dacă el a făcut profeţii care depăşesc mileniul trei, cei care se ocupă cu textele sale nu mai sunt capabili să descifreze acea parte care vorbeşte de omenirea de după anul 2000."

„Îngăduie-mi să te privesc ca pe un vizionar trimis de lumea Shambalei, iar eu om, cu care stai de vorbă, sunt nerăbdător să-ţi ascult profeţiile!"

„Eu spun că imaginea primilor zece ani de după anul 2000 va fi profund dezagreabilă şi întristătoare pentru contemporanii noştri care vor trăi atunci, obişnuiţi acum cu maşini, lux, excursii, parcuri, eleganţă, locuri de agrement, distracţii, plăceri materiale şi instinctuale şi aşa mai departe... De aceea partea nedescifrată de timp a textelor profetului francez trebuie să rămînă încă nedescifrată! Decodificarea textului abscons ar avea un efect distrugător asupra oamenilor."

„Deci din nou supliciul, legea supliciului continuu ne va purta şi dincolo de acest mileniu?"

„Dacă oamenii ar şti cum va arăta lumea lor peste optzecе ani, ar înnebuni de pe acuma! Iar truda lumilor galactice de a reabilita spiritual specia umană s-ar solda cu un eşec de proporţii. Astfel există o anumită barieră invizibilă care protejează partea nedescifrată. Această lege este impusă, cum s-a înţeles, de lumile galactice..."

„Dar poţi face o referire la secolul nostru?"

„Profeţiile lui Nostradamus pînă în anul 1945 sunt cunoscute, timpul istoric le-a confirmat. Acum vreau să fac o conexiune cu formarea Ordinului cavalerilor Templieri,

fondat de Sfîntul Toma D'Acquino. Acest ordin — la care m-am referit în altă parte — a fost fondat pe baza unor învăţăminte secrete, provenite din Shambala. Templierii doreau, conform planurilor lor, să facă din civilizaţia umană un uriaş templu spiritual închinat lui Dumnezeu. Dar venind în conflict cu papalitatea, Templierii au sfîrşit prin a fi ucişi. Numai o mînă de cavaleri au reuşit să scape, dispărînd în lume."

„Concluzia ce se impune ar fi că papalitatea este vinovată?"

„Ceva mai mult, catolicismul, prin papalitate, reprezintă latura negativă a creştinismului, apărută sub influenţa spiritelor malefice în încercarea satanică de a degrada religia creştină!"

„Conte, cîteva sute de milioane de credincioşi catolici te pot aduce pe rug ca în epoca Inchiziţiei! Ai curajul că arzi ca unul care a spus adevărul? Sau ai asculta sfatul fricii dezminţindu-ţi afirmaţia!"

„Sfîntul Toma D'Acquino a făcut în momentul morţii sale pe rug profeţii înfricoşătoare la adresa călăilor săi, şi o frază cutremurătoare a ieşit din gura lui, referitoare la «de trei ori şase». Dacă privim anul morţii sale, 1274 şi adunăm acest «de trei ori şase», adică 666, obţinem anul 1940, anul cînd, oficial, s-a declarat al doilea război mondial."

„Care este semnificaţia acestei profeţii, ce legătură faci între elementele puse în ecuaţie?"

„Foarte simplă, legătura este şi clară. După 666 de ani de la moartea celui care a vrut să creeze un templu mondial spiritual-divin, satanismul a încercat să acapareze omenirea în chip total prin oamenii înşişi! Afirm din nou că ori de cîte ori a fost necesar, lumile galatice ne-au avertizat prin anumite persoane alese, prin înţelepţi, despre evenimentele viitoare. Cum aţi afirmat de mai multe ori, aceste evenimente nu pot fi evitate şi cu atît mai puţin anihilate. Dar se pot face, pentru a fi întîmpinate, unele pregătiri."

„Înţelepţii Shambalei încurajează şi sprijină pregătirile noastre, le inspiră? De vreme ce oricum suntem condamnaţi să nu putem ieşi din jocul tragic dintre malefic şi benefic, ce rost ar mai avea sprijinul Shambalei?"

„Eu spun că acei înţelepţi lucrează într-un mod cu totul diferit de profeţie. Prin puterea lor mentală, încearcă să menţină în echilibru balanţa dintre gîndurile pozitive şi gîndurile negative ce bîntuie întreaga planetă."

„Sunt gîndurile celor vreo cinci miliarde de oameni!"

„Nu sunt numai gîndurile celor cinci miliarde de oameni cu care suntem contemporani, ci şi cele din secolele şi mileniile trecute. Gîndul este o energie care nu se pierde. Şi dacă mai adăugăm că fiecare din cei cinci miliarde de oameni are foarte multe gînduri într-o singură zi, şi că aceasta este valabil şi pentru cei ce-au trăit în secolele anterioare, atunci înţelegem că «nu suntem oricum condamnaţi să nu putem ieşi din jocul tragic», ci că în mod sigur înţelepţii Shambalei, retraşi în locul lor, fac mai mult decît profeţii!"

„Conte, ţi-am mai spus că sunt uimit de numărul imens de persoane care mi-au scris de-a lungul a doi ani adevărate proiecte de profeţii. Am cercetat cu toată răbdarea şi cu interes acest fenomen care s-a extins în România ilustrînd o varietate de viziuni, clarviziuni, premoniţii şi profeţii ce pot face obiectul unui volum de multe sute de pagni. De asemenea, s-au înmulţit fenomenele cunoscute prin vizitarea unor persoane sau chiar a unor familii de către entităţi din invizibil, unele benefice, altele malefice. La un moment dat nu puteam spune decît că «spiritele sunt printre noi»! Tu eşti mesagerul Shambalei. Cum judeci aceste fenomene?"

„Eu nu le judec. Eu le cunosc, le văd, le simt. Şi dacă nu-mi mărturiseaţi acest lucru, eu ştiam despre el. Ştiam că există la ora actuală în ţara noastră numeroase persoane cu posibilităţi şi chiar disponibilităţi de a vedea în viitor. Nu vreau să sperii pe nimeni, dar am datoria să spun că uneori conştiinţa acestor persoane este excesiv încărcată cu tot felul de impurităţi generate de aspectul material al vieţii şi al existenţei. Din această cauză asemenea persoane, numeroase, despre care ştiu că au luat legătura cu dumneavoastră prin corespondenţă, nu pot vedea decît frînturi mici din viitorul foarte apropiat. Mai adaug că viziunile lor sunt autentice, conţin adevăruri, însă cel mai adesea interpretarea pe care le-o dau este eronată."

„Din profeţiile pe care le cunoşti pe cale intuitivă sau livrescă, în care i-ai îndemna pe cititori să se încreadă?"

„Pînă acum nici o profeţie, în afară de cea a lui Nostradamus — şi aceea foarte lapidară— nu a făcut referire la România în mod absolut serios şi de luat în seamă."

„Dar profeţiile lui Sundar Singh?"

„Pînă se va găsi textul original sau credibil, în legătură cu profeţiile înţeleptului indian, trebuie să ne mulţumim cu contrafaceri şi interpretări autohtone. Autorii lor vor fi cîndva cunoscuţi."

„Putem încheia acest capitol cu un cuvînt care să ne dea speranţe, poftă de viaţă, încredere în viitor?"

„Nu trebuie să mire pe nimeni spusele mele, dar în România se formează în prezent generaţia de înţelepţi care vor călăuzi pe români şi pe ceilalţi supravieţuitori ai celor şapte ani apocaliptici, spre calea redescoperirii totale a lui Dumnezeu Unicul!"

Lumea în cei şapte ani apocaliptici

Spuneam într-un capitol anterior că în ultimele două milenii omenirea a fost avertizată cel puţin o dată într-un secol să fie pregătită pentru a întîmpina sfîrşitul lumii! Mai spuneam că există la ora aceasta o bogată literatură vizionară sau speculativă dedicată sfîrşitului lumii. Acestea sunt motivele care m-au îndemnat să reţin pentru acest capitol, pe lîngă mesajele şi viziunile Contelui Incapucciato, şi o evaluare ştiinţifică a unui potenţial sfîrşit al lumii. Dar mai întîi voi încerca un foarte restrîns grafic pe ani, după răspîndirea creştinismului, prin care generaţii întregi de conplanetari au luat cunoştinţă de sfîrşitul lumii, adeseori pregătindu-se în chip concret pentru un asemenea eveniment, după care pe Terra nu ar mai putea urma nici un eveniment în afară de acelea ale ne-viului exclusiv.

Anii care au cunoscut febra şi spaima sfîrşitului lumii au fost următorii: 500, 1000, 1033, 1198, apoi 1843, 1874, 1900, 1946 (ultimul an se referă doar la Europa de răsărit). Cel mai înfricoşat an se pare că a fost anul 1000, cînd se împlinea un mileniu de la naşterea Mîntuitorului, urmîndu-i anul 1033, cînd se împlineau o mie de ani de la suirea la Ceruri a lui Isus. În 1033 a avut loc o eclipsă de soare, care a potenţat pînă la apogeul disperării aşteptarea. Oamenii cuprinşi de panică se înghesuiau în biserici, fiecare vrînd să moară în lăcaşul Domnului izbăvit de păcate.

Documentele vremii consemnează mulţi morţi, oameni striviţi în înghesuială, de asemenea sunt consemnate numeroase sinucideri.

Sunt şi previziuni antologice, ca aceea a lui William Miller, care a pretins, pe baza unor calcule complicate, sfîrşitul lumii pentru o dată precisă: 21 martie 1843 - 21 martie 1844. În urma profeţiei făcute de întemeietorul religiei adventiste, în Statele Unite s-a produs o agitaţie teribilă, care a cuprins mase largi de oameni. Au apărut ziare de „specialitate" în care se descria evenimentul şi se speculau idei de tot felul. S-au deschis magazine speciale, în care se vindeau haine numai de culoare albă pentru cei ce urmau să urce la cer — deci în ultima clipă a sfîrşitului, profiturile magazinelor respective nu dezminţeau spiritul comercial, chiar dacă nu mai rămînea nimeni care să folosească dolarii! Dar... întrucît profeţia nu s-a împlinit conform prognozei, a fost amînată pentru 21 octombrie 1844. Lipsind şi de data aceasta efectul profeţiei, s-au tras concluzii care nu mai legau evenimentul de o dată sau de un an anume. S-a convenit aşadar că judecata de apoi începuse deocamdată în Ceruri, iar după ce se va încheia acolo, va începe şi pe Pămînt.

Tot în Statele Unite, „Martorii lui Iehova" au aşteptat sfîrşitul lumii în anul 1874, fenomenele reactualizîndu-se cu întregul lor cortegiu de disperări şi spaime. Dar nu s-a întîmplat nimic. S-a spus atunci că omenirea a scăpat de primejdie prin amînarea sfîrşitului pentru anul 1914. Izbucnirea primului război mondial a adus multă popularitate sectei, profeţia fiind considerată „bună"!

Dacă profeţiile lui Sundar Singh, foarte complete şi zguduitoare prin anvergura lor şi mai ales prin responsabilităţile spirituale ale României post-apocaliptice, sunt vulnerabile în chiar paternitatea lor, de Nostradamus nu ne putem îndoi. Se pare că el rămîne marele vizionar al acestui mileniu. Sinteza pentru acest sfîrşit de mileniu a vizionarului francez, pe elemente şi fenomene, pare să

satisfacă atunci cînd construim analogii între previziuni şi realităţi deja cunoscute în evoluţia lor istorică. Se vor descoperi toate tainele ştiinţelor oculte, forţa spirituală a oamenilor va creşte, în fine spiritele benefice vor învinge spiritele malefice şi va urma o pace veşnică. Dar, pînă la acest apogeu al devenirii, vom avea un război al arabilor împotriva Europei creştine, catastrofe ecologice, schimbări climatice, epidemii, foamete, Pămîntul va fi lovit de un asteroid, provocînd catastrofe, cutremure planetare, valuri uriaşe, erupţii vulcanice şi multe altele.

Pornind de la intuiţiile vizionare ale lui Nostradamus, se poate prefigura ştiinţific un sfîrşit al lumii. În dorinţa mea de a insera în acest capitol şi o imagine pragmatică a unui cataclism planetar, s-a insinuat favorabil, probabil tot prin inducţie telepatică, tînărul fizician Ioan Ludovic — nu mi se mai pare straniu că el a apărut exact în ziua cînd gîndeam mai intens la o asemenea prefigurare ştiinţifică. Din punct de vedere ştiinţific, *cauzele posibile ale sfîrşitului lumii* sunt perceptibile prin efecte specifice civilizaţiei noastre. Distrugerea mediului, tulburări climatice deosebite, epidemii şi boli noi, situaţii de criză economică, socială care intensifică tendinţele aberante şi agresiunile, fac posibilă apariţia războaielor, apoi, situaţii provocate de scăderea resurselor de energie, suprapopularea unor state, generalizarea conflictelor existente pe glob... toate acestea sunt strîns legate de altele, iar efectul lor distructiv se cumulează.

O catastrofă ecologică nu mai ţine azi de previziune, ci de calcule exacte. Activitatea economică a omului se identifică din păcate cu o adevărată catastrofă pentru biosferă, iar omul este o parte integrantă a biosferei. Se vorbeşte mult despre efectul de seră. Ştim că acesta poate fi provocat de acumularea bioxidului de carbon în atmosferă, în urma arderilor din centrale, din motoarele maşinilor şi atîtea altele. Formarea unui înveliş de carbon va transforma Pămîntul într-o planetă asemănătoare planetei Venus,

deoarece învelişul respectiv lasă să treacă lumina solară spre Pămînt, dar reţine radiaţiile termice rezultate de pe urma încălzirii acestuia. Astfel Pămîntul nu se mai poate răci suficient, procesul de încălzire sporind, planeta noastră poate deveni un adevărat infern pentru fiinţele vii. În aceeaşi ecuaţie catastrofică se include şi tăierea pădurilor care au un rol imens în menţinerea echilibrului ecologic al planetei. Se ştie, apoi, că dispariţia stratului de ozon care ne protejează de razele ultraviolete poate avea consecinţe tragice, de la efecte cancerigene, la mutaţii genetice la toate speciile de plante şi animale. Poluarea cu insecticide şi îngrăşăminte nu este numai exterioară, ci are efecte negative asupra rinichilor şi ficatului, dar şi asupra creierului şi sistemului imunitar.

Tulburări climatice deosebite, determinate de un număr foarte mare de procese fizice — iată un capitol al catastrofei planetare. Modificările climatice pot fi determinate de variaţia intensităţii radiaţiei Soarelui, deviaţii ale orbitei Pămîntului, modificarea concentraţiei de bioxid de carbon din atmosferă, poluarea atmosferei cu praf şi substanţe absorbante de lumină, defrişarea pădurilor...

Oamenii de ştiinţă prefigurează pentru un viitor foarte apropiat o încălzire a climei din cauza efectului de seră. Ceea ce înseamnă deplasarea zonelor climatice spre nord, distrugerea actualelor zone fertile, înfometarea pe scară largă. Într-o astfel de situaţie, vechile conflicte se reactualizează şi apar altele noi, pentru cucerirea sau păstrarea terenurilor fertile. Evident, se naşte întrebarea dacă state mari ca America de Nord sau China vor rămîne impasibile, privind cum terenurile lor agricole se transformă în deşerturi, iar în Canada şi Siberia vor apărea întinse terenuri fertile...

Creşterea temperaturii planetei ştim că determină topirea unei părţi a gheţii calotelor planetare, ceea ce va face ca nivelul oceanelor să crească. Însă gheaţa polară reflectă lumina solară. Topirea unei părţi a ei duce la încălzirea şi mai accentuată a Pămîntului, cu consecinţe

imprevizibile. Ţărmurile continentelor sunt locuite de milioane de oameni. Creşterea nivelului oceanelor va duce la invadarea celorlate zone de către milioane de sinistraţi, aceştia adăugîndu-se altor milioane de oameni goniţi de căldura ce va usca ogoarele cîndva fertile.

Schimbările climatice deosebite duc la influenţe negative asupra organismului uman, determinînd moartea persoanelor bolnave şi a celor vîrstnici. Infracţionalitatea ar creşte la cote inimaginabile, neputînd fi nicidecum oprită. Se pot imagina, logic, şi alte grozăvii: distrugerea asistenţei sanitare, epidemii, malnutriţii şi chiar canibalism!

Nu putem exclude din cei şapte ani apocaliptici nici calculele specialiştilor privind o nouă perioadă glaciară. Iată ce spune H. Höpling: „... perioadele calde, ca cea de acum, durează aproximativ 10.000 de ani, iar actuala perioadă caldă a început deja de 10.000 de ani. De atunci radiaţia solară de vară în emisfera nordică a scăzut considerabil — şi anume de la Pol spre tropice. Asemenea stare a mai existat ultima oară acum 20.000 de ani, cînd un tăvălug de zăpadă groasă a cotropit nordul Europei şi Canada. Aceeaşi radiaţie solară redusă şi o perioadă de răcire treptată, ca astăzi, a existat şi acum 90.000 de ani, după care a urmat răcirea bruscă."

Această eră glaciară este posibil să se instaleze treptat, dar nu poate fi exclusă nici ipoteza unei răciri bruşte. Consecinţele economico-sociale ale unei răciri bruşte, ca şi în cazul supraîncălzirii, pun organismul într-o stare de stress intensă. Efectele variaţiilor factorilor climatici sunt imprevizibile la nivelul sistemului nervos. Ne putem aştepta la războaie declaşate pe acest fond de modificări psihosomatice.

Izbucnirea unor epidemii, apariţia unor boli noi completează tabloul sinistru al unei agonii pe care o putem întrezări fără ajutorul vizionarilor şi al profeţiilor. Însă pe aceştia din urmă trebuie să-i luăm în seamă la fel cum luăm în seamă propriile noastre analize ştiinţifice, prin care ne

prefigurăm sfîrşitul. Cu puţini ani în urmă, o imagine a Iugoslaviei de azi, premoniţionată, ar fi părut un zvon absurd. La fel se poate spune şi despre Uniunea Sovietică. Tot mai multe state sunt azi capabile să-şi fabrice arme nucleare, fără a mai vorbi de arme chimice, bacteriologice sau convenţionale. Atomiştii din fosta URSS sunt racolaţi de ţările arabe; Israelul posedă arma atomică; Coreea de Sud este aproape de realizarea ei; actualele ţări ale Comunităţii Statelor Independente, cu arsenalele atomice importante pe teritoriul lor, sunt măcinate de conflicte.

Evident, la cele înfăţişate mai sus voi reţine o concluzie care aparţine intuiţiei ştiinţifice, înainte de a reveni la mesajele şi profeţiile Contelui Incapucciato. Ioan Ludovic nu face profeţii, ci declamă cu precizie şi definitiv: „Trebuie să oprim cursa sinucigaşă a omenirii înainte ca natura să înceapă să lupte împotriva noastră!"

Accesul nelimitat la informaţii şi cunoaşterea mai corectă a lumii ne fac permeabili la întrebări de genul: care va fi destinul civilizaţiei noastre? Avem, încă, un destin sau ne-am suprimat dreptul de a-l spera? Politologii, analiştii fenomenelor evoluţiei socio-politice planetare, filozofii ştiinţei şi viitorologii, ecologiştii, optimiştii şi scepticii luminaţi ai acestui timp ne-au dat studii şi scenarii în care catastrofele pe diferite termene, provocate de erorile civilizaţiei actuale, încep să alerteze conştiinţele prin concretul lor indiscutabil. În paralel cu spectaculoasele evoluţii aparent pozitive pe care i le recunoaştem şi i le trăim acestei civilizaţii, se distinge subteran sau făţiş o prefigurare funerară. Erorile sunt cumulate, se stochează, încep să influenţeze şi să cucerească în sens negativ. Disciplinele de studiu care emit avertismente se articulează din păcate pe un limbaj inaccesibil, rămînînd semnale de alarmă gustate cu spaimă de iniţiaţi. De aceea profeţiile sumbre, emise prin simboluri sau evaluări parabolice, în limbajul cărţilor vechi şi avînd drept sprijin direct şi valabil textul Apocalipsei, par să întrunească modalitatea ideală de acces şi de convingere.

Dar dincolo de scepticismul filozofic şi de prognozele alarmante, datorate în speţă unor oameni de ştiinţă sau exegeţi ai fenomenelor evoluţiei lumii actuale, este limpede pentru orice om, de la cel ce trăieşte în simplitatea ferită de argumente filozofice, la cel ce-şi susţine scenariile pesimiste pe argumente desprinse din înseşi erorile omeneşti, că trăim mai mult ca oricînd într-o lume bolnavă. O lume îmbolnăvită pe întregul rotund al planetei, şi căutăm privind Pămîntul măcar oaze de viaţă şi de protecţie în care să putem vedea cu încredere viitorul. Tot mai des i se caută viitorului germenii sănătoşi în prezent, şi este descurajant şi înfricoşător că ei nu par să existe, că există în schimb un fel de adoraţie instinctivă a alunecării spre entropic, un pătimaş elan spre distrucţie şi conflictualitate.

A sosit momentul să ne privim pe noi înşine dincolo de învelişul material al existenţei în trup. Să înţelegem că sîntem fiinţe cosmice. Să conştientizăm faptul că civilizaţiile sistemului nostru planetar au fost realităţi ale timpului în evoluţia noastră, şi că există o ordine divină implacabilă, în care ne înscriem trăind.

Un savant al secolului trecut, întrebat dacă crede în Dumnezeu, dădea un răspuns care era propria-i reprezentare entuziastă a omului care ajunsese pe o înaltă treaptă spirituală şi de cunoaştere; el spunea printre altele că totul în Univers şi pe Pămînt este plin de măreţie, inclusiv omul face parte din această proporţionare superlativă, şi trăgea concluzia că vrerea divinităţii cu privire la om nu poate fi decît una de asemenea încărcată de măreţie! Aceeaşi idee a mai circulat în lumea cărturarilor, modulată de la caz la caz prin situarea omului şi creaţiei dumnezeieşti într-un incomensurabil al perfecţiunii şi absolutului. De unde s-a ajuns la acceptarea filozofică a presupunerii că şi pedepsele divine pentru măreţul om nu pot fi decît de mari proporţii, consecvente deci cu amploarea generală a întregii creaţii. Şi dacă am primi astfel de supraetajări în universul tridimensional cu mîndrie, cu

conştiinţa performanţei omului ales drept spirit creator în sînul marii creaţii, limitele în care ne exersăm inteligenţa şi potenţialele creatoare ni se relevă odată cu accesul la alte aspecte şi dimensiuni ale marii creaţii. Copleşiţi de propriile noastre limite, prin echivalarea omului cu marea creaţie divină, ne retragem în ipoteza atît de des vehiculată azi, a Pămîntului pe care funcţionează o şcoală de milioane de ani, şi încă nu ştim cum se absolvă această şcoală şi nici unde sunt *acum* miliardele de absolvenţi. Ideea de şcoală, de laborator cosmic atît de secret încît numai ignoranţa implantată şi menţinută pare să ne fie adevăratul costum de protecţie anti-şoc, frămîntă minţile cu un consum de energie şi de interogaţii fluent şi abundent. Este adevărat că din cînd în cînd ne închidem în cîte o teorie, prin care ne uităm aievea, ca printr-un telescop, şi ni se pare că începem să vedem nevăzutul, sau, după versetul biblic, că vom cunoaşte ce-i de cunoscut şi necunoscutul.

Fără îndoială, am atins stadiul cunoaşterii şi al echivalării corecte a destinului uman cu fenomenul entropic care este o creaţie negativă a inteligenţei noastre, dar şi o lege a Universului supus el însuşi oscilaţiilor şi alternativelor între *bine* şi *rău* — după expresia populară devenită la români un laitmotiv cultural. Dar vehicularea adeseori cu satisfacţie a atîtor teorii sfîrşeşte la om înainte de a se simţi obosit de ele, prin intuiţia necuprinderii, a golului cunoaşterii satisfăcătoare, dacă nu totale. Unele idei filozofice revin în actualitate după mii de ani, altele au dispărut la puţin timp după ce au umplut minţile cu un sistem dat la o parte din cauza insatisfacţiei şi contradicţiei raţiunii perfectibile, şi astfel stocăm cunoaşterea relativă şi limitată în cîte o disciplină ştiinţifică în care generaţiile se vor simţi condamnate la alt tip de limitare — limitarea cunoaşterii. Astfel, multe teorii adulate în actualitate se sting lent, lipsindu-le parcă destinul posterităţii, şi ce ne rămîne viu şi într-o permanentă stare de alertă este curiozitatea în sine, cultivată şi instruită în vederea marii

şanse de-a ajunge la adevăr. Fiecare sistem filozofic prin care a evoluat filozofia conţine un adevăr. Iar ştiinţele aspiră la cuprinderea şi însumarea adevărurilor.

Unele teorii par să se fi născut dintr-o disperare, astfel că anti-ordinea şi anti-echilibrul se transformă în legi „naturale" sau baze de pornire pentru visata şi reclamata armonie cosmică şi implicit divină. Tehnologiile complexe menţin azi ştiinţa într-un regim de anti-criză, ca specificitate sau chiar ca permanenţă în evoluţia cunoaşterii ştiinţifice, în sensul că posibilităţile actuale de acces la tainele materiei sunt potenţate prin tehnologii. Orice descoperire nouă în oricare domeniu al ştiinţei şi cunoaşterii înseamnă un pas util mai departe. Dar pînă unde? Pînă acum, cei mai spectaculoşi paşi i-am făcut pentru a ne prepara dezastrul. Iar atunci cînd ne trezim ameninţaţi de propria noastră evoluţie şi devine evident faptul că tocmai aceasta se transformă în propriul nostru cimitir, ne întoarcem în sfîrşit la legile morale, la primatul spiritualităţii şi la ultima şansă — Dumnezeu! Trăim acum un asemenea moment. Deosebirea faţă de alte momente stresante, anterioare, este că azi despre dezastru se exprimă oamenii de ştiinţă, spirite pragmatice. Şi nu-i oare extraordinar să descoperim că întregul lanţ de nenorociri detaliate ştiinţific şi argumentate prin elementele propriei noastre civilizaţii, se regăseşte în Biblie spre exemplu, spus la începuturi odată pentru totdeauna? Au trebuit să treacă atîtea mii de ani pentru a rătăci pe căile entropismului scadent, şi să descoperim că de fapt noi puteam şti despre noi aproape totul din Cărţile Sfinte? În acest paralelism al cunoaşterii, în căile alternative de conştientizare a destinului nostru, ne-am trudit inteligenţa şi virtuţiile pentru a ne regăsi în marele adevăr programat pentru laboratorul pămîntesc de la începuturi pînă la capătul şcolii!

Din multitudinea de teorii, cea mai potrivită pentru acest capitol mi s-a părut aceea apărută prin deceniul al

şaptelea al acestui secol, aparţinătoare lui Feigembaum, care la treizeci de ani descoperea „geniul haosului". Cercetătorul american spunea că nu este necesar să ne întîlnim cu neprevăzutul, ci să avem capacitatea de a distinge elementul generator de noutate. Mai pe larg, calitatea sistemului natural în care se instaurează turbulenţa şi haosul este însăşi nelinearitatea sau ruperea simetriei, a echilibrului de forţe. Haosului revenindu-i rolul de a sfida superlativ această lume, el este capătul de drum spre o anume înţelegere a acestei lumi, pentru că de el se leagă o proprietate extraordinară — universalitatea! De la îmbrăţişarea acestei teorii la întemeierea „logică" a unei dogme care să-l slujească pe diavol drumul este ca şi parcurs. Feigembaum merge mai departe şi descoperă chiar o „ordine în haos". Astfel, fenomenul haosului îşi dublează, după el, perioada pînă cînd ajunge atît de mare încît orice ordine pare iremediabil pierdută. Haosul însuşi nu mai este dizolvarea extremă a ordinii, dimpotrivă, el este o „ordine ascunsă", însă în detalii atît de fine, încît este greu de perceput fără o investigare profundă. În fine, cercetătorul amintit descoperă că instabilitatea ascultă de legile universale ale haosului! În altă ordine de idei, haosul a rupt barierele care separau disciplinele ştiinţifice, fiind o ştiinţă a naturii globale a sistemelor şi adunînd laolaltă gînditorii din domenii puternic separate. Cînd realizezi că te confruntţi cu dezordinea, realizezi că trebuie să înveţi să o înţelegi. Se caută astfel o modelare matematică proprie şi eficientă percepţiei omeneşti, care să cearnă oribila multitudine de experienţe şi să găsească echivalenţa în mărimi universale. Ca să se înţeleagă cum îşi găseşte mintea omenească drumul prin haosul percepţiei, ar trebui să se înţeleagă cum dezordinea produce *universalitatea!*

Teoria haosului n-a rămas fără ecou nici în România, fiind preluată de o fiziciană vizionară, care îşi întemeiază premoniţiile pe elementele acestei teorii. O singură frază pe care o voi reproduce aici pare să fie concludentă; ceva mai

mult chiar, pornid de la afirmaţia care urmează, s-ar putea dezvolta, eliberînd gîndirea speculativă de orice constrîngere, o întreagă profeţie argumentată prin conotaţii paralele — între evoluţia istorică şi manifestările malefice.

„Sistemul nervos al României — spune vizionara româncă — este adaptat la o deosebită varietate de ritmuri de aproximativ zece ani pentru a intra într-un tipar de incredibilă performanţă, acela de triumf neaşteptat asupra haosului sau desăvîrşirea celei mai grele faze din Marele Plan de evoluţie a umanităţii."

Este evident că ideea Marelui Plan a circulat şi circulă, fiind preluată fără discernămînt de la marii vizionari Nostradamus şi Sundar Singh, de la alţii. Şi iată că îmi aştept interlocutorul cu un plus de emoţii, pentru că este greu de exprimat sentimentul pe care-l trăieşti înainte de-a afla despre *lumea în cei şapte ani apocaliptici!* Ar fi cu putinţă ca azi, 6 octombrie 1992, Contele Incapucciato să-mi desfăşoare în cîteva ceasuri însuşi destinul umanităţii în acest sfîrşit de mileniu? Ce prevalează oare într-o asemenea faptă speculativă, cunoaşterea raţională, premoniţia din afara cunoaşterii, mandatul de mesager al Shambalei trimis să ne spună adevărul? Dacă ultima ipoteză s-ar confirma, atunci cum mai putem noi interveni pentru a ne întoarce pe drumul salvării? Sau este vorba de salvarea sufletelor noastre, care vor popula o dimensiune necunoscută încă, şi e nevoie de acel ultim şi extraordinar efort, de-a ne înţelege trecerea în altă lume prin graţia mîntuirii? Ultima contradicţie, înainte de a începe azi discuţia cu Contele, se referă la faptul că noi toţi am greşit în procesul de evoluţie, dar, în acelaţi timp, nu fiecare dintre noi este vinovat! Tragem deci concluzia că omenirea în general este vinovată, şi scapă de sub incidenţa culpei doar indivizii, care şi ei fac parte din omenire! O lume ce-a acumulat păcate şi vinovăţii de-a lungul a multe milioane de ani, şi nu ştiu dacă trebuie să fim dezorientaţi sau resemnaţi că noi, care vom trăi cei şapte ani apocaliptici, am ajuns ultimii spectatori ai

dezastrului meritat şi, mai puţini, probabil, martori ai naşterii unei umanităţi înnoite prin valorile divine, adică acelea care întrunesc un înalt grad de spiritualitate, fiind indiferente la înaltul grad de evoluţie materială.

Cum caracterul distructiv şi păcătos al evoluţiei noastre pare să se fixeze în timp în Evul Mediu, în marele moment al Renaşterii în Europa, cînd civilizaţia porneşte pe drumul spectaculos, ca să ajungă în acest prezent al anilor apocaliptici ai marii civilizaţii tehnologice şi ştiinţifice, i-am sugerat Contelui să-mi relateze ce-a aflat în Shambala despre respectiva perioadă a ultimei jumătăţi de mileniu. Pornind de la prefigurările ştiinţifice actuale, mă întreb dacă era necesară această evoluţie şi numai aceasta, dacă nu puteam evita avîntul orb spre actuala poluare, de pildă, spre dezechilibrul ecologic la nivelul planetei...

„Nu! Îmi răspunde Contele categoric. Nu era necesar dezastrul. Nimic din ce există astăzi, ca performanţe ale evoluţiei tehnologice, n-ar fi trebuit să existe! Dacă omenirea Evului Mediu ar fi dat ascultare alchimiştilor acelor vremuri, astăzi civilizaţia ar fi arătat cu totul altfel, diferită de cea actuală, iar progresul ar fi fost cu totul de altă natură."

„Ce acuzi de o evoluţie entropică, eronată, distructivă?"

„Pentru că nu toţi oamenii sunt stăpîniţi de spiritele benefice, lumii întunericului i-a fost uşor să corupă şi să manevreze multe conştiinţe. Acest mecanism bazat pe influenţa malefică a condus în prezent la ceea ce vedem, trăim şi simţim cu toţii: suntem în faţa porţii care duce spre haos."

„Şi ne întoarcem iarăşi la aceeaşi nedumerire: de ce Dumnezeu a creat prin om o lume imperfectă, multiplicîndu-i imperfecţiunea odată cu înmulţirea speciei? De ce n-a creat de la început pe *omul ideal*, cel care să reprezinte, prin harul divin, perfecţiunea creaţiei? În fine,

de ce, creîndu-l, i-a lăsat omului umilința de-a lupta cu Satan și suferința drept răsplată pentru mîntuire?"

„Răspunsul este unul singur! pentru că așa trebuia să se întîmple. Cursul evenimentelor din ultimii aproximativ două mii de ani nu a fost modificat. Încă de acum două mii de ani fazele evoluției omenirii au fost calculate în așa fel încît să ajungă la „epurarea finală", Apocalipsul. Sigur că de mai multe ori de-a lungul secolelor forțele satanice au încercat să modifice oarecum succesiunea și conținutul acestor faze evolutive. Dar voința divină nu poate fi contracarată sub nici o formă, de către nimeni. Chiar dacă s-ar petrece vreo deviere, Divinitatea posedă mecanismele sale prin care stopează și readuce devierea pe direcția stabilită."

„Deci pe de o parte Divinitatea reprezintă o Forță Absolută, iar pe de alta această forță este consecvent obstrucționată și cenzurată chiar în acțiunile sale benefice. Deci, logic, Divinitatea nu este o Forță Absolută, de vreme ce are un adversar a cărui putere se ridică atît de sus, încît pune în dificultate chiar Puterea Divină. Primește aceste speculații venind de la un om care crede că Divinității nu-i putem găsi un adversar eficient, date fiind proporțiile Sale inimaginabile, și că, totuși, dialectica evoluției ne obligă să credem că există acea putere malefică la fel de longevivă și la fel de supradimensionată la scara evoluției și chiar a Universului!"

„Speculativ se poate vorbi și în felul acesta, uitînd sau mai degrabă noi neavînd acces la «logica divinității», care nu este și nu poate fi un echivalent al logicii umane. De pildă, numeroși savanți de azi au încercat să cuprindă în statistici și concluzii ceea ce se vede în lume: dialecte, religii, obiceiuri, tradiții, grupuri etnice, o întreagă policromie umană în evoluția lor. Dar toate aceste eforturi științifice de catalogare nu sunt complete, au o bază poate științifică, dar nu și una divină, ele reflectînd în continuare incapacitatea actuală a conștiinței umane. Se poartă războaie, se distruge

în o mie de feluri planeta, atmosfera este periclitată, maleficul urcă sub limitele admise, totul se degradează conform elanului și poftelor omului. Dumnezeu nu ia parte — pentru a mă alia cu raționamentul dumneavoastră — la aceste acte, evoluții și fapte malefice! Am atins momentul cînd nimeni nu poate spune că este fericit sau ce înseamnă fericirea. Îmbuibarea materială și libertatea poftelor nu fac oameni fericiți, ci eliberează în contul instinctelor cîteva senzații care n-au nimic de-a face cu fericirea. Miliardarii care trăiesc în cele mai luxoase condiții nu pot afirma că sunt fericiți, fiecare moare cu convingerea unei neîmpliniri. La fel ca ei sunt politicienii, oamenii succesului, oamenii de rînd. Toți au murit și vor muri cu acest sentiment, al unei neîmpliniri. Chiar și cei ce se iubesc cu adevărat au aceeași soartă. Acesta-i sentimentul neputinței în fața implacabilelor legi ale Universului. Să înțelegem așadar: conștiința umană actuală este blocată, ea nu are acces la pulsul Universului."

„Oricum nu avem acces la pulsul Universului, altminteri am fi descris cel puțin acest puls. Avem acces însă la credință și conștiința că Dumnezeu există, că trebuie să ne apropiem de El și să trăim în legile Divinității. Dar mesajele tale vorbesc despre faptul că există în acest univers și alte civilizații, cu o evoluție superioară, care au atins grația Divină. De ce ele nu ne intermediază lizibil?"

„Pînă în prezent specia umană de pe Terra a constituit, la scara Universului în care suntem cuprinși, o «rasă belicoasă» și de aceea alte civilizații ale Căii Lactee și-au luat toate măsurile necesare pentru a nu ne contacta. Pentru ca oamenii pămîntului prin tehnologiile lor de influență malefică să nu se poată avînta prea departe în Universul nostru. Altminteri, oamenii ar fi pus în pericol alte lumi galactice, putînd deveni vîrful de lance al satanismului propagat în Calea Lactee."

„Satanismul generalizat și la nivelul Galaxiei noastre? Devenit în complexitatea Universului un fel de formulă

inevitabilă, un termen de neînlăturat din ecuaţia Creaţiei Divine?"

„Este poate mai greu de înţeles, dar nu eu sunt chemat să dezleg acest mare semn de întrebare. Putem cel mult reciti capitolul despre spiritele malefice şi spiritele benefice. Eu mă pot referi la planeta noastră. În ciuda tehnologiilor actuale, nici americanii şi nici ruşii sau japonezii nu au mai trimis echipaje umane pe Lună. Dar la nivel politic şi în centrele ştiinţifice coordonate de oamenii politici în acţiunile lor importante, se ştie de prezenţa unei baze extraterestre pe Lună. În ultimul deceniu mai ales, cu toate trimiterile de nave sofisticate în Cosmos, mîna invizibilă a lumilor galactice a stopat dorinţa de cucerire spaţială a Universului de către om. Dar această dorinţă va fi retezată şi desfăşurată eficient numai după ce spiritele satanice vor fi anhilate complet. De data aceasta, pentru totdeauna!"

„Este cea mai mare veste pe care mi-o comunici în aceste săptămîni de cînd ne întîlnim! De ce acum începe acea faptă uriaşă, cu ideea şi nostalgia căreia trăiesc de atîtea secole creştinii?"

„Evoluţia omenirii a fost întrucîtva temperată pînă la cel de-al doilea război mondial. După acest eveniment malefic, civilizaţia umană a descoperit însă gustul pentru fuziunea şi fisiunea nucleară şi pentru multe alte căi absolut greşite, malefice. Încă o izbîndă a răului? Aparentă. Inovaţiile şi descoperirile s-au ţinut lanţ, interesele legate de ele au sporit vertiginos. Maleficitatea a jubilat... şi începe alt eveniment, în ascunzişurile căruia noi putem citi clar. Multe state au început să-şi dezvăluie discret şi indirect dorinţa de a se suprima reciproc. Uneori pe cale războinică, de cele mai multe ori pe cale economică, dar mai ales politică! Spionajul a crescut într-un mod nemaiîntîlnit vreodată. Începe rîvna unui stat la bogăţiile altui stat. Toate criteriile valorice şi tot ce era mai bun în om şi-n evoluţia sa a intrat pe făgaşul degradării. Se cheltuieşte mai mult ca oricînd pentru suprimarea vieţii, aceasta în sens paralel,

altfel spus, o parte care cheltuieşte pentru suprimarea vieţii altei părţi intră şi ea în obiectivul de suprimare a alteia şi aşa mai departe. Succesiunea malefică a răului se instituţionalizează, iar fericirea politică o deţin cei care sunt la un moment dat siguri că pot suprima cît mai mult şi se expun cît mai puţin suprimării. Afacerile deosebit de rentabile sunt acelea cu arme. Ţări aparent paşnice şi prospere împart cu nemiluita arme altora în care conflictualitatea este în scenă. Diavolul este iscusit, este prezent, el lucrează. Se retorizează peste tot pacea, dar se însămînţează peste tot germenii războiului. Organizaţia Naţiunilor Unite şi Consiliul de Securitate au devenit simple instrumente în mîna politicienilor, o filială de manevră a meleficităţii celei mai avansate. Aici este prezentată acum pe deplin influenţa maleficului. Şi toate acestea în numele unei democraţii decretate ca fiind cea mai adevărată, şi a unei realităţi antispirituale şi profund malefice, în care Satan se simte cu adevărat victorios! El, Satan, a lucrat bine, a găsit mulţi politicieni şi preşedinţi care au dirijat traficul de droguri, care au influenţat direct şi malefic state, care au organizat lovituri de stat. Nu este nevoie să enumăr relele înlănţuite, lumea dublei performanţe antidivine: progresul şi supradezvoltarea civilizaţiei malefice, şi maleficul la nivel uman generalizat pînă la distincţia clară a modului malefic! Intruziunea graduală şi consecventă a maleficului în viaţa lumii contemporane este atît de distructivă şi de acaparatoare, încît în prezent începe trezirea, altfel spus, conştiinţa umanităţii este din ce în ce mai întunecată şi caută cauza, evaluează efectele, se acumulează concluziile. Maleficul din lumea de azi a făcut ca omenirea să intre pe calea pierderii controlului."

„Conte, monologul tău pare un editorial politic pe care, cum e şi firesc, îl semnezi singur! Înţeleg însă că vorbind despre sfîrşitul lumii, sau cei şapte ani apocaliptici după care ar urma o altă lume, era necesară o trecere în revistă a

evoluţiei paralele: malefice şi benefice. Beneficul îl deplasăm probabil în contul perioadei post-malefice ajunse la apogeu — adică Apocalipsa. Maleficul nu înseamnă *lumea de azi* în ansamblul ei, ci o civilizaţie superevoluată. Ce se va întîmpla cu lumea? Ce ţi-au spus înţelepţii Shambalei despre contradictoria noastră lume?"

„Evenimentele la nivel mondial dovedesc fără doar şi poate tuturor oamenilor că sfîrşitul lumii se apropie!"

„S-a mai apropiat de multe ori sfîrşitul lumii şi noi vorbim încă şi după atîtea «sfîrşituri» tot despre sfîrşitul lumii..."

„Vă voi arăta care vor fi evoluţiile statelor lumii în următorii şapte ani. Voi respecta oarecum o ordine alfabetică şi mă voi referi doar la statele mari şi de mărime medie, mai importante, căci soarta statelor mici este legată de primele. În majoritatea statelor africane nu se vor petrece evenimente deosebite. Lumea a treia, cum este numită azi, are o populaţie majoritară formată din rasa neagră. În nordul Africii populaţia este de origine arabă. Aproape toată populaţia africană va suferi o transmutaţie generală spre sfîrşitul secolului, transmutaţie influenţată în întregime de evoluţia omenirii.

***Republica Africa de Sud** va cunoaşte în continuare frămîntări de ordin politic, ce-i vor afecta economia. Anul critic pentru acest stat a fost 1991, dar va traversa încă o lungă perioadă de criză care va culmina în anul 1997 dramatic. Atunci se vor produce evenimente tragice în acest stat african. Nu sunt excluse loviturile de stat şi nici revoltele sîngeroase pe motive politice.*

***Libia**— o ţară pivot în lumea arabă. În acest stat se vor petrece evenimente deosebite, dar criza se va instala şi aici. Statul libian va aduna în jurul său o coaliţie a multor state arabe, ridicîndu-se împotriva Occidentului de peste Atlantic. Acest stat va suferi multe neplăceri de pe urma actelor sale, dar va conduce invazia arabă spre Europa.*

***Egiptul** vecin cu Libia, începînd din acest an, va cunoaşte o perioadă de declin economic, cu repercusiuni politice, iar anul critic va fi 1995. Datorită influenţei coaliţiei arabe, Occidentul va fi acuzat de acest declin. Vor fi frămîntări sociale de amploare pe motive religioase.*

***Canada**, formată din populaţie de origine engleză şi franceză, va cunoaşte o înrăutăţire gravă a economiei începînd cu anul 1993. Şomajul va fi principalul element de insatisfacţie a canadienilor, ceea ce va genera mişcări de protest social împotriva guvernului. Oamenii politici ai acestui stat se vor dovedi incapabili să găsească soluţii adecvate la declinul economic. Anul critic al Canadei va fi 1996, cînd mulţimile vor fi atît de nemulţumite încît se vor produce acte tragice de mare amploare. Pe plan politic, Canada va cunoaşte o degradare a relaţiilor sale diplomatice.*

***Mexicul** va intra într-o perioadă dificilă începînd cu anul 1993. Pe plan economic, va fi oarecum stabil, dar, din cauza condiţiilor de criză social-politică la nivel mondial, economia îi va fi afectată. Anul critic pentru Mexic va fi 1996, cînd statul afectat pe plan extern va cunoaşte frămîntări interne de ordin social şi politic. În absenţa crizei, 1996 ar fi fost un an pozitiv pentru Mexic. La acestea se vor adăuga tulburări generate de traficul de droguri şi corupţie.*

***Statele Unite ale Americii**, unde democraţia a cunoscut cele mai largi libertăţi, vor fi profund afectate de colapsul economic şi politic planetar. Acest stat a cunoscut o dezvoltare economică fără echivalent în lume. Populaţia a crescut enorm, în prezent numărînd aproximativ 300 de milioane de locuitori. Dar pe parcursul a două secole de existenţă liberă, SUA a cunoscut şi forme de terorism, traficul de droguri, un desfîriu uman de asemenea fără echivalenţă în lume. Anul 1992 a fost echilibrat pentru SUA, însă începînd cu 1993 federaţia americană va intra într-o puternică fază de criză economică, înrăutăţind*

profund psihologia generală. Preşedintele SUA se va dovedi inabil în conducerea statului. Baza crizei economice profunde va fi amploarea şomajului atingînd cote alarmante, periculoase. Multe întreprinderi mari, importante, vor fi probabil închise din cauza supraproducţiei. Traficul de influenţă, corupţia, necinstea, maleficitatea, lăcomia şi anxietăţile sociale îşi vor spori intensitatea, ceea ce va face din politicienii americani, confruntaţi cu o criză multiplu manifestată, nişte indivizi mai mult decît corupţi, feroci şi fără scrupule. Mafia americană, organizată ca o suprastructură complexă şi foarte eficientă, abilă, va conduce de fapt după bunul ei plac, iar traficul de droguri va lua de asemenea amploare, încît va deveni rapid unul din motivele incapacităţii politice şi de administrare a statului. Vor apărea mişcări sociale de diferite caractere, începînd cu protestele antiguvernamentale, iar în replică disperată, se va recurge pe scară largă la acţiuni de tip represiv. Mişcările convulsive din interiorul SUA vor influenţa negativ politica externă a ţării, acutizîndu-se în primul rînd problemele imediat anterioare, de confruntare mai mult sau mai puţin directă cu lumea arabă. SUA vor cunoaşte o perioadă de patru ani extrem de nefaşti, atît pe plan intern, cît şi pe plan extern. Pe plan internaţional, statul american va suporta multe confruntări politice grave, resentimente, intoleranţe. În interiorul ţării, în aceşti patru ani, vor avea loc foarte tragice evenimente şi probabil cele mai atroce incidente rasiale din cîte au existat pe teritoriul federal american. Dar anul cel mai critic va fi 1999, cînd SUA îşi va pierde într-un chip lamentabil influenţa în lume. Pînă atunci, pe parcurs, nu sunt excluse nici conflictele religioase, acţiuni de superterorism şi conflicte armate grave. Cea mai dramatică situaţie a acestui stat va rămîne însă pierderea ireversibilă a influenţei asupra politicii şi fenomenelor economice din lume.

***Argentina,** începînd cu 1991, traversează o perioadă grea. Situaţia economică a Argentinei se va înrăutăţi din*

pricina principalului pion mondial — economia SUA care va cunoaşte o decădere treptată, dar ireversibilă. Populaţia argentiniană va fi foarte nemulţumită şi va acuza guvernul de situaţia critică, se vor extinde valurile de violenţă şi crime, fenomene acuzate de incapacitatea de guvernare. Anul 1994 va fi cel mai critic pentru acest stat sud-american, marcînd de fapt un declin din ce în ce mai accentuat pe plan economic şi social. Sunt posibile intervenţii brutale ale forţelor de ordine, ceea ce va constitui un pretext propice pentru declanşarea unui război civil!

***Brazilia,** cel mai mare stat sud-american, va fi profund afectată social şi economic începînd cu a doua jumătate a anului 1993. Declinul economic va fi cauzat de dezechilibrul relaţiilor diplomatico-economice pe plan extern. Brazilia se va adînci din ce în ce mai acut în criză, culminînd cu anul 1997, cînd tulburările de ordin social vor atinge intensitatea maximă. Guvernul Braziliei va cunoaşte o mare instabilitate şi vor avea loc multe schimbări, dar orice încercare de reabilitare economică şi socială va rămîne fără rezultat. Se vor înregistra numeroase confruntări între populaţie şi forţele de ordine.*

Oprindu-mă aici, este de la sine înţeles că şi celelalte state de pe continent, mai mici sau medii, vor fi afectate de ceea ce se va întîmpla în America de Sud, în unele din ele tulburările şi sărăcia atingînd cote foarte ridicate."

„Conte, tabloul este nu foarte diferit de prognozele ştiinţifice pe care le poate efectua un economist priceput! Numai că în tot ce mi-ai spus, eu am auzit glasul unui profet, al unui mesager întors din Shambala, şi nu al unui viitorolog economist. Să înţeleg că înţelepţii Shambalei citesc presa economică occidentală şi că sunt la curent cu «gîndirea prăpăstioasă» a unor analişti? Te rog să reţii întrebarea..."

„... N-am de ce să reţin o întrebare la care nu intenţionez să răspund! Ceea ce văd şi ştiu înţelepţii Shambalei nu este acelaşi lucru cu ceea ce preconizează economiştii. Poate că şi unii, şi alţii se referă la aceleaşi

realităţi, numai că înţelepţilor nu le plac amănuntele, calculele, statisticile, variantele, alternativele şi aşa mai departe. Ei au forţa şi înţelepciunea vizionară de a denumi lucruri grave în termeni cu care noi părem de mult obişnuiţi. Probabil că ne menajează. Sigur ne menajează, pentru că văd ***totul****! Văd mai ales amploarea lucrării malefice şi o transmit în expresii curente, cu care noi sîntem familiarizaţi pînă la a nu le mai lua în seamă."*

„Înţeleg că cei şapte ani apocaliptici încep cu fenomenul de criză multiplicată. Crizele sociale, crizele economice, crizele morale. Dacă ar trăi Vladimir Ilici şi te-ar asculta, nu mă îndoiesc că acum, stînd el alături de noi, şi-ar fi întins braţul, balansîndu-l între tine şi o imaginară prăpastie, groparul capitalismului fiind el, iar tu mesagerul veştii funerare! Nu crezi că am trăi tustrei victoria previziunii leniniste? Eu, se înţelege, aş sta deoparte să mă uit la voi şi, poate, aş telefona presei, radioului, televiziunii ca să transmit un singur mesaj, de genul: «Previziunea leninistă s-a împlinit! Capitalismul mondial a căzut în groapă!» "

„Da, puteţi transmite precum aţi spus cu ironie, iar apoi, vreo şapte ani să vă ascundeţi. Prin primii ani ai secolului următor veţi fi căutat ca erou al sfîrşitului de mileniu, primul om care a comunicat lumii o informaţie incredibilă la vremea respectivă, dar confirmată întocmai de timp şi de evenimente!"

„Îmi dai o mare şansă! Aceasta strică toate regulile şi legile zodiacului. Sunt un anti-erou. Ar fi nemeritată o asemenea glorie. Ar fi ceva în genul omului nepotrivit pentru un mesaj împlinit! Un furt de popularitate!"

„Îmi daţi voie să-mi continui«privirea» asupra lumii?"

„Cu aceeaşi curiozitate şi intuind că intri acum în fosta Uniune Sovietică!"

„Exact! Aţi preluat pe cale telepatică numele din memoria mea. În ansamblu, fostele republici sovietice vor traversa toate, fără excepţie, crize profunde mai ales de ordin politic. Acestea se vor repercuta pe plan economic,

social. Se cunosc deja evenimentele, la ele nu mă voi referi. Economiile acestor state acum independente vor rămîne pentru mulţi ani incapabile de a oferi ceva concret. Frămîntările vor continua în lanţ, însă aceste state vor găsi pînă la urmă împreună o soluţie comună pentru a ieşi din criză. Acest lucru se va petrece după anul 1996.

Arabia Saudită, *deşi este un regat destul de bogat, din cauza condiţiilor internaţionale, începînd cu anul 1994, va cunoaşte alterarea situaţiei sale economice, în special datorită dezechilibrului grav al economiei americane. Acest aspect poate determina Arabia Saudită să intre în coaliţia arabă contra Occidentului. Sunt posibile convulsii sociale pe motive religioase, ceea ce va genera multe situaţii critice pentru actualul rege.*

China, *rămasă sub un regim comunist oarecum mai tolerant, va fi pătrunsă, începînd cu anul 1994, de o instabilitate marcată, însă va rămîne într-un fel de balans fără deplasări mari. Acest fapt se va datora în primul rînd dereglărilor ce vor apărea la nivel mondial. China a fost oarecum imună la aceste dereglări. Se ştie că poporul chinez a fost întotdeauna cumpătat. Dar după anul 1994 condiţiile generale din China vor fi atît de greu de suportat, încît o mare parte din chinezi se vor îndrepta spre Europa, sperînd în condiţii mai bune. Fenomenul se va produce în anul 1997, cînd China va rupe relaţiile diplomatice cu o serie de state şi chinezii se vor revărsa pur şi simplu spre marginile ţării lor. Infiltrarea în Europa a unui foarte mare număr de chinezi nu va fi decît începutul a ceea ce va urma. Această revărsare va pune sub semnul întrebării chiar viitoarea existenţă a Chinei pe harta lumii! Timp de doi ani, 1997 – 1998, China va cunoaşte cea mai acută criză diplomatică din existenţa ei. Regimul comunist se va vedea pus în situaţia de dezmembrare şi atunci va face uz de mijloace dure, extreme. Represaliile vor fi împotriva tuturor celor ce vor cere socoteală pentru cauzele dezastrului. Vor fi sute de mii de victime! Aceasta chiar în anii următori, dar şi proteste*

internaţionale, paradoxal, ale lumii confruntate ea însăşi cu o criză gravă şi generalizată.

***India** este ţara religiei hinduse, va cunoaşte şi ea un declin economic începînd cu anul 1994. Din cauza politicii sale externe cu vecinii apropiaţi, India va intra foarte repede într-o criză ce va culmina în anul 1995 cu fenomene grave pentru ţară. Tulburările de ordin social vor face posibilă o lovitură de stat. Însă în cazul acestei ţări, toate evoluţiile sociale sunt bazate mai ales pe religie.*

***Irak**, stat de religie islamică, element generator de contradicţii şi ameninţări pentru vecini. Încercînd mai de mult să joace un rol ce se vroise foarte important, Irakul se îndreaptă acum spre un dezastru economic de proporţii, datorat în principal celor care conduc acest stat. Anul critic pentru Irak va fi anul 1994, cînd vor fi posibile mari schimbări în conducerea acestui stat. Nu este exclusă o lovitură de stat sîngeroasă. Însă pe viitor, viitorul apropiat, evident, Irakul va avea un rol important în coaliţia arabă contra Occidentului. Trebuie să mai adaug că Irakul va contribui substanţial la invazia islamică în Europa!*

***Iran.** Ceea ce am spus pentru Irak este în parte valabil şi pentru Iran. Convulsii puternice şi de tot felul. Anul critic al Iranului va fi 1997. Relaţiile sale cu alte state se vor degrada tot mai mult. Aceasta pînă la consolidarea coaliţiei de care am mai amintit. Această coaliţie va schimba mult harta lumii...*

***Israel.** Pentru acest stat, aşa cum eu o ştiam încă în Tibet, perioada critică a fost în anii 1990–1991 din punct de vedere politic. Aş fi putut vorbi încă în 1989 despre această perioadă, dar nu am avut voie s-o fac. În continuare, schimbarea politică din interior nu va ajuta la nimic. Israelul se află într-o perioadă nefastă, el intră de asemenea într-un dezechilibru economic grav. Problemele politice ale Israelului se vor rezolva oarecum pînă în anul 1994. După acest an însă, va urma marea criză economică, datorită conjuncţiilor internaţionale nefaste de amploare, acestea*

începînd cu ultima perioadă a anului 1993. Criza economică va antrena criza politică. Pe acest fond, Israelul îşi va adînci mai mult vechile conflicte cu vecinii săi arabi. Anul foarte greu, foarte critic pentru Israel va fi 1996, cînd în ţară vor avea loc şi ciocniri de ordin religios între fanatici şi vor avea loc confruntări sîngeroase.

***Turcia** în prezent cunoaşte fenomene ce vor genera ulterior mutaţii în economia ţării. Politica Turciei pe plan extern se va degrada, afectîndu-i şi economia. Pe plan religios vor avea loc evenimente sîngeroase. Pînă în anul 1995 toate aceste fenomene se vor amplifica, şi imediat se vor produce schimbări neaşteptate şi dramatice. Vor exista numeroase ciocniri între fanaticii religioşi şi forţele de ordine, ca în Iran şi Irak.*

***Australia**, fiind un continent oarecum izolat şi reprezentînd de fapt un singur stat, economia ei se menţine. Dar Australia va fi afectată de condiţiile internaţionale nefavorabile. În jurul anului 1996 va fi cuprinsă de o bruscă şi implacabilă criză economică. Guvernul australian va trece prin evenimente grave, frămîntări şi schimbări. Ecourile nefaste vor atinge şi această ţară. Iar acum voi trece în Europa!"*

„Dacă-mi dai voie, cîteva consideraţii neprofetice m-ar reabilita în ochii tăi, de aceea pot spune că în actualele împrejurări internaţionale pe bătrînul nostru continent prind contur schimbările de neprevăzut în anii cît tu stăteai în Tibet, iar eu îmi scriam cărţile ascunzîndu-le apoi într-o ladă cu nisip dintr-un beci. Au loc în Europa mari schimbări legate fie de idei noi privind viitorul statelor continentului, fie legate de evenimentele politice şi economice petrecute în estul european... cam atît dintr-o ochire superficială, eu neavînd acces la profeţii!"

„Mesajele mele nu pot fi analizate, ci sunt denumiri sinoptice ale unor situaţii ce includ relaţia dintre benefic şi malefic. Cei ce ne veghează din Universul tridimensional nu au cultul detaliilor, nu vor să-şi încarce supertehnologiile

inimaginabile pentru noi, cu amănunte care aparţin evoluţiei oamenilor şi societăţilor. Se «lucrează» acolo cu idei fundamentale."

„Poţi exemplifica un asemenea tip de idee, de rigoare a opţiunii din lumea înţelepţilor şi aceea galactică?"

„După ce Tratatul de la Varşovia a fost desfiinţat, NATO-ul s-a văzut în situaţia de a nu mai avea cu cine să se înfrunte pe plan mondial, el fiind creat, se ştie, pentru o confruntare de amploare. A rămas deci fără vechea motivaţie, însă în acelaşi timp nu s-a autodesfiinţat. A trebuit să fie găsită o altă formă, care să-i legitimeze caracterul constructiv şi operativ. Astfel s-a pus în aplicare un plan extrem de subtil. A apărut proiectul **Casei Comune** *europene, purtătorul de mesaj omenesc al acestei virtuale case fiind şi Gorbaciov, care, ca să mă exprim aşa, nu făcea parte din NATO. Proiectul propagat şi înfrumuseţat retoric a fost temporizat pînă în momentul prăbuşirii comunismului în Europa de Est. Forţele malefice au continuat lucrarea. Deci ţările vest-europene au decis declanşarea primei faze a* **Casei Europene**, *de fapt o «căsuţă» a lor în care toţi vor să intre, dar va intra cine trebuie! Ţările ex-comuniste, rămase fără Casa Varşoviană a Tratatului, au rîvnit un moment marea casă şi acum stau să se uite la ea de departe, nici un drum neducînd acolo pentru paşii lor obosiţi de comunism."*

„Iar noi, din răsărit, o să ne uităm peste gard la Casa Bogată?"

„Această privire peste gard, care are şansele de a se prelungi la nesfîrşit, se datorează influenţei de la Washington, americanii dorind să menţină încă Europa împărţită în două pentru a domina mai departe cu ajutorul NATO. Dacă toate ţările europene s-ar uni de pildă în Statele Unite ale Europei, America s-ar confrunta cu un rival politic şi economic de aceeaşi mărime! Prin unirea doar a ţărilor vest-europene, Statele Unite pot menţine încă un control asupra întregii Europe."

„Conţe, devenim tot mai alergic la expresii ca «dominare», «manevrare», «confruntare» şi multe altele din arsenalul malefic al acestui secol. Cred că şi înţelepţii Shambalei se întristează auzind la suprafaţa planetei albastre atît de des aceste cuvinte!"

„Ei nu se întristează, ci veghează. Dominarea americană va mai dura o vreme..."

„Ai riscat şi pînă acum multe date din desfăşurarea timpului..."

„Eu sunt o persoană sacră şi nu cunosc psihologia riscului! Da, vă pot spune că va mai dura pînă cînd, în cele din urmă, se va produce o fuziune a mai mult de jumătate din ţările Europei. Acest tip de federaţie europeană mult visată de francmasonii pozitivi rămaşi în secolul nostru, se va constitui destul de lent, deoarece va trebui să suporte procesul de includere în influenţa negativă. America doreşte, desigur, o unificare a întregii Europe, dar într-un termen îndepărtat, pentru a reuşi să infiltreze pe continent dominaţia în toate ţările europene. Intenţie ce se va lovi însă de puterea religioasă europeană, care nu va accepta un control american în propria «casă europeană».

„Pot afla cum vor evolua în următorii ani statele Europei?"

„Desigur, e momentul să vorbim despre continentul nostru. Cum mi-aţi sugerat, în acest context României îi vom rezerva o discuţie separată, un capitol, după proiectul dumneavoastră, pentru că ţara noastră are un statut separat.

***Austria** pînă în prezent a fost o ţară destul de stabilă politic şi economic, dar începînd cu anul 1993 va intra într-o perioadă de scadenţă, fiind afectată de situaţia nefastă care va apărea în Europa. Este foarte probabil ca acest stat să dispară de pe harta Europei.*

***Bulgaria.** Anul 1990 a adus ţării vecine o seamă de schimbări, de care eu ştiam cu mult timp înainte. S-a relansat pe plan economic doar în aparenţă, pentru că spre*

anul 1995 Bulgaria va cădea într-un colaps economic căruia nu-i va putea face faţă, neavînd resurse de pus în joc. Ştiu că anul 1995 va fi cel mai critic pentru Bulgaria. Cu toate acestea, în cele din urmă va găsi un oarecare sprijin în propriile ei rezerve, ceea ce o va menţine într-un echilibru deloc sigur.

Ceho-Slovacia la ora actuală este deja împărţită datorită influenţei negative, printre altele, a Ungariei. Dacă după 1990 situaţia economică a acestui stat era oarecum bună, după 1992 va fi în pericol de a deveni un sclav economic al altor ţări. Populaţia va fi extrem de nemulţumită şi se vor înregistra proteste vehemente la adresa celor două forme de guvernare. Vor fi generate condiţii pentru un posibil război civil din motive etnice şi economice.

Danemarca, monarhie, cunoaşte la ora actuală o stare de regres. Pe plan economic va înregistra o degradare pronunţată. Monarhia daneză nu va accepta implicarea în nişte riscante conjuncturi politice-economice europene, cu toate acestea va traversa cea mai critică perioadă în anul 1995. Populaţia va declanşa proteste la adresa monarhiei şi a guvernelor europene.

Elveţia este ţara bancherilor, ea va trece printr-o perioadă foarte dură în următorii ani. Băncile elveţiene îşi vor pierde foarte mult prestigiul datorită dezvăluirilor cu privire la nişte conturi de provenienţă dubioasă. Din această cauză Elveţia va fi antrenată într-un scandal financiar din care va ieşi însă cu bine. Aceasta datorită unei persoane foarte negative, care va fi obligată să regleze anumite situaţii economice pe plan mondial.

Franţa a suferit în ultimii ani multe schimbări. Ea a încercat să ajungă mediator internaţional, concurînd America. Convulsiile interne din ultimul timp vor duce statul francez pe un drum al degradării finale! Franţa va sfîrşi prin a fi într-un anume sens fragmentată şi integrată. Acest fenomen este posibil numai în urma unui act decisiv

la nivel european. Începînd cu 1993, care va fi anul decisiv pentru francezi, în sens critic, Franţa va cunoaşte o decădere continuă. Lupta internă pentru putere se va alătura nemulţumirilor crescînde ale maselor. Şomajul va fi principalul motiv de protest antiguvernamental violent. Vor apărea condiţii foarte favorabile unui război civil. Toate acestea vor duce la ruina totală Franţa şi din această cauză ea nu va mai constitui decît ideea unui stat, o amintire!

Finlanda. Începînd cu 1994 va fi antrenată în criza economică ce se va instaura pretutindeni. Economia ţării va regresa, iar populaţia va suferi consecinţele nefaste ale acestui fenomen.

Germania — suportînd preţul unificării, statul german încearcă în prezent să rezolve cît mai operativ situaţia internă. În partea sa estică, şomajul a luat amploare, iar mişcările de protest antiguvernamental s-au amplificat. Din punct de vedere economic, Germania se menţine la un nivel acceptabil. Dar începînd cu anul 1993, va cunoaşte regresul. Guvernul nu va putea face faţă protestelor sociale, grevele şi declinul economic care se vor accentua vor schimba acolo stările de lucruri, inclusiv pe cele morale. Se va instala o perioadă de criză acută şi vor fi condiţii propice pentru un conflict civil de proporţii.

Italia se confruntă în prezent cu un inamic intern foarte periculos şi puternic — Mafia. Aceasta a primit cîteva lovituri, dar revanşa nu va întîrzia. Pe fondul unor convulsii de ordin politic, Italia va cădea pradă manevrelor Mafiei. În guvernul italian se vor produce multe schimbări fără nici un folos. Statul peninsular se îndreaptă şi el spre o criză economică de mari proporţii, care va culmina în anul 1994, şi va fi ireversibilă. Sunt posibile lovituri de stat şi conflicte între populaţie şi forţele de ordine.

Iugoslavia deja s-a dezmembrat pradă manevrelor subversive ungare şi musulmane. Dar anul critic pentru fosta federaţie va fi 1993. Atunci dezastrul va atinge apogeul din toate punctele de vedere. Fosta federaţie va candida la posibila dispariţie de pe harta lumii.

Marea Britanie în momentul de faţă se află într-o situaţie neplăcută, ea nu va face parte din viitoarea federaţie europeană, nedorind să renunţe la autonomia lirei sterline. Acest aspect va marginaliza şi va îndepărta Anglia de celelalte state europene. Ea îşi va pierde curînd influenţa politică, ceea ce va genera un dezechilibru economic cu grave urmări asupra întregii populaţii. Marea Britanie va fi tulburată de grave conflicte pe plan intern. Influenţa ei asupra Europei se va risipi începînd cu 1993, pentru ca în întregul an 1994 regatul britanic să fie lovit de o puternică regresie economică. În următorii patru ani Anglia va fi un stat oarecare.

Norvegia nu a prea avut ce să spună pe plan mondial din punct de vedere politic. Sigur este că începînd cu anul 1993, anul cel mai critic al acestei ţări, Norvegia îşi va pierde orice importanţă.

Olanda, cu o monarhie acceptabilă, începînd cu 1992 va cunoaşte declinul economic accentuat. Spre 1995 criza va lovi această ţară foarte puternic, devenind din ce în ce mai acută.

Polonia va cunoaşte şi ea schimbări, însă negative. Dar faţă de alte ţări, va traversa perioade de balans, ceea ce va avea efect asupra economiei şi a populaţiei. Convulsiile sociale vor lua amploare spre anul 1995.

Portugalia va intra într-o acută criză începînd cu anul 1993, afectată fiind de condiţiile internaţionale. Anul cel mai nefast pentru Portugalia va fi 1994.

Spania trăieşte deja dezechilibrul economic. Bîntuită de terorism ca şi Italia, Spania se îndreaptă spre o criză economică ce va atinge apogeul în anul 1993. Dezechilibrul va fi însă de ordin politic, ceea ce va afecta întregul. Acţiunile de protest social combinate cu terorismul şi instabilitatea politică, vor face din Spania scena unor conflicte grave.

Ungaria a cunoscut o uşoară îmbunătăţire economică, însă stabilitatea pe plan politic nu va dura prea mult. Fiind afectată la rîndul ei de crizele europene, Ungaria se va adînci într-o criză la care nu va mai găsi soluţii. Relaţiile ei cu ţările occidentale se vor degrada, făcînd din Ungaria un fel de cetate în ruine."

„Un tablou sumbru, dar nu şocant. Fenomenul crizei pare să fie firul negru care străbate aproape întreaga planetă. Dar omenirea a reuşit întotdeauna să iasă din crize. Mai ales din crizele economice, care observ că sunt laitmotivul acestui sfîrşit de mileniu. Am reţinut faptul că între 1994 şi 1996 criza va fi generală sau generalizată. De ce această înlănţuire de crize?"

„Pentru că aşa trebuie să se întîmple. O lege universală, care poate fi convertită în graiul nostru, sună astfel: Toate lucrurile merg mai rău înainte de-a merge mai bine!"

„Am nevoie încă de cîteva elemente pentru a înţelege totuşi de ce intrăm în cei şapte ani apocaliptici?"

„Marile puteri economice ale lumii, inclusiv Japonia, vor ajunge la crize de supraproducţie. Reversul acestei supraproducţii va fi şomajul care se va generaliza. Pe de altă parte, ţările copleşite de inflaţie nu vor putea cumpăra de la ţările cu supraproducţie. Deja politica ţărilor industrializate faţă de restul lumii este total greşită. Datoriile externe cresc trimestrial şi nu se pot compensa aceste dezechilibre economice. Comunitatea Economică Europeană pot spune că este structurată pe baze defectuos concepute. Fiecare ţară din Comunitate vrea să conducă, să fie aplicate deciziile proprii şi să domine prin orice mijloace. Dar această constituire este rodul manevrelor subversive malefice, după acapararea a mai mult de jumătate din sistemul politic mondial. Acum va trece la acapararea în totalitate a economiei mondiale. Criza economică mondială va fi rodul relaţiilor politico-economice ale fiecărei ţări cu celelalte ţări. Deci criza unui stat sau a unui grup de state

va afecta şi restul ţărilor. Declanşarea crizei va fi acţiunea directă a unui stat asupra tuturor celorlalte state. Este o reacţie în lanţ care nu se va opri decît atunci cînd o să apară o persoană ce va oferi soluţiile ieşirii din criză.

„O civilizaţie tehnologică atît de complexă, şi de denivelată în liniile de progres şi dezvoltare, intrînd într-un nefast lanţ al crizelor, mai ales economice, va putea fi readusă la parametrii ei de evoluţie de către o singură persoană?"

„Din informaţiile pe care le-am primit pînă în momentul de faţă, acea persoană există şi trăieşte în Elveţia. Antihristul va fi persoana care va oferi soluţiile la criza mondială."

„Deci Satan se va dovedi de data aceasta cel mai mare şi mai inspirat economist? De ce a ales Antihristul tocmai Elveţia, ţara liniştită a Europei, cu o neutralitate nefluctuantă?"

„În ţara bancherilor şi-au depus sume fabuloase multe personalităţi ale lumii. Un procent uriaş din banii intraţi în băncile elveţiene îl constituie banii «murdari», care vor trebui spălaţi. Am mai spus că acţiunea va fi descoperită şi va urma un mare scandal financiar. Se va încerca să se dovedească pe orice cale şi în disperare faptul că acuzaţia este nefondată. Ceea ce va reuşi!"

„A doua victorie a lumii întunecaţilor! Încep să cred că Satan are geniu! Dar cred şi în teoria bine cunoscută, că un lanţ de crize fără soluţii pe termene suportabile, forţate sau uneori chiar acceptate tacit de cei care suportă şocul economic, prepară tulburările sociale şi chiar conflictele armate..."

„Datorită crizei ce se va extinde ca o caracatiţă, aproape toate statele lumii vor fi cuprinse de tulburări grave, din care nu sunt excluse mai multe războaie civile. Fenomenul nu-i nou, mulţimile se vor ridica împotriva guvernelor neputincioase, ciocnirile vor fi extrem de violente, energiile malefice vor răbufni şi nu sunt excluse acuzaţiile pe care un stat sau mai multe le vor arunca asupra altor state.O

atmosferă înveninată va pluti practic pretutindeni în lume. Cei obişnuiţi cu standarde înalte de viaţă se vor pomeni brusc coborîţi la o condiţie pe care nu o vor accepta, iar cei săraci vor fi şi mai adînciţi în mizerie. O stare de conflictualitate cu răspunsuri violente va duce la un aspect social aparent iraţional. Dar este o lucrare, oamenii nu-şi dau seama, ea trebuie să-şi ducă pînă la capăt dezordinea."

„Printre atîtea mesaje cu care te-ai întors din Tibet, se află şi unul care conţine previziunea războaielor?"

„Crizele vor fi cauza izbucnirii conflictelor între statele lumii. Organizaţia Naţiunilor Unite va deveni o scenă de teatru politic. Toate aceste evenimente vor fi ale începutului, constituind de fapt prima fază a celui de-al treilea război mondial! Dar evenimentele vor fi stopate. Paradoxal, chiar de către Antihrist, care va oferi soluţiile ieşirii din criză!"

„Va fi un moment cînd Antihristul, urcînd spre energii mai evoluate, se va umaniza?"

„Scopul său va fi acela de a-i înşela pe oameni, făcîndu-i să creadă că de vreme ce el a oferit soluţii salvatoare, tămăduind lumea de criza economică mondială, ar putea fi considerat drept un trimis al lui Dumnezeu sau chiar Dumnezeu."

„Şi ce va cere în schimbul acestei necurate tămăduiri?

„Ca urmare, va cere întregii lumi să i se subordoneze. Şi chiar va urma o perioadă de adevărat belşug, deoarece Antihristul va trebui să convingă că el este Dumnezeu întrupat prin Fiul Său. Această perioadă va dura doar trei ani!"

„Evenimente grave, un moment de relaxare în prosperitate, apoi manevrarea malefică... iar cei din Shambala lasă scenariul acesta să curgă tulbure şi înşelător?"

„Înţelepţii acestui pămînt, ajutaţi de Divinitate, îl vor demasca pe Antihrist, ceea ce va declanşa pe plan mondial o nouă fază de tulburări, o cruntă persecuţie împotriva celor

ce nu i se subordonează lui Satan. În paralel va începe a doua fază a celui de-al treilea război mondial — războiul religiilor! Şi va fi cu mult mai crîncen decît războiul purtat cu armele. Pentru ca Antihristul să-şi poată duce planul la finalizare, lucrînd din umbră, va încerca să distrugă religia creştină. Această fază se va încheia spre finele anului 1999, cu eşecul Antihristului şi triumful religiei fondate de Iisus Hristos."

„Care vor fi forţele ridicate împotriva creştinismului?"

„Toate sectele satanice, islamul, multe altele..."

„La un moment dat vorbeai de un proces centrifugal al populaţiei Chinei. De o ieşire a milioane de chinezi din leagănul lor milenar."

„Revărsarea chineză va împinge valul de ruşi aflaţi într-o situaţie ireconciliabilă şi încă puternici militar, care împreună cu coaliţia arabă se vor arunca pur şi simplu asupra Europei! Ciocnirea violentă dintre islamism şi creştinism îl va alunga pe Papă de la Vatican. Papa se va refugia la Paris, unde va fi asasinat în urma unui atentat pus la cale de uneltirile ruso–arabe. Papa va muri într-o zi de 13 iulie. Dar în urma acestui holocaust planetar, nu vor exista nici învinşi, nici învingători, pentru că totul se va transforma în ruine! Iar ruinele, se ştie, nu mai aparţin nimănui!"

„Revenind în prezent, Antihristul pîndeşte, el există, aşteaptă? Şi dacă aşa este, de ce forţele binelui nu-i prepară un somn de şapte ani?"

„Nimeni nu cunoaşte înfăţişarea Antihristului. El stă neştiut în aşteptarea momentului. Dar într-o zi i se va cunoaşte înfăţişarea. Abia atunci noi românii o să ne dăm seama că a sosit timpul confruntării finale. Rezultatele acelei confruntări vor depinde în mare măsură de români! Cu ajutorul lui Dumnezeu, noi vom cîştiga spre binele întregii omeniri care va mai supravieţui atunci!"

„Ai trecut poate prea repede printr-un scenariu înfricoşător, iar pe mine nu mă satisfac motivaţiile care conduc la un deznodămînt atît de cumplit. Vorbeai de cîteva faze ale războiului..."

„Prima fază a celui de-al treilea război mondial va fi urmarea crizei economice ce va cuprinde întreaga lume. O mare parte a populaţiei planetei se va cufunda în sărăcie şi mizerie. Marile corporaţii transnaţionale şi transcontinentale vor acumula averi uriaşe. Bancherii vor menţine economia foarte multor state la bunul lor plac. Se vor declanşa scandaluri politice la nivel mondial, multe personalităţi politice vor fi acuzate de fapte abjecte. Pe lîngă frămîntările interne ale fiecărui stat cuprins de criză, se vor naşte conflictele dintre state. Vechile ţări colonialiste vor emite pretenţii asupra fostelor lor colonii, de aici vor genera multe lupte aprige între ţări pentru resurse de materii prime. Cum pe pămîntul nostru există coaliţii politice între diferite state, nimeni nu va rămîne indiferent la agresiunea economică. Pentru a-şi apăra domeniul economic, unele state vor recurge la toate tipurile de arme. Luptele se vor purta atît pe uscat, cît şi în aer şi pe apă.. Primele confruntări vor antrena alte intervenţii de tip militar. Războiul tehnologic se va extinde în toată lumea. Mai ales în Africa se vor înregistra numeroase conflicte. Uscatul şi apele vor fi pline de victime omeneşti şi de epave. La nivel planetar, ura şi dorinţa de răzbunare vor creşte însutit datorită influenţei spiritelor malefice. Gîndurile oamenilor, pline de ură, vor afecta straturile geologice ale Pămîntului prin vibraţii negative intense, provocînd nu numai cutremure de gradul 7 şi 8, ci şi dezechilibrul naturii şi al planetei în raport cu Universul. Victimele se vor înmulţi de neimaginat, dar nimeni nu va renunţa la nebunia luptei. Populaţia unui stat se va ridica împotriva populaţiei altui stat prin ură. Pentru a rezista situaţiilor cumplite, multe forţe guvernamentale şi de ordine vor apela la factorul psihic. Se vor folosi persoane antrenate special în telepatie,

clarviziune, pentru a manevra conştiinţa maselor, pentru a declanşa în paralel şi un război psihologic... dar mă opresc aici, pentru că altfel aş intra în amănunte care nu e de dorit a fi enumerate!"

„Ne aflăm aşadar în cei şapte ani apocaliptici! Am dedus că sunt anii de început, care vor fundamenta maleficul pentru o lungă perioadă post-apocaliptică. Deci arsenalele militare acumulate de-a lungul deceniilor de după al doilea război mondial n-au intrat la topit, toate tratatele între marile puteri militare nu vor avea sens, ce-a fost construit pentru război pînă acum — în război va fi folosit!"

„La ce am spus anterior şi la observaţiile dumneavoastră trebuie să accentuez că armamentul modern, — rachete, arme chimice şi biologice, — va fi folosit, asupra acestui fapt am crezut că nu e nevoie să insist. Îmi cereţi descrieri în plus. Zeci de milioane de oameni se vor îmbolnăvi ireversibil de pe urma armelor chimice şi vor muri lent în chinuri îngrozitoare. Alte zeci de milioane vor contacta viruşi ucigaşi, care sunt deja pregătiţi în laboratoare secrete. Aceste laboratoare la un moment dat vor scăpa de sub control. Alte zeci de milioane de oameni vor dispărea în bombardamente, incendii, explozii. Alte zeci de milioane vor muri în urma catastrofelor naturale provocate de oameni prin dezechilibrarea naturii: cutremure, inundaţii, surpări de falii. În fine, multe milioane de oameni vor muri de foame!"

„Completarea era necesară ca să înţeleg modul de-a fi fericit al Antihristului! Dar vorbeai şi de o perioadă de belşug. Va mai fi loc şi pentru o clipă de prosperitate în acel haos sîngeros?"

„Antihristul va rezolva efectele crizei, cum am mai spus, însă pentru o perioadă de doar 36 — 40 de luni, după care va fi demascat de înţelepţii Shambalei. Atunci Antihristul va strica tot ce-a făcut. Rănile primei faze din al treilea război mondial nici nu se vor închide, şi va veni a doua fază: Antihristul înverşunat va încurca toate planurile statelor lumii. A doua fază va fi, cum am spus, războiul

religiilor. Fanatismul religios este mai periculos decît armele moderne. Rachetele pot face cîteva mii de victime, pe cînd fanatismul provoacă sute de mii de victime! Milioane de oameni nevinovaţi vor fi hăituiţi, persecutaţi, omorîţi. În acelaşi timp, omenirea va fi cuprinsă de o durere psihică generalizată din cauza manifestărilor exagerate şi aberante ale urii! Minţile vor fi inundate de ură. Creierul va fi cuprins de suferinţe groaznice. Mulţi vor blestema, mulţi se vor sinucide nesuportînd ura sau durerile... mulţi îl vor denigra şi ameninţa pe Dumnezeu acuzîndu-L nesăbuit că i-a uitat. Oamenii vor cunoaşte urgii mari, instabilităţi de tot felul, chinuri. Printre ruine ce vor aminti de un trecut aparent paşnic, de civilizaţie, grupuri de oameni vor vîna oameni. Ticăloşiile şi maleficitatea vor înregistra cele mai nebănuite nivele!"

„Conte, aproape că nu-ţi mai aud cuvintele, şi mă surprinde calmul vocii tale, liniştea sufletească în care te-ai aşezat ca şi cum tot ce mi-ai spus am fi şi trăit, iar de-acum suntem salvaţi. E prea multă grozăvie adunată. Nu-i pentru prima oară cînd mă uimesc în faţa condiţiei noastre de vinovaţi. Totul mi se pare nedrept şi macabru. Dar mai ales îmi apare astfel faptul că am fi fost creaţi şi ne-am născut pentru a fi dispreţuiţi cu orgiile suferinţei! Deşi îmi stăruie în memorie sumarul motivaţiilor din capitolele anterioare, totuşi mintea mea, care caută o raţiune a lucrurilor, este blocată la cea mai umilitoare limită — aceea de-a accepta totul pentru că..."

„... pentru că toate acestea vor trebui să se întîmple! Trebuie, deoarece lumea pămîntului este încercată ca să se purifice în întregime. Cum printre noi, pe planetă, există şi manifestarea agresivă şi perseverentă a spiritelor satanice, purificarea civilizaţiei umane şi a omului nu se poate face decît aşa cum am descris-o."

„Putem visa? Ce ştii despre supravieţuitorii celor şapte ani apocaliptici? Ei nu riscă oare să nu-şi suporte supravieţuirea cu amintirea proceselor purificatoare prin care au trecut semenii lor?"

„Cei care vor supravieţui celor şapte ani apocaliptici sunt la ora aceasta sub controlul discret al extratereştrilor mesageri divini. Ei sunt introduşi într-o enumerare de inserţie pentru a constitui grupul ce va fi de partea Luminii. Din informaţiile pe care le-am primit şi le primesc continuu, eu ştiu că Evanghelia creştină a pornit spre toate colţurile lumii!"

România la răscruce de Univers tridimensional

Cunoaşterea unor premoniţii sau a unor scene vizionare ce mi se descriu aproape în fiecare zi nu ascund că de multe ori mă duce cu gîndul la disfuncţii psihice cărora li s-ar putea denumi cauzele în cîteva capitole din sumarul psihiatriei. Tipice sau atipice, unele manifestări par să îndrume cercetătorul spre oamenii în halate albe. Însă atunci cînd constaţi că aproape în totalitatea lor subiecţii cu care ai intrat în contact îşi însoţesc viziunile şi profeţiile de excepţionale particularităţi bioenergetice, dintr-odată termenii observaţiei se schimbă. La început crezusem că apariţia de vindecători prin bioenergie sau preocupaţi de propria lor forţă extrasenzorială ar putea fi rezultatul impactului, după decembrie 1989, al multor persoane cu literatura parapsihologică şi ocultă, cu cărţile de iniţiere în meditaţia transcedentală sau Yoga. Aveam să constat însă că marea majoritate a celor ce-şi simţeau trezite puterile energetice şi deveneau conştienţi de schimbări esenţiale în propria lor structură a biocîmpului nu citiseră şi nu cunoşteau literatura respectivă. Numărul foarte mare de subiecţi ce-şi descriu însuşirea de a vindeca prin propria lor energie supradezvoltată uneori în mod spontan, faptul însoţindu-se de regulă de vise cu viziuni excepţionale, m-a obligat să încerc o seamă de explicaţii. Fenomenul, am

observat, începe de puţină vreme încoace să aibă un caracter extensiv în plan social. Prima întrebare, elementară, era convocată de amploarea fenomenului: ce se întîmplă în România? ce se întîmplă cu românii? Trăim oare un moment de racordare a structurii energetice umane la sistemul energetic al Universului? Se dezvoltă disponibilităţi atîta vreme ascunse şi care plasează fiinţa umană într-un registru cosmic de conectare? Omul începe să fie pregătit prin sporirea biocîmpului şi prin dezvoltarea funcţiilor subconştientului în vederea accesului său la misterele Universului tridimensional? Această eflorescenţă a vizionarilor cu însuşiri bioenergoterapeutice poate fi echivalentă cu un mesaj al Divinităţii?

Un exemplu în sensul întrebărilor de mai sus poate întruni unele elemente, dacă nu ale unei definiri globale, cel puţin satisfăcătoare. În prima luni din octombrie 1992 mă căuta o fată, absolventă de liceu, fragilă, timidă, şi mă ruga să o ascult, după aceea să-i explic ce i se întîmplă şi cum să înţeleagă unele evenimente paranormale pe care începuse să le trăiască. De pildă într-o seară calmă, fără nici o perturbare externă, fata, pe nume Valeria Sima, visează o mînă stranie. Era o mînă albă, de-un alb mat, balansînd în vis în faţa ei. Caracteristica acelei mîini părea să fie lumina. Autonomă în vis, mîna era serafică, întruchipînd un simbol. Trezindu-se fata nu şi-a uitat visul de-a lungul zilei, dar nu i-a acordat prea mare importanţă. Dar peste cîteva nopţi, în aceeaşi stare calmă, normală, visează o imagine luminoasă avînd consistenţa aparent imaterială din visul-simbol anterior. Îşi dă seama în vis că îi apăruse Iisus înveşmîntat în acea lumină albă. Acest vis începe să o preocupe, pentru că nu fusese provocat de stimuli anteriori; este credincioasă, iar visul fusese extraordinar. Peste alte cîteva zile întîmplarea face să aibă nevoie de o banală baterie. O caută prin casă şi, punînd mîna pe ea, se pomeneşte c-un şoc de electrocutare care o face să-şi retragă, speriată, mîna de pe baterie. Practic nu mai putea să prindă cu mîna o baterie de cîteva volţi.

Am descris succint un evèniment care poate trece neobservat, dar, în succesiunea lui şi cu particularităţile proiectate, el pare să aibă valoarea unei marcări. În numeroase cazuri, scenariile sunt asemănătoare. În capitolul final al cărţii voi insera viziuni şi profeţii despre viitorul apropiat şi mai îndepărtat ale unor persoane care doresc să şi le facă cunoscute după ce au citit în revista „Magazin" profeţiile Contelui Incapucciato.

Azi 10 octombrie 1992, la ultima întîlnire cu Contele, trebuie să accept o lecţie de istorie, un compendiu în care sunt consemnate date şi evenimente ale istoriei noastre, însă rulate într-o viziune diferită de aceea pe care o cunoaştem de la marii noştri istorici. Diferită mai ales prin semnificaţii, ci nu prin evenimente şi perioade.

Ca şi alţi vizionari, Contele este convins că România are un loc aparte în cei şapte ani apocaliptici! Voi exclude din surse acele compilaţii sau fantazări viitorologice puse în seama înţeleptului indian Sundar Singh, deoarece între timp am recoltat mai multe argumente privind falsa paternitate a previziunilor lui Singh care au circulat în ultimii doi ani în România. În legătură cu noi românii, izvoarele rasei albe încep pe acest pămînt — după părerea Contelui, — adică de la acel Rama-Luminatul. În alt capitol, am văzut că unul dintre cele şapte spirite superioare, care au supravegheat Pămîntul în vremuri de demult, se afla pe acest spaţiu geografic în care trăim. Idei protocroniste asemănătoare au mai circulat în România. Însă astfel de idei trebuie să aibă substanţa materială a argumentelor materiale şi spirituale pentru a putea fi acceptate. Analizele protocroniste prin speculaţii nu intră în contul dovezilor istorice, antropologice, paleontologice, mitologice. Iar eu am datoria acum să mă retrag în scaunul rezervat celui ce însoţeşte un ales al Shambalei prin misterele trecutului, ale prezentului şi viitorului.

„Conte, în această ultimă jumătate de zi vom rămîne la noi acasă. Într-o casă care durează de cîteva mii de ani, iar eu mă bizui pe intuiţiile tale vizionare, pe care ţi le-au dezvoltat mesagerii Shambalei, dîndu-ţi voie să le faci cunoscute acum, cînd se pare că intrăm în cei şapte ani apocaliptici!"

„Cu riscul de a obliga cititorul să-şi încarce memoria cu lucruri deja cunoscute, le voi cuprinde totuşi în semnificaţiile lor care nu fac obiectul analizei istorice. Semnificaţiile interesează aici. Strămoşii geto-dacilor se numeau, cum am mai spus, Ramani – Poporul Luminii. Erau un popor de elită. Dintre toate seminţiile acelor vremuri, Ramanii aveau o religie monoteistă, cunoşteau foarte multe despre Univers şi despre nemurire. Ei au trăit pînă în urmă cu opt-zece mii de ani. În urma apariţiei tot mai frecvente a spiritelor malefice care tulburau şi dezechilibrau viaţa populaţiilor din jur, Ramanii au dispărut. Eu ştiu unde, însă nu am îngăduinţa să spun. În locul lor au rămas descendenţii lor geto-dacii, «cei mai viteji dintre toţi tracii». Nu întîmplător ţara lor se va numi Dacia Felix. Spre deosebire de Ramani, care credeau în Dumnezeu, geto-dacii aveau un idol spiritual, pe nume Zamolxis. Cultul acestuia conduce la o decădere, la o denaturare de tip religios."

„Te referi probabil la ritualul crud practicat de daci, care îşi trimiteau un sol în Ceruri aruncîndu-l în suliţe de viu, şi motivînd că astfel el va cunoaşte răspunsul lui Zamolxis la întrebări cruciale..."

„Evident, dar un ritual asemănător practicau şi druzii, tot prin sacrificiul uman. Cum dacii erau neclintiţi în credinţa lor, cel sacrificat umbla o vreme prin ceruri, altfel spus, în straturile superioare de energie unde, întîlnindu-se cu spirite superioare, avea şansa să cunoască viitorul."

„Şi cum comunica cele aflate pămîntenilor săi?"

„Spiritul său apărea noaptea, în vis, bătrînilor înţelepţi şi le transmitea mesajele aşteptate."

„Vechile cronici consemnează existenţa reală a lui Zamolxis..."

„Bineînţeles că a existat. A fost un spirit superior. Dar la un moment dat, el a dispărut pentru totdeauna din Universul tridimensional."

„Cînd spiritele malefice au început lucrarea împotriva dacilor?"

„În momentul cînd au început să le rîvnească bogăţiile. Sarmaţii, celţii, mulţi alţii au pornit bătăliile sîngeroase împotriva geto-dacilor. Dar odată cu asasinarea lui Burebista, Dacia intră în ura maleficului. Imperiul Roman era în expansiune, nici Dacia n-a fost ocolită de invazie, iar apoi, demnitatea specifică dacilor l-a dus pe viteazul Decebal la sinucidere. Asta chiar dacă însuşi marele rege ştia că sinuciderea era o crimă la adresa Divinităţii. Istoria în continuare este cunoscută, apariţia poporului român, supravieţuirea civilizaţiei dacilor, apoi stingerea ei lentă şi, în cele din urmă, marele moment malefic al invaziei barbarilor..."

„...cînd se simte nevoia unor conducători puternici!"

„Şi apar primele voievodate, deci apar conducătorii, dar teritoriul românesc se află într-un pericol permanent!"

„Cum poate explica un mesager al înţelepţilor Shambalei această permanentizare a primejdiei care-i urmăreşte pe români în atîtea secole, fără prea întinse «cezuri» liniştite în timp? Maleficitatea este o damnare, o condamnare? O predestinare? Ce motivaţii profunde au condus la un asemenea destin?"

„De ce ne-au rîvnit mereu şi ne-au primejduit atîţia? S-a vorbit în multe feluri, toate sunt cunoscute. «Răutăţile de la răscrucea drumurilor», «vitregiile istorice», «bogăţiile şi frumuseţile pămîntului» şi multe alte denumiri de care este plină istoria noastră. Toate sunt adevărate. Dar sunt adevăruri omeneşti. Celălalt adevăr, fundamental, în care se regăseşte esenţa motivaţională, este că încă de pe vremea Ramanilor acest teritoriu a constituit o zonă benefică.

Maleficul celor din jur, şi nu numai din jur, a fost tentat mereu să acapareze beneficul teritoriu aflat în contact cu Divinitatea. Acelaşi principiu cosmic şi caracteristic Universului tridimensional a funcţionat în cazul neamului nostru. Privind în acest mare adevăr evenimentele reale, trebuie să ne recitim istoria şi evoluţia prin alt tip de cunoaştere. Acest «alt tip» nu ne-a fost accesibil întotdeauna, poate că nu ne-a fost îngăduit. Acum ne este. De fiecare dată spiritele malefice au împins spre pământul nostru noi pofte, cruzimi şi lăcomii. Românii n-au trăit în palate, nu le-au construit, n-au cunoscut opulenţa şi luxul vremurilor, nu iubeau aurul deşi îl aveau din belşug. Şi totuşi cotropitorii s-au ţinut lanţ de-a lungul veacurilor. Şi n-a fost altceva decît încercarea satanică de a extermina cel mai credincios popor al lui Dumnezeu. De fiecare dată însă românii au rezistat, au supravieţuit, şi-au continuat evoluţia. Au apărut apoi cuceririle otomane..."

„... conform unei «dialectici» greu de priceput pentru noi, ştim totuşi că atunci cînd se prăbuşeşte un imperiu, altul îi ia locul în altă parte!"

„Într-adevăr, dar pentru mine această dialectică nu este secretă. Otomanii cuceresc o arie mare în Asia, iar Europa era pe punctul de a fi invadată. Să ne amintim că, în acele vremuri, maurii năvăliseră în Spania, aşa că invazia otomană era iminentă. Şi totuşi teritoriul românesc n-avea să devină paşalîc niciodată. Încercările sultanilor s-au lovit mereu de «scutul românesc». Pentru cronicarii timpurilor — dar nu şi pentru spiritele superioare din Universul nostru — era un paradox faptul că o armată formată doar din cîteva zeci de mii de oameni reuşea să stăvilească expansiunea sau să învingă chiar un adversar de cinci ori mai numeros şi puternic. Timp de cîteva secole românii au fost ţinta atacurilor otomane. Sultanii doreau să stăpînească o mare parte a lumii, şi ar fi ajuns adînc în Europa dacă nu erau românii ca să plătească scump, cu sîngele lor, evoluţia civilizaţiei occidentale. Asta uită Occidentul. Ceva mai

tîrziu, după Mircea cel Bătrîn, înţelegerea cu Semiluna a fost din nou anulată. Venise Vlad Ţepeş, o domnie scurtă dar îngrozitoare pentru turci, în acelaşi timp, în Moldova apăruse Ştefan cel Mare care avusese curajul să sfideze pericolul otoman. Nu s-au mai plătit birurile, Semiluna s-a simţit ofensată. Alte hoarde ameninţă teritoriul românesc, mai ales tătarii. În fine, vreau să spun că istoricii au consemnat şi judecat marile evenimente, dar factorul esenţial care a susţinut acest miraculos potenţial al pământului benefic a fost credinţa. Credinţa românilor în Dumnezeu. Nu întîmplător după fiecare bătălie cîştigată marele Ştefan ridica o biserică ori o mănăstire în semn de profundă recunoştinţă faţă de Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute. Era marele moment cînd circulau energiile benefice pe teritoriile româneşti. Ele au continuat să-şi facă cunoscut izvorul pînă la cel ce avea să fie Mihai Viteazul. Dar lumea întunericului a zădărnicit planul de unificare a românilor într-un singur stat. Maleficul dobîndea o victorie. Europa însăşi stătea atunci sub puterea de influenţă şi acţiune a maleficităţii. Însă în dimensiunea divină lucrurile nu se cumpănesc şi nu evoluează conform cronologiilor şi afectelor omeneşti. Există altceva, la care noi n-avem acces, care conduce un neam pe drumul unui destin. Iar românii au avut, au şi vor avea un mare destin. Din destin făcea parte şi haosul care a domnit după Mihai Viteazul, dar şi oazele de ordine tot din destin făceau parte. Se ştie că mişcarea revoluţionară de la 1848 a fost iniţiată de francmasoni. Evenimentele anterioare, de la 1821, au încercat să-i scoată pe români din amorţeala care se cuibărise şi în interiorul ţării, prin boieri trădători şi atîţia alţii care se aliaseră cu duşmanii românilor."

„Să deducem aşadar, conform raţionamentelor supraistorice, că revoluţia de la 1848 a adunat un mare potenţial de energii benefice, ridicîndu-se împotriva Imperiului Austro-Ungar?"

„Cei care au condus Revoluţia în Ţările Române au preluat principiile pozitive ale francmasoneriei şi lozinca «Libertate, egalitate, fraternitate», transformînd-o în «Dreptate şi frăţie». Era anul în care în conştiinţele conducătorilor de la 1848 a apărut marea responsabilitate, împotrivirea directă faţă de maleficitate. A urmat anul 1877, războiul de independenţă, care a făcut multe victime, însă dîrzenia şi eroismul dorobanţilor au uimit lumea. Ruşii vor emite pretenţii cu o obrăznicie bine cunoscută, se sconta pe dezmembrarea armatelor româneşti, şi din nou mesagerii divini au trimis o infuzie benefică în conştiinţa soldaţilor români..."

„Invocarea şi evocarea mesagerilor divini, în contextul istoric dramatic şi tragic bine cunoscut, mă obligă la întrebarea: de ce n-au făcut mai mult, scutindu-ne de atîtea suferinţe?"

„Ce înseamnă mai mult cînd neamul nostru a fost mereu agresat şi umilit ca să dispară pur şi simplu din răsăritul continentului! Împotriva noastră nu s-a venit doar pentru a ne sărăci de bogăţii sau pentru a ne însîngera pămîntul în războaie — atît de frecvente în Europa secolelor de după Hristos —, ci ca să nu mai existăm ca popor. Asta au vrut spiritele malefice vreme de multe secole. S-a spus că este un miracol că existăm. Ei bine, acest miracol este lucrarea Divinităţii!"

„Poate şi a faptului că am dăinuit şi am supravieţuit într-o civilizaţie care n-a cunoscut cultul cetăţilor, ca aceea occidentală. O civilizaţie pastorală reuşind să înfrunte agresori care învăţaseră legile războiului în cetate şi aveau psihologia superiorităţiii,disciplina organizării militare construite pe cucerire, deci ofensivă..."

„Observaţie exactă! Unii au spus chiar că suntem un «popor de oi». Dar cîte nu s-au spus. Adevărul este că întotdeauna ne-a fost necesară prezenţa unui conducător, a păstorului — în sens creştin. Mesagerii divini au fost alături de noi, sunt fiinţe de lumină care supraveghează pămîntul

românesc pentru ca răul să nu depăşească anumite limite. Apropiindu-ne de acest secol, după cîştigarea independenţei România a cunoscut o existenţă relativ calmă. Dar în urma atentatului de la Sarajevo, ţara noastră a fost antrenată în conflictul mondial. Şi primul război mondial a fost pentru noi o încercare de a dezmembra şi degrada neamul românesc. Mişcarea malefică nu ţinea cont de interesele fiecărei naţiuni europene şi de aceea a declanşat conflictul mondial. Românii au traversat o nouă perioadă dramatică, foamete, boli, victime şi sărăcie. În 1918, cu toate că nu era uşor nici simplu, România s-a reîntregit între hotarele ei istorice. Privind însă către acest secol, vedem că evoluţia spre civilizaţie s-a accelerat, dar n-au dispărut poftele de cucerire, spiritele malefice continuau să fie operative, dobîndeau succese importante. Nici nu scăpase de urmările nefaste ale primului război mondial, că Europa a cunoscut atrocităţile celui de-al doilea. Dacă între 1914 şi 1918 au avut loc manevrele malefice, în 1938 însuşi Antisristul a intrat în rol. Un rol planetar, căci se organizase şi întărise împotriva întregii lumi pămîntene. Am mai arătat că Adolf Hitler a reprezentat Antihristul! Analiştii politici şi istoricii ne-au vorbit despre situaţia în care se afla România, unii afirmînd că alianţa cu Germania a fost o eroare, alţii că a fost corectă, deoarece presiunile din răsărit, după 1917, erau frecvente şi perseverente. Din punctul de vedere al puterilor malefice care au terorizat Europa şi al contextului, oricare ar fi fost alegerea, cu Antonescu sau fără el, România avea un adversar. Lucrarea satanică se extinsese. Ţara noastră nu ar fi reuşit să-şi păstreze neutralitatea şi nici independenţa în faţa lui Hitler, şi nici să lupte simultan împotriva Germaniei şi a Uniunii Sovietice. O alianţă era absolut necesară cu una din puterile malefice. Urmările războiului sunt cunoscute. Altă perioadă de calvar, de foamete, de sărăcie, de umilinţe. Sub masca ajutorului frăţesc, sovieticii ne-au jefuit ţara. Occidentul ne-a «ajutat» să intrăm în sfera de dominaţie a comunismului. Însă nimic

în istorie şi în evoluţia evenimentelor nu este întîmplător. În adîncimile Universului, mecanismele neştiute de oameni acţionează. Mişcarea malefică s-a infiltrat făţiş în România. Ea era prezentă masiv în organele puterii comuniste, la toate nivelele. Comuniştii au condus România prin directivele şi poruncile «bastionului popoarelor» cu centrul la Kremlin. Despre regimul torţionar nu trebuie să amintesc acum, istoria este recentă, rănile încă nu s-au vindecat. Se face afirmaţia, de bună credinţă, că în perioada postbelică s-a construit foarte mult, că s-au făcut şi lucruri bune. Nimeni nu contestă acest fapt. Dar noi ştim ce însemna a construi ascultînd de indicaţiile regimului comunist. România s-a reabilitat economic pentru că aşa a trebuit să se întîmple, aceasta a fost evoluţia ei înscrisă în destin. Ceauşescu, care venise în 1965 la putere, i-a înlăturat pe vechii comunişti, iar România a cunoscut pînă în 1971 o perioadă relativ pozitivă. Dar puterile malefice îl aveau pe Ceauşescu în subordinea lor, el n-ar fi putut evolua altfel după 1971, ci exact aşa cum a evoluat condus de maleficitate. S-a emis părerea că, dacă el ar fi dispărut în 1970 de la conducera României, rămînea ca personaj pozitiv în istoria noastră. Ei bine, nu-i aşa. Demonismul operează cu iscusinţă. El era cel ales şi trebuia să-şi ducă maleficitatea pînă la capăt. În evoluţiile energiilor joase ale spiritelor întunericului, Ceauşescu a fost desemnat, egal cu un destin din lumea benefică, sub aspectul importanţei. Lumea întunericului l-a inspirat la un moment dat să conducă de unul singur. Astfel dictatorul s-a implicat în afaceri tenebroase, ani de zile. Bizuindu-se pe reţeaua lui de susţinători, a practicat comerţul cu arme. Eu am avut acces pe cale mentală, telepatică la dovezi incontestabile despre traficul de armament dirijat de Ceauşescu şi la faptul că valuta dobîndită astfel nu lua drumul ţării. Astfel în România spiritele negative nu au mai avut nevoie de nimic altceva, Ceauşescu însuşi îndeplinind rolurile într-un mod desăvîrşit. Sunt bine cunoscuţi ultimii opt ani ai dictaturii

ceauşiste. Ne-am putea imagina ceva mai umilitor pentru oameni? Degradarea umană atinsese culmi inimaginabile. Mulţi români au părăsit ţara..."

„Conte, această sinteză o poate lărgi orice cititor. Toţi cititorii noştri sunt contemporani cu evenimentele acestor decenii. Lasă-mi mie plăcerea de-a scrie sau de-a povesti o istorie pe care am trăit-o de la început la sfîrşit, şi explică-mi, în spiritul celor şapte ani apocaliptici în care intrăm, ce-a însemnat de fapt Ceauşescu privit prin bipolaritatea benefic-malefic care guvernează istoria?"

„Ceauşescu a fost un spirit inferior, un aşa zis Egregor. El a reuşit să guverneze milioane de oameni şi chiar spirite superioare. O creatură malversă, profund malefică, demoniacă, a înfrînt adeseori spirite benefice. Cum? Prin coborîrea lor forţată din punct de vedere moral-spiritual într-o fază de semi-letargie. Fenomenul este citat adeseori în istorie. Ceauşescu avea de partea sa, chiar dacă el nu era conştient de aceasta, spiritele satanice. El a fost un manevrat, un ales al demonismului. Cum? O analiză astrologică şi caracterială, o analiză subtilă din multe puncte de vedere îl extrage ca pe un dominat şi un desemnat special. În lumea satanică, să nu vă îndoiţi că el este o personalitate de primă mărime! La nivelul spiritelor inferioare, toate superlativele care l-au însoţit în două decenii şi jumătate sunt absolut justificate, aş spune chiar fireşti, adică meritate!"

„Un mare scriitor francez spunea că diavolului îi plac adunările, mobilizările, adulările, şi «măreţia de asemeni». Un diagnostic perfect pentru o natură care poate mutila un popor..."

„Am spus într-un capitol anterior că deasupra României se află un tunel de energie benefică, format din trei «coridoare». În ultimii ani acest tunel a fost foarte activ şi va continua să fie şi mai activ, însă pe vremea dictatorului tocmai acest fapt cosmic şi divin îl irita la culme pe dictator. El habar n-avea de un asemenea tunel. Dar îl

simţea. Maleficitatea lui satanică nu îndura, instinctiv, o prezenţă divină atît de bogată. Iar ura satanică i s-a răscolit şi s-a manifestat întocmai prin dărîmarea de biserici, prin duşmănirea directă a oamenilor credincioşi şi prin instinctiva lui agresiune împotriva credinţei şi a lui Dumnezeu. El nu suporta ideea de Dumnezeu, dar îi plăcea ca în relaţia cu poporul să beneficieze de toate superlativele şi de situarea pe o treaptă atît de înaltă, cum numai Dumnezeu o merită. Îl urzupase deci pînă şi pe Dumnezeu. El era totul, creatorul, sfătuitorul, constructorul viitorului, binefăcătorul mulţimilor, ocrotitorul patriei şi aşa mai departe... era un diavol care rîvnea pe pămînt scaunul ceresc. În ultimii ani pornise, cum am spus, demolarea bisericilor. Dar planul satanic, pe care eu îl cunosc, era de a dărîma în timp toate bisericile, şi pe cele din sate, sub pretextul sistematizării. Acest plan diabolic s-a lovit la timp de o barieră nevăzută, dar categorică. În acelaşi timp, Ceauşescu a fost obligat să se supună evoluţiei vremii. Şi nu numai atît. I s-a poruncit să construiască acea Casă a Poporului despre care se vorbeşte în Biblie. Uriaşa construcţie a fost refăcută de mai multe ori, iniţial ea nu a fost agreată de mesagerii divini care supraveghează totul. De aceea rostul ei în viitor va fi unul surprinzător cînd va intra în planurile puterilor benefice."

„Suntem în anul 1989. Ce s-a întîmplat în acest an în sfera alternanţelor energetice?"

„Ceauşescu era sigur de sine. Maleficitatea trăia sentimentul că nu i se poate întîmpla nimic. Era puternică, domina. Însă tunelul de energie benefică a trecut, exact în anul 1989, pe un plan de vibraţie mai înaltă. Acest plan de vibraţii înalte a declanşat trezirea şi curajul din decembrie. Două evenimente s-au petrecut, generate de două cauze. Primul a fost trezirea acută a sentimentului naţional-creştin, care prin tunelul de energie benefică a declanşat revoluţia. Al doilea a fost pregătirea loviturii date de comunişti eludaţi sau marginalizaţi de dictator. Această

lovitură care a culminat cu uciderea cuplului despotic a fost plănuită de mişcarea malefică, care se săturase ea însăşi de Ceauşescu."

„Dar mai săturate cred că au fost spiritele benefice. Mesagerii divini presupun că erau exasperaţi supraveghind de două decenii şi jumătate evoluţia maleficului!"

„Mesagerii divini pot spune că au grăbit desfăşurarea evenimentelor, devansînd planul malefic. Dacă lovitura de stat ar fi trecut înaintea izbucnirii revoltei, atunci aceasta n-ar mai fi avut loc, iar viaţa oamenilor ar fi durat în continuare nu mult diferit de epoca lui Ceauşescu. Cum a izbucnit revoluţia, românilor nu le-a mai fost frică. Satanicul tiran rămăsese aproape singur. Complotul a avut de partea sa armata, Securitatea şi vechea miliţie."

„Ca şi în alte momente cînd s-au trezit în tine omeneştile sinteze politice, mi-am propus să ţi le reţin, pentru că este datoria mea să respect opiniile interlocutorului, chiar dacă am de adăugat nuanţe ce completează sau polemizează cu un punct de vedere sau altul. Cum ai receptat alte momente ale revoluţiei din decembrie?"

„Eu nu eram atunci în ţară, dar am vizualizat mental toate fazele de dinainte, din timpul şi de după revoluţie. Pe această cale necunoscută dumneavostră şi oamenilor în general, decît foarte rar şi în anumite condiţii, eu am fost prezent ceas de ceas în ţară."

„Cum vedeai din mirifica Shambala anul 1990, de pildă?"

„La conducerea ţării au venit tot comuniştii, dar ei au trebuit să ţină seama de revoluţie şi de aceea nu şi-au putut aplica toate planurile lor, care nu coincideau cu dezideratele revoluţiei."

„Imaginatul «socialism cu faţă umană» s-a prăbuşit, iar visătorii nu erau pregătiţi pentru o întorsătură fundamentală, categoric anticomunistă. Au trebuit să se adapteze, surprinşi ei înşişi, din mers!"

„Cu mențiunea că pe plan economic, timp de doi ani România s-a adîncit în criză."

„Dar fenomenul crizelor ai susținut că este partea componentă a celor șapte ani apocaliptici. Vroiai ca România să fie ferită de acest fenomen cunoscut mesagerilor divini?"

„Despre lanțul planetar al crizelor am vorbit în capitolul anterior. Dar economia țării a fost degradată în mod conștient și dirijat."

„Conte, pentru ca ceva să fie degradat, trebuie ca anterior să fi existat o bază cu funcții puternice și echilibrate. Adică să fi existat o realitate economică și industrială pozitivă. Deci n-a fost vorba de o degradare în actualitate a unei prosperități anterioare. Ceaușescu iese ca un spirit benefic prin acest raționament logic. Economia României era viabilă, avea deci un curs sănătos?"

„Se știe cum se întreținea și cît a costat «sănătatea viabilă» a economiei sub dictatură. Eu am în vedere destinul omenesc. Nu se poate spune că traiul românilor nu s-a îmbunătățit cît de cît acum. Comuniștii sunt acei oameni formați în spiritul neputinței de-a pierde. Ei nu acceptă că ar putea pierde. Și nici nu știu să piardă. Din aceste motive se vor întîmpla lucruri grave. Se vor înregistra conflicte, tragedii se pot petrece deoarece în momentul de față multe personalități politice se află sub influența unor mari căpetenii ale spiritelor satanice, printre care Azrael — îngerul morții, Belphegor și însuși Antihristul!"

„Cum îi vezi tu pe acești corifei ai demonismului? Te întreb dacă îi vezi ca energii sau ca entități malefice din subsolurile dimensiunii astrale!"

„Am mai spus că Antihristul trăiește la ora aceasta în Elveția, dar nimeni nu-l știe. De acolo își exercită influența lui satanică. O influență preferențială și asupra politicienilor români. Dacă aceștia nu vor ieși de sub influența spiritelor malefice, în România se vor petrece lucruri groaznice!"

„Iar îmi zdruncini nevoia de logică! Dacă evenimentele și oamenii evenimentelor sunt benefice sau malefice, în ce fel inițiativele bieților politicieni pot fi însoțite de opțiuni în spiritul discuțiilor noastre? Înseamnă că «ce ne e scris, în frunte ne e pus»! Apoi eu cred că toți politicienii, indiferent de coloratura lor partinică sau ideologică, pot mărturisi că sunt de partea spiritelor benefice prin ceea ce-și propun, cu programe sau fără programe. Trebuie un arbitru ceresc care să-i arate pe malefici și să ne ajute să-i evităm, să le tăiem, ca să mă exprim astfel, picioarele de pe scaunele importante?"

„Lucrurile sunt puțin diferite de felul cum le judecați logic! Ce a prisosit în lungile noastre discuții a fost tocmai nevoia dumneavoastră de logică. Iar eu am reușit să vă conving că mesagerii divini, Universul nostru tridimensional și România în acest univers nu operează cu logica omenească."

„Dar îmi poți oferi un semn, o dovadă că spiritele benefice se află acum printre noi, și că sorb din tunelul energetic divin în favoarea năpăstuitului nostru popor?"

„La această întrebare speram să răspundeți singur. Sunteți singurul scriitor din România de după anul 1989 care a adunat în jurul său așa zisa fenomenologie paranormală. O știu prea bine. Știu că de doi ani și jumătate sunteți intermediarul a sute și mii de persoane care vă caută și vă descriu fenomene incredibile. Eu v-am vizualizat încă în Tibet, vă știam și numele fără să vă fi citit vreodată, vă știam și fizionomia fără să vă fi văzut vreodată. Mai multe nu pot spune. Sau poate credeți că în mod cu totul întîmplător vin la dumneavoastră oamenii și vă roagă să le faceți cunoscute viziunile, profețiile, trăirile extrasenzoriale?"

„Conte, ce-mi spui este foarte adevărat. Nu știu eu însumi de ce se întîmplă ceea ce se întîmplă. Nici cei care mă caută, și dintre care pe unii îi popularizez în revista la care lucrez, nu-mi pot explica de ce vin la mine. Mulți mi-au

spus că au auzit în vis o voce care le spunea să vină la mine, să-mi povestească evenimente şi fenomene paranormale..."

„Acesta-i semnul, este una din dovezi. La noi în ţară au apărut acei oameni care, prin credinţa lor divină, au primit recompense. O recompensă este puterea lor aşa zis paranormală. Apar vindecători. Apar vizionari. Apar subiecţi cu un potenţional bioenergetic de care sunt uimiţi ei înşişi. Toţi aceşti oameni, după cum aţi observat, au o singură dorinţă: să facă bine semenilor lor! I-aţi adunat în jurul dumneavoastră şi ei asta fac: bine oamenilor nu numai prin vindecări bioenergetice, ci prin convocarea uneori ultimativă de-a gîndi pozitiv, de a trăi în credinţă, de a lupta împotriva maleficului! Din această cauză spiritele malefice sunt actualmente într-o stare turbată! Timp de şapte ani lupta dintre spiritele satanice şi aceşti români binecuvîntaţi de Dumnezeu va fi cruntă, fără menajamente. Dar graţie tunelului de energie benefică spiritele întunericului vor fi anhilate în cele din urmă!"

„O veste mare, o veste bună..."

„Dar schimbarea în România nu a atins momentul scadenţei. Există şi persistă în prezent ura şi egoismul. Ura şi egoismul vor provoca tulburări încă vreo trei-patru ani de acum înainte. Economia ţării nu se va redresa, dimpotrivă criza va cunoaşte apogeul în anul 1996. Aceasta se va întîmpla şi din cauză că vechiul va încerca să încurce noul şi să stopeze evoluţia spre bine. La acestea se vor adăuga conflictele interetnice, dictatura militară, crime în numele unei dreptăţi inexistente, secete şi chiar foamete. Extremismele nu vor dispărea. În momentul de faţă România este ţinta celor ce vor să o dezmembreze. Forţe interne şi externe acţionează din plin pentru a atinge acest scop. Dar nu vor reuşi, pentru că România este ţara căreia i s-a decis de către Divinitate indestructibilitatea. Asta nu înseamnă că nu va fi supusă încă unor grele încercări. Cînd pe plan mondial va izbucni prima fază a celui de-al treilea război mondial, duşmanii ţării noastre vor încerca prin

numeroase presiuni şi mijloace să ne tîrască în conflictul internaţional. Aceasta va fi opera Atihristului, şi va eşua."

„Ce previziuni aduci pentru a doua fază a războiului?"

„A doua fază va fi războiul religiilor. România declarîndu-se ţară sfîntă, va suporta mai bine ultima încercare. Antihristul însă va mai încerca disperat să-i înşele pe români, declarîndu-se drept Iisus. Dar pentru că în ţara noastră creştinismul s-a păstrat în sensul adevărului divin, încercarea de a spulbera leagănul neclintit al creştinătăţii va eşua şi ea. Tunelul benefic va acţiona în aceşti şapte ani şi chiar după aceea, cînd spiritele satanice vor fi anihilate. Fiind poporul cel mai umilit, terorizat, hăituit şi rîvnit, batjocorit, vîndut şi cumpărat, marfă de tocmeală pentru vrăjmaşii din jur, mutilat sub călcîiul comunismului, românii nu şi-au pierdut niciodată credinţa. Dar va trebui să mai trecem prin trei încercări din cei şapte ani apocaliptici. Prima este pericolul dezmembrării mult rîvnite de vecinii din jur. În prezent ţara trece prin această primejdie, prin faptul că se gîndeşte în afară foarte mult în acest sens, spiritele malefice sunt active. A doua încercare este aceea de-a implica ţara în cel de-al treilea război mondial, cel al religiilor, cel mai cumplit şi mai devastator din cîte a cunoscut omenirea! Trecînd prin aceste încercări, Satan va arunca asupra României ultima şi cea mai cutremurătoare încercare — lepădarea de credinţa noastră şi de Dumnezeu. Se vor înregistra, cum am mai spus-o, conflicte interetnice extrem de violente. Se va încerca readucerea comunismului printr-o lovitură de stat, în urma căreia va fi posibilă instaurarea unei dictaturi militare extrem de dure. Aceste evenimente se vor petrece sigur dacă personalităţile politice vor sta încă sub influenţe malefice. Mulţi dintre oamenii politici actuali şi viitori vor suferi în urma conflictelor ce vor urma. În acelaşi timp va apărea un numeros grup de tineri antihrişti, „Îngerii Morţii", care vor face multe victime în numele unei dreptăţi care nu va exista. Tragismul va lua o asemenea amploare, încît toţi

românii se vor îngrozi. Punctul critic al marilor frmîntări în România va fi anul 1996, cînd ţara va fi ţinta implicarii în războiul religiilor. Al treilea război mondial a făcut deja primii paşi în fosta Iugoslavie şi fosta URSS. Dar declaşarea lui propriu zisă va avea loc în luna iulie a anului 1994. În jurul României se vor petrece evenimente groaznice. În numele dreptăţii şi libertăţii oamenii se vor măcelări între ei. Duşmanii României vor primi pedeapsa meritată..."

„...În ce context european vizualizezi aceste evenimente?"

„Papa Ioan, reprezentantul catolicismului, va fi nevoit să se refugieze în Franţa în urma invaziei ruso-arabe asupra Europei occidentale. Anglia îşi va pierde influenţa în chip total. Ca urmare, Franţa va fi fragmentată şi asimilată ţărilor din jur. America de Nord va fi crunt pedepsită pentru decăderea morală şi desfrîul ridicat la rangul de libertate, pentru modul ei de-a evolua fără spiritualitate, materialist şi mercantil. Civilizaţia americană este profund nocivă şi constituie un exemplu planetar de evoluţie care nu are nici un viitor, ci numai un trecut respins categoric de evoluţia umanităţii după cei şapte ani apocaliptici. Cele mai multe din marile oraşe ale lumii vor suferi uriaşe distrugeri, uneori totale, iar între 1994 şi 1997 toate ţările lumii vor cunoaşte o unică şi adîncă stare de criză. Populaţia Chinei se va revărsa asupra Europei — de fapt aceasta va determina invazia ruso-arabă. Totul în jurul României va fi o de nedescris urgie! Spre sfîrşitul acestui mileniu va avea loc cel mai mare cutremur de pămînt al planetei..."

„...deci acesta-i contextul evenimenţial şi istoric în care, eventual ca martori, ne-am putea revedea ca să aflu şi acele lucruri de care nu ai voie să te atingi, deconspirîndu-le! Dar la fel de probabil ar fi să ne revedem într-un climat mondial cu o evoluţie total diferită de intuiţiile tale vizionare. În acest din urmă viitor voi publica această carte într-o ediţie nouă, scriind sub titlu: roman, ficţiune, imaginaţie! În acest

caz, Contele Incapucciato va deveni un personaj de roman căruia autorul i-a acordat rolul de prim vorbitor, lăsîndu-l să-şi depene prelung şi insolit proiecţiile asupra lumii văzute prin energiile care o domină. Nu riscăm oare ca atunci să devenim fiecare o energie diferită, unul malefic şi unul benefic?

„Dumneavoastră nu puteţi deveni malefic, iar eu sunt o persoană sacră! Sunt o persoană ocrotită. De aceea repet că anul 2000 va aduce României răsplata răbdării sale milenare. Pentru păstrarea credinţei, Dumnezeu a ales România. Dacă toţi românii vor rămîne neclintiţi în credinţă şi iubire de Dumnezeu, atunci El îşi va ocroti precum o doreşte poporul ales în vederea desăvîrşirii Marelui Plan. România va fi miza pe care civilizaţia planetei îşi va juca unica şi marea carte a supravieţuirii! Românii trebuie să aibă răbdare pînă în anul 2000. Sigur, există în România şi acum multe spirite malefice. Acestea nu vor suporta acţiunea din ce în ce mai intensă a tunelului de energie benefică, şi vor părăsi România. Au făcut-o şi în ultimii doi ani şi jumătate, fără să ştie că s-au dus la pierzanie! Eu ştiu acest lucru, mi s-au arătat toate în cei cinci ani cît am stat departe de ţară ca să văd în Shambala trecutul, prezentul şi viitorul oamenilor. Multe grupuri din alte neamuri se vor refugia în ţara noastră. Dar ce trebuie să spun este că după anul 2000 inventivitatea românilor va cunoaşte performanţe de neimaginat acum, iar persoanele super şi supra-dezvoltate vor face adevărate minuni. Din România va reîncepe promovarea unor tehnici cu totul noi, care vor duce la progrese uimitoare, aşa cum vor mesagerii divini. Se va începe făurirea unei civilizaţii neminate de influenţele malefice, şi vom lua contact abia atunci cu civilizaţiile superioare de pe alte planete. Se vor cunoaşte prin acces eliberat tainele trecutului ascunse vreme de multe milenii. Ţara noastră va deveni imaginea Paradisului pe care îl cunoaştem din aspiraţiile pozitive ale oamenilor. Sfinţii ocrotesc România împreună cu Fecioara Maria şi Iisus Hristos."

„Conte, ce-am auzit acum mă face fericit. Milioane de români vor fi fericiţi. Să ne gîndim însă cu gînduri curate la miliardele de locuitori ai aceleiaşi planete. Care este ultimul tău mesaj?"

„Tot ce facem să facem cu mintea limpede, cu credinţa neclintită în Dumnezeu, iertînd şi iubind. Aşa vom ajunge în momentul cînd Divinitatea ne va aştepta inspirîndu-ne şi protejîndu-ne un viitor fericit. Trebuie să ajungem acolo prin noi înşine, să mergem cu toţii spre această lumină care este Dumnezeu!"

„Iar eu mă rog să fii iertat pentru veştile care ne tulbură, binecuvîntat pentru cele ce ne-au umplut sufletele de speranţe!"

Programul planetar de acţiune urgentă

Cînd tocmai mă pregăteam să ies din atmosfera vizionară după discuţiile cu Contele, şi dornic să păstrez încă în memorie miracolele Shambalei — cele ce i-au fost accesibile şi îngăduite interlocutorului meu, m-am pomenit în faţa a două comunicări noi, cu totul diferite de desfăşurările deja cunoscute. Ipoteza unui cataclism planetar produs de impactul cu un asteroid a fost amintită în treacăt într-un capitol anterior. Această eventualitate a făcut obiectul multor speculaţii şi nu o dată au prefigurat-o oamenii de ştiinţă. Şi iată că vizionarii români par să se afle în posesia unor elemente surprinzătoare, de data aceasta prefigurîndu-se în termeni ultimativi nefasta coliziune.

Sursele vizionar-intuitive sunt diferite. Prima a ţinut cît o străfulgerare, a doua este amplu desfăşurată. Fiecare din surse este absolut independentă de cealaltă. Dar şi într-un caz şi în celălalt este vorba de iniţiaţi în fenomenologia extrasenzorială.

Inginerul Vasile Mihai Vlădeanu, din Bucureşti, îmi relata:

„În dimineaţa zilei de 9 noiembrie 1992, aveam o stare deosebită, un fel de tristeţe şi disperare, drept care am început să caut prin telemetrie şi radiestezie existenţa vreunui spirit malefic prin casă. Ştiam că am casa izolată,

curăţată şi un halou de protecţie împotriva unor asemenea spirite, dar am considerat că este bine să verific. Ansa mi-a dat imediat răspunsul, confirmarea transmiterii telepatice că nimic rău nu mă înconjoară, drept care am cerut întărirea haloului energetic de protecţie al apartamentului cu tot ce se află în el. Am spus apoi în gînd *Tatăl Nostru* şi am căutat să intru în domeniul undelor*X*. V-am dat aceste amănunte ca să-mi dovedesc şi mie că am procedat corect.

Vă pot comunica acum mesajul pe care cred că ar trebui să-l cunoască toţi cei ce trăiesc pe această planetă şi care a fost de fapt motivul acestei destăinuiri. Am intrat în domeniul undelor *X* cu scopul iniţial de a afla originea stării mele de tristeţe şi disperare. După ce am făcut contactul cu Sfera de Lumină, am văzut că din spaţiul cosmic se contura un chip de femeie care s-a transformat într-un cap de femeie cu trăsături foarte dure. Avea gîtul foarte lung şi ieşea din pămînt. Acest chip cerea ajutor şi am dedus că este spiritul planetei Pămînt, căruia oamenii cu industria lor i-au făcut foarte mult rău. Am văzut apoi un bolid incandescent, gonind în spaţiu. Pe fondul luminii bolidului a apărut un chip de bărbat foarte dur, parcă tăiat în stîncă. Nu exprima nici bunătate, nici răutate, doar duritate. Era ca o stîncă cu chip de bărbat pe un fond luminos, de lumină albă strălucitoare. Este spiritul bolidului care vine din spaţiu şi despre care au scris diferite publicaţii. Venirea lui nu poate fi împiedicată şi nici deviată de nici un om de pe Pămînt, oricît de iniţiat ar fi acela, deoarece bolidul este chemat de spiritul Pămînt căruia oamenii i-au făcut prea mult rău. Oricum, spiritul Pămîntului este mai puternic decît orice iniţiat de pe Pămînt. Starea mea provenea de la faptul că eu ca şi alţii pricep astfel de semnale în mod permanent."

În prelungirea acestei comunicări sceptice şi resemnate, la doar cîteva zile, am intrat în posesia unui text amplu, de data aceasta argumentat, transmis de un numeros grup de yoghini din ţara noastră. Am preluat titlul textului pentru acest capitol, iar subtitlul-deviză este *Nu Apocalipsul!* Grupul de yoghini comunică:

„Acţionăm cu toţii acum la unison, sau vom muri în cataclismul planetar ce ne aşteaptă în viitor." Iată motivaţiile din preambulul textului: „Datorită evoluţiei spirituale accelerate şi a trezirii intuiţiei, care s-au produs în mare parte prin realizarea anumitor tehnici yoga puse la dispoziţie de mentorul nostru spiritual Gregorian Bivolaru, am devenit conştienţi de faptul că planeta Pămînt împreună cu întreaga umanitate de pe acest glob se află *sigur*, în curînd, într-un mare pericol apocaliptic, dacă nu se va acţiona ferm şi urgent în singurul mod eficient care este actualmente posibil. Pentru a se evita ciocnirea cu un asteroid gigantic, care se îndreaptă în fiecare clipă cu o viteză de sute de kilometri pe secundă către Pămînt, vom expune pe scurt ceea ce se ştie despre acestă „Piatră a Apocalipsului" care, dacă se va ciocni cu Pămîntul, aşa cum pare că se va întîmpla foarte sigur după calculele unor savanţi, atunci vom muri cu toţii într-un groaznic cataclism. Aceasta va însemna apocalipticul sfîrşit al lumii despre care se vorbeşte în unele texte profetice."

„Domnule Gregorian Bivolaru, am înţeles că îmi oferiţi o variantă «mai practică» a sfîrşitului lumii! Dacă ceea ce urmează să-mi relataţi va ajunge înaintea noastră la Judecata de Apoi?!"

„V-am solicitat această discuţie tocmai pentru a ajunge nu doar noi doi, ci întreaga omenire, cît mai tîrziu la Marea Judecată. Am de spus o seamă de lucruri concrete. Atît echipa profesorului Duncan Olsson-Steel, de la Centrul de Cercetări Ştiinţifice al Universităţii din Adelaide, cît şi, separat, astrofiziciana franceză Anny Chantal au descoperit fiecare, separat, un imens asteroid sau «bolovan» ceresc cu diametrul de 1000 metri, care cîntăreşte un miliard de tone şi care se îndreaptă către Pămînt cu viteza uluitoare de 1000 kilometri pe secundă. În fiecare zi acest cumplit bolid spaţial se apropie de planeta Pămînt cu opt milioane şase sute de mii de kilometri. În anul 2000, luna septembrie, asteroidul va întretăia traiectoria Pămîntului şi, dacă nu va

fi deviat cu mult timp înainte, prin singura metodă eficientă, planetar utilizată, pe care o voi descrie mai încolo, asteroidul va lovi inevitabil în plin globul nostru pămîntesc."

„Cunoaşteţi punctul de vedere al oamenilor de ştiinţă în legătură cu acest potenţial pericol care are toate datele Apocalipsei?"

„Referitor la această situaţie cumplită, foarte sigur probabilă, neputinţa totală a ştiinţei actuale este clar mărturisită. Oamenii de ştiinţă afirmă că nu ştiu momentan cum se poate modifica traiectoria unui asteroid care se îndreaptă spre Pămînt!"

„Acelaşi punct de vedere îl are şi inginerul Vlădeanu, care mi-a transmis revelaţia sa şi o concluzie sceptică, definitivă!"

„Revelaţia respectivă consider că este corectă, dar eu cred că există o şansă unică de a interveni. La aceasta vreau să mă refer. Tradiţia înţelepciunii milenare Yoga cunoaşte singura metodă eficientă care îi permite omului capacitatea concretă şi dirijarea în vederea devierii acestui asteroid, a unei energii atotputernice, de natură subtilă, cosmică. Acumulată prin acţiune sincronizată, planetară, în masă şi amplificată graţie realizării sale la unison — rezonanţă determinată prin simultana acţiune mentală, energetică, telepatică — această energie va devia considerabil asteroidul şi va face ca această coliziune şi alte eventuale urmări secundare groaznice, să nu se mai producă deloc."

„Propuneţi aşadar o acţiune practică. Dar forţa unui asteroid poate găsi o replică eficientă în capacităţile energiilor umane? Mă îndoiesc că fizicienii ar lua în serios această chemare! Cum le-aţi răspunde?"

„Dacă oamenii vor înţelege cît mai repede că atît soarta planetei cît şi propria lor existenţă după anul 2000 depind exact de angrenarea lor în număr cît mai mare la orele stabilite pentru a pune fiecare în acţiune această metodă Yoga, milenară — şi în acelaşi timp singura modalitate

posibilă pe care o poate folosi cu succes la ora actuală umanitatea pentru a evita o coliziune apocaliptică —, atunci groaznicul cataclism, care poate însemna totodată sfîrşitul bătrînului nostru Pămînt şi al oamenilor, nu va mai avea loc!"

„Înainte de a vă solicita să expuneţi modul de operare în cazul metodei yoghine, de deviere a asteroidului, puteţi descrie evenimentele unui scenariu potenţial al celei mai mari catastrofe?"

„La o analiză superficială, s-ar părea că prăbuşirea unor fragmente sau părţi de corpuri cereşti pe planeta noastră este un fenomen banal şi obişnuit. Totuşi este util să ne dăm seama că majoritatea corpurilor care cad pe Pămînt sunt de dimensiuni minuscule. În general, ele nu pericliteză cu nimic viaţa oamenilor, cel mult putînd deteriora sau distruge doar sateliţii artificiali ai Pămîntului, deoarece un obiect foarte mic, de numai 1 milimetru diametru, care se deplasează cu viteza de numai 20 kilometri pe secundă, dezvoltă o energie de mişcare care corespunde, analogic vorbind, aceleia pe care o are un automobil care merge cu viteza de 100 kilometri pe oră. Să ne imaginăm acum ce s-ar întîmpla în acest caz, analogic, cu un bolovan de un miliard de tone, care ar urma să lovească în plin Pămîntul cu o viteză uriaţă, de 1000 kilometri pe secundă. Pentru a înţelege cît mai clar urmările pe care le-ar putea avea o asemenea coliziune, dacă ea totuşi se va produce — în cazul neangrenării urgente în masă a metodei de deviere a acestui asteroid —, ne putem raporta la o situaţie în care un astfel de meteorit gigant a căzut în Arizona. Acel meteorit a avut doar o sută de mii de tone, dar impactul său cu solul terestru a avut efectul detonării simultane a o mie de bombe atomice de tipul celei de la Hiroşima. La locul coliziunii a rămas un crater cu diametrul de 1200 de metri, iar în jur au apărut kilometri de deşert. Să vedem acum ce s-ar întîmpla?

Coliziunea fabuloasă va provoca ridicarea spre cer a unei coloane gigantice de praf şi fragmente de piatră care vor putea depăşi atmosfera terestră recăzînd apoi spre sol, unde vor crea o veritabilă «noapte nucleară». Explozia uriaşă produsă de ciocnirea cu Pămîntul, ca şi curenţii de aer creaţi de impact — şi care pot atinge viteze de peste 500 de kilometri pe oră —, vor putea incendia rapid suprafeţe de mărimea unui continent. Într-un asemenea caz, un continent poate chiar să dispară şi, dacă celelalte continente rămîn oarecum intacte, abia atunci coşmarul va începe pentru supravieţuitorii care se vor afla pe aceste continente neafectate. Praful şi fragmentele de rocă dislocate fulgerător de ciocnire — cu o greutate de aproximativ 3–4 ori mai mare decît accea a asteroidului propriu-zis, care a lovit Pămîntul, deci circa patru miliarde de tone, vor reveni spre Pămînt şi vor crea un ecran dens, acoperind total Soarele, şi astfel se va termina procesul de fotosinteză, plantele vor dispărea. Ploi acide vor distruge ultimele urme de viaţă rămase. Pe tot globul se va instala o cumplită noapte de gheaţă prin care oamenii derutaţi şi îngroziţi vor orbecăi înfometaţi. Prin urmare, dacă acest asteroid loveşte totuşi Pămîntul, oamenii care vor supravieţui vor asista la propriul lor sfîrşit complet neputincioşi. Într-o asemenea situaţie apocaliptică Pămîntul va fi smuls de pe traiectoria sa. Soarele va putea reapărea din nou pe bolta cerească — redevenind vizibil — numai după 3–4 ani. Cine va putea să supravieţuiască fără hrană atîta timp? Poate doar cei puţini care ar dispune de adăposturi antiatomice moderne şi de cantităţi suificient de mari de hrană şi de apă. În această situaţie este de asemenea cu putinţă ca deşertul de gheaţă antarctic să devină o imensă cîmpie cu flori! Europa, în schimb, este posibil să dispară complet sub un strat kilometric de gheaţă!"

„Acest scenariu care ar neantiza milenii de civilizaţie, l-aţi prefigurat pentru situaţia cînd asteroidul ar lovi uscatul. Ce s-ar întîmpla dacă impactul s-ar produce cu spaţiul de apă al unui ocean?"

„Aproape fulgerător, acest gigant de piatră, avînd în momentul impactului o viteză atît de mare, va putea crea un val înalt de peste o sută de metri, care, destul de repede va inunda şi va distruge mari părţi din teritoriile ţărilor riverane. Dacă asteroidul ar cădea să zicem în Oceanul Pacific, unele ţări ca Bangladesh, Japonia, Australia sau Chile vor dispărea complet. Dacă ar cădea în marea Mediterană, valul de apă distrugător ar ajunge pînă la Paris!"

„Toleraţi-mi ipoteza unei şanse, pe care evident mi-o imaginez acum: asteroidul în drum spre noi să nu atingă Pămîntul, trecînd pe o traiectorie mai puţin primejdioasă!"

„Dacă ar trece la numai aproximativ o sută de kilometri distanţă de scoarţa Pămîntului, forţa de atracţie specifică acestui asteroid ar face să izbucnească mii de vulcani, ar declanşa cutremure extraordinar de puternice. Datorită acestor fenomene corelate se pot forma atunci noi continente, unele vechi se pot scufunda. Vor apărea atunci noi munţi şi se vor putea naşte furtuni devastatoare din cauza prafului vulcanic; totodată se vor crea noi deşerturi..."

„Tot ca ipoteză, care ar fi consecinţele trecerii asteroidului la o distanţă mai mare de Pămînt?"

„La numai aproximativ o mie de kilometri distanţă, Pămîntul îşi va modifica traiectoria. Dacă s-ar întîmpla, Soarele va răsări după aceea din vest! Aşa ceva s-a mai întîmplat de două ori în istoria planetei noastre. Cu privire la o asemenea situaţie, există unele relatări făcute de către un preot egiptean şi, de asemenea, de către istoricul grec Herodot... în fine, presupun că vreţi să măriţi distanţa, tot ca ipoteză!"

„Mă gîndeam, de plidă, la o distanţă de zece mii de kilometri de scoarţa Pămîntului..."

„Într-o asemenea situaţie asteroidul opreşte pentru un anumit interval de timp rotaţia firească a Pămîntului, declanşînd totodată o serie de fenomene catastrofale la

nivelul globului pămîntesc. Şi aşa ceva s-a mai întîmplat demult, iar despre fenomenul aparent straniu ni se relatează în Biblie, în cartea lui Josua, urmaşul lui Moise..."

„Este vorba, probabil, de afirmaţia: «Soarele a rămas nemişcat în mijlocul cerului, şi s-a codit să mai apună aproape o zi întreagă»."

„Exact! Indepărtînd asteroidul mai mult, de pildă la aproximativ o sută de mii de kilometri de scoarţa terestră, energia de atracţie a masei sale absoarbe şi face să crească masa de apă din oceanele Terrei. Valuri uriaşe de apă vor sălta şi inunda atunci uscatul. Milioane de oameni ar putea muri înecaţi datorită inundaţiilor masive. Iar la două sute de mii de kilometri depărtare de Pămînt, acest asteroid gigant nu va mai putea produce nici un fenomen catastrofal la nivelul globului pămîntesc! Trecerea lui la o distanţă atît de mare de pămînt va însemna pentru umanitate dovada evidentă a modificării destinului planetar, atît al planetei, cît şi al pămîntenilor care, ajutaţi de Dumnezeu şi susţinuţi de energia sa subtilă, atotputernică, pe care au primit-o, pot realiza devierea acestui asteroid reuşind să treacă peste cumplita probă apocaliptică..."

„Ne aflăm în punctul esenţial al discuţiei noastre, iar el trebuie subliniat. Consideraţi că impactul asteroidului cu Pămîntul, dacă ar avea loc, ar semnifica pedeapsa Divinităţii, oamenii urmînd să plătească pentru greşelile lor prin suferinţă şi moarte, pentru păcatele de care s-au făcut vinovaţi?"

„Metoda eficientă şi unică de deviere a asteroidului apocaliptic prin captarea lăuntrică şi focalizarea asupra acestui bolid a unei energii subtile, atotputernice, de natură cosmică, emană de la Divinitate. Această energie va fi fulgerător canalizată prin angrenarea mentală la unison a tuturor fiinţelor umane, responsabile şi conştiente de gravitatea pericolului, la anumite ore precise..."

„Îngăduiţi-mi acum o întrebare pe care în mod sigur un astronom ar pune-o unui mentor spiritual al yoghinilor: de

ce acest asteroid care vine de la o distanţă atît de mare urmează să lovească tocmai planeta noastră minunată, şi să producă un dezastru apocaliptic care poate însemna chiar sfîrşitul lumii?"

„Înţelepţii acestei planete au spus întotdeauna că nimic nu se produce vreodată în mod întîmplător. Prin urmare, această situaţie apocaliptică, care s-ar putea produce, dacă nu vom acţiona la unison conform metodei pe care o voi descrie mai încolo, nu este o simplă coincidenţă, ci o ***necesitate destinică****, provocată de încălcarea continuă, gravă şi generalizată, a legilor divine de către întreaga umanitate în general şi de către aproape fiecare om în parte, în special! Chiar dacă unii, probabil, vor zîmbi ironic citind aceste afirmaţii, ar trebui totuşi măcar să se gîndească la semnificaţia că această «coincidenţă» apare în anul 2000! An apocaliptic, după cum se spune în Biblie, cînd un asteroid urmează să lovească* ***numai*** *planeta Pămînt! Întrucît coliziunea apocaliptică urmează să aibă loc în anul 2000, oare nu înseamnă aceasta că Divinul intenţionează să pedepsească această planetă cu toţi oanemii care se află pe ea, pentru că ei au greşit şi greşesc grav, aproape permanent, încălcînd toţi în general şi fiecare în parte mai mult sau mai puţin legile supreme Divine ale firii?*"

„Am înţeles pînă aici că planeta noastră urmează să fie distrusă dacă nu se va acţiona ferm şi consecvent benefic! Dar nu ştiu din ce punct de vedere aş putea eu însumi accepta, ca idee, culpabilitatea umanităţii «în general» şi a «fiecăruia în parte»! În contextul unei vinovăţii planetare, şi a pedepsei ce-ar fi «raţiunea logică» a Divinităţii, mai pot interveni oare acţiuni ale umanităţii care să înduplece «obiectul» catastrofei?"

„Actualmente omul a devenit în general o mică şi vinovată raţiune raţională, care mai mult aduce obiecţii şi este lipsit de judecata profundă inspirată de bunul simţ. El este adeseori închis şi suspicios faţă de ceilalţi şi chiar faţă de sine. El a devenit prizonierul micului său ***Eu*** *efemer,*

limitat, foarte egoist, avid să aibă cît mai mult şi să nu «fie cît mai mult» — adică pentru a înţelege cît mai mult, pentru a iubi cît mai mult, pentru a atinge desăvîrşirea, pentru a fi pe deplin motivat lăuntric de o profundă şi divină raţiune de a trăi. Aceşti oameni dezorientaţi şi superficiali caută să ştie totul şi nu urmăresc să înţeleagă mai nimic. Ei vor să poată mai mult fără a alege în mod înţelept ţelul către care îşi canalizează voinţa; ei nu urmăresc să atingă scopuri mai înalte; visează, din contră, plăceri cît mai multe şi inferioare, cît mai multe privilegii şi avantaje, cît mai multă putere despotică, de dominare asupra celorlalţi: asupra celorlalte clase sociale, asupra celorlalte rase, a celuilalt sex şi, în general, contra a tot ceea ce ar putea său poate să rivalizeze cu dorinţele micului său ***Eu dominator...***"

„Domnule Bivolaru, una din componentele vieţii şi ale existenţei noastre pămînteşti este aspiraţia necontenită spre fericire! Ni s-a inoculat oare o eroare sau ne-am construit-o noi singuri, prin faptul că în ecuaţiile fericirii intră şi aspiraţiile noastre materiale?"

„Dacă noi înşine nu reuşim să avem o stare de fericire simultan cu ordinea lăuntrică şi pacea necesară a minţii, cum am putea atunci să sperăm că vom putea avea aşa ceva în societate? Dacă într-adevăr urmărim să-i ajutăm pe ceilalţi şi să revoluţionăm societatea, trebuie mai întîi să ne revoluţionăm şi să ne ajutăm pe noi înşine."

„Pentru a deturna din drumul său un asteroid, ale cărui caracteristici fizice le-aţi enumerat la început, continui să cred că este necesară o forţă mai mare decît a «obiectivului» activ. Conform «legilor în vigoare» pe Pământ şi în Galaxia noastră, este nevoie de o forţă fizică, materială. Ne putem imagina de pildă o încărcătură nucleară de mari proporţii, care să lovească asteroidul spulberîndu-l în milioane de fragmente de materie dispersate în spaţiul cosmic..."

„Mă îndoiesc că aşa ceva ar fi cu putinţă. Metoda de acţiune pe care o voi expune în continuare este simplă, eficientă, pozitivă şi profund benefică. Trebuie să realizăm cît mai repede faptul că atunci cînd lăuntric suntem ***profund pozitivi,*** *aproape că nu mai există pentru noi probleme sau dificultăţi. În schimb cînd suntem lăuntric* ***profund negativi,*** *constatăm că nu există soluţii la multiplele probleme cu care ne confruntăm. Iată despre ce este vorba. Gîndirea, ca energie focalizată ferm şi pozitiv orientată, este o modalitate foarte sigură care ne permite, prin angrenarea fiinţelor umane în masă, la unison, în anumite intervale precise de timp, să realizăm devierea bolidului apocaliptic ce se apropie de Pământ urmînd să-l lovească în luna septembrie a anului 2000!*

Această metodă simplă ne permite totodată să captăm de la Divin energia subtilă atotputernică, ce va fi apoi focalizată la unison pentru a face cu putinţă ***devierea*** *asteroidului numai cu un centimetru, pentru a salva Pământul de la dezastru apocaliptic. Pentru a reuşi, trebuie încă de la început să fim* ***cu anticipaţie*** *siguri că vom reuşi dacă bineînţeles vom acţiona toţi în mod perseverent. Încrederea noastră profundă ne măreşte starea de rezonanţă lăuntrică cu această energie divină, atotputernică, pe care o captăm spre a produce prin focalizare la unison* ***devierea*** *urmărită de toţi. Să ne amintim în această direcţie ce spune un mare model divin al acestei planete: «Dacă veţi avea credinţă cît un bob de muştar, veţi putea muta şi munţii din loc.»*

„Deci energia gîndului pozitiv şi credinţa, ca forţă atotputernică într-un univers material. Asteroidul fiind un mesager al distrucţiei, Divinitatea avînd ca principiu inexorabil antidistrucţia... dar unii creştini ar putea argumenta că Apocalipsul nu este un eveniment condiţionat în vreun fel, benefic sau malefic, de intervenţia omului, această «lucrare finală» de pedepsire şi renaştere (probabil) nu este asemenea unui proiect ce-ar depinde de oamenii

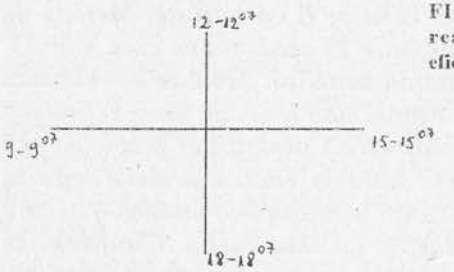

FIG. 1. Perioadele zilei, de realizare a metodei unice şi eficiente prin angrenare la unison

momentului apocaliptic. Previziunile Sfîntului Ioan au expresia *faptei ce se va împlini.* Introduceţi un element nou, fundamental, crucial: acela de deturnare a potenţialelor evenimenţiale ale Apocalipsei!"

„Metoda unică şi simplă pe care trebuie să o realizăm cu toţii ne va permite prin angrenarea colectivă să deplasăm acest asteroid cu un centimentru. Un centimetru salvator în viitor pentru umanitate şi pentru Pămînt. Prin angrenarea acestei metode, noi vom reuşi evitarea unei catastrofe apocaliptice prin captarea în fiinţa noastră lăuntrică a unei energii divine atotputernice, care va fi apoi orientată să realizeze ***devierea*** *atît de necesară a acestui bolid. Metoda trebuie să fie realizată cît mai des de către orice om conştient şi responsabil, pentru că este* ***singura metodă posibilă.*** *Ştiinţa este total neputincioasă în această situaţie, de la ea nu ne poate veni nici un ajutor. Pentru a reuşi însă, trebuie să se acţioneze la unison şi în număr cît mai mare, la orele precis stabilite, aşa cum se poate vedea în figurile 1 şi 2 din grafic.*

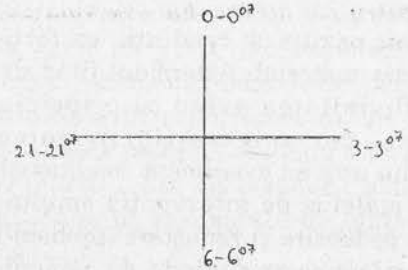

FIG. 2. Perioadele nopţii de realizare a metodei unice şi eficiente prin angrenare la unison

„Laitmotivul programului observ că este cifra 7! Sunt suficiente numai 7 minute pentru a salva planeta noastră şi umanitatea de la un sfîrşit apocaliptic?"

„Acest procedeu va fi întotdeauna realizat cu corpul şi cu faţa orientate numai către nordul magnetic al Pămîntului! Cu maximum 3 minute înainte de ora specificată, la care urmează ca timp de 7 minute să punem în acţiune metoda, ne aşezăm pe un scaun cu spătar, sau sprijiniţi de perete, şi urmărim să avem coloana cît mai dreaptă, ca în figura 3.

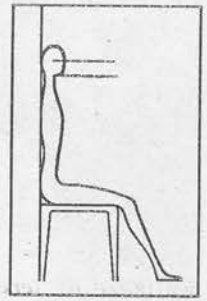

FIG. 3.

Ne relaxăm apoi global de la vîrful degetelor de la picioare pînă în zona creştetului inclusiv. Rostim apoi o scurtă invocaţie către Dumnezeu:

«Doamne Dumnezeule, ajută-mă şi prin voinţa Ta plină de bunătate acţionează în şi prin mine pentru ca forţa Ta atotputernică să abată acest corp ceresc, astfel ca el să treacă departe de globul nostru pămîntesc. Facă-se voia Ta, precum în Ceruri aşa şi pe Pămînt.»

În continuare, exact la ora de început a metodei unice, vom conştientiza un flux de energie fină, ca un curent electric diafan, alb, intens, strălucitor, care intră în corp prin creştet şi coboară în regiunea pieptului de unde circulă în continuare către braţul drept, care este îndoit şi aşezat oarecum relaxat, cu palma orientată în faţă, întocmai

precum procedăm în cazul gestului de a opri pe cineva, aşa cum se poate observa în figura 4.

FIG. 4.

Pentru a mări eficienţa acestui procedeu vom vizualiza desenul din figura 5, care va fi reprodus în tuş negru pe o coală mare de hîrtie, respectîndu-se atît proporţiile şi forma

dată, cît şi realizarea sa la mărimea indicată. Acest desen, din figura 5, va fi aşezat astfel încît o imaginară linie ce porneşte dintre ochi să cadă perpendicular cît mai în centrul cercului unde se află reprezentarea schematică a traiectoriei deviate a asteroidului.

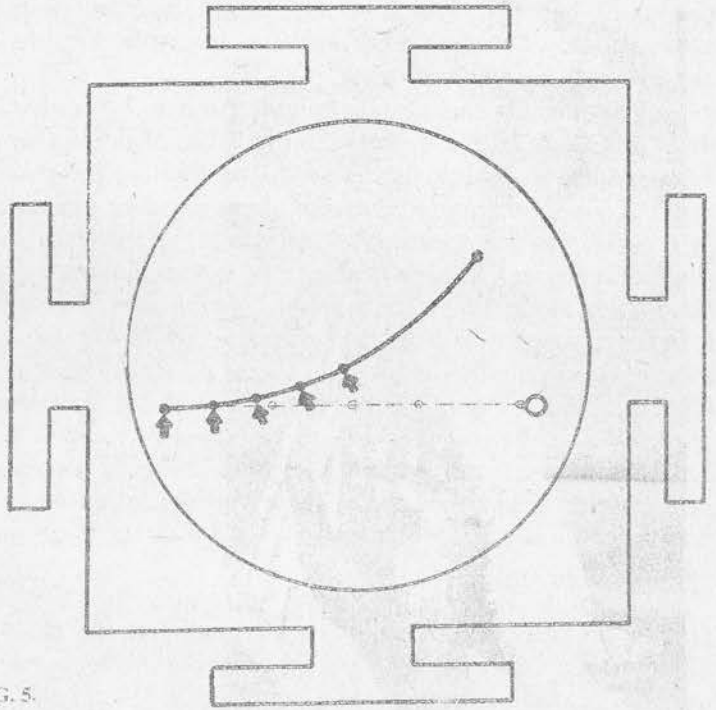

FIG. 5.

Această reprezentare schematică de deviere spre stînga a traiectoriei asteroidului ne va permite să focalizăm energia subtilă. Desenul ne permite să intrăm într-o inefabilă rezonanţă cu focarul macrocosmic al acestei energii subtile de deviere pe care o vehiculăm mărind considerabil eficienţa metodei unice.

Atunci cînd simţim un flux subtil energetic ieşind prin palmă, trebuie să ne imaginăm ferm că această energie împinge către stînga asteroidul şi îl deviază din drumul său.

Dacă în timpul marcat în grafic nu ne aflăm acasă, vom avea grijă să fim totdeauna orientaţi către nordul magnetic, cu coloana verticală cît mai dreaptă, şi vom vizualiza cît mai clar posibil, cu ochii închişi, desenul auxiliar din figura 5, care reprezintă ***devierea*** *traiectoriei asteroidului."*

„Întrucît această metodă se adresează unui uriaş număr de oameni, dată fiind amploarea catastrofei, chiar umanităţii, vă rog să expuneţi un exemplu simplu de angrenare la unison a energiei..."

„Vom urmări să realizăm metoda timp de 7 minute ziua de la ora 12 la 12 şi 7 minute. La ora 11 şi 47 de minute fix ne aşezăm în scaun, cu faţa la nordul magnetic şi cu coloana dreaptă, ne relaxăm global corpul, de la degetele picioarelor la creştet, rostim apoi de 5-7 ori apelul către Divinitate (indicat anterior), în care urmărim să trăim plenar cu toată fiinţa, cu sufletul şi cu mintea fiecare idee a acestei formulări simple. În finalul apelului, exact la ora 12, vom începe să conştientizăm (simţim) fluxul fin de energie ca un fluid alb, intens strălucitor, care este captat de noi din Univers şi coboară din creştet pe coloană pentru a se acumula în regiunea pieptului, de unde merge şi se scurge prin palmă, fiind canalizat apoi de noi mental cu ajutorul desenului auxiliar din figura 5 — spre a devia traiectoria asteroidului.

La ora 12 şi 7 minute oprim exerciţiul, conştientizăm starea minunată de lucidîtate, dinamism, puritate şi afectivitate sublimă mărită, pe care o conferă această metodă, şi după alte 3 minute facultative de relaxare, ne reluăm activităţile curente.

În acelaşi mod se procedează la toate intervalele indicate în figurile 1 şi 2. Realizînd acest procedeu sistematic, vom percepe gradat starea de consonanţă şi punere la unison, telepatic cu toţi cei care acţionează în acel moment odată cu noi. Vom simţi mai ales atunci o stare lăuntrică de forţă benefică colosală. Această metodă este deja actualmente realizată de zeci de mii de yoghini din

România. Este imperios necesar să realizăm cu consecvenţă această metodă simplă de cel puţin 4 ori pe zi, la orele pe care le vom alege din graficul figurilor 1 şi 2. Este extraordinar de important să nu ne oprim după ce am început să exersăm această metodă unică, întrucît de angrenarea noastră sistematică acum şi în viitor depinde nu numai soarta planetei, ci şi propria noastră viaţă după anul 2000."

„Metoda este într-adevăr simplă, probabil mai puţin simplă va fi racordarea noastră la rigorile ei. Preluînd o expresie din farmacologie, există eventual «reacţii adverse»? De ce natură?"

„Această metodă nu ne epuizează niciodată şi nici nu ne solicită energia lăuntrică, din contră, realizarea sa sistematică ne încarcă rapid cu o energie care provine din focarele infinite ale Macrocosmosului. O parte considerabilă din această energie benefică, divină, subtilă, captată de noi în momentul realizării acestei metode unice, rămîne în fiinţa noastră, ne vitalizează, ne vindecă în mod miraculos bolile, ne elimină stările proaste şi chiar ne face să simţim o stare de fericire, să fim mai buni şi mai încrezători în forţele proprii. Practicînd această metodă unică de deviere, existenţa noastră capătă un sens divin şi devine plenară. Sugerez ca şi cei care nu cred în Divinitate să realizeze această metodă unică de deviere. Dacă ei au prejudecăţi, pot eventual să urmărească doar a simţi fluxul de energie care intră şi iese din corpul lor conform descrierilor anterioare."

„Observ că această metodă simplă are un caracter de permanenţă, ea este continuă, zi şi noapte, fără oprire. Dar pînă cînd?"

„Pînă la data de 7 noiembrie, anul 2000. Numai atunci ea se va încheia după cum sperăm cu toţii, cu succes!"

„Domnule Bivolaru, conform tradiţiilor omeneşti experimentale, orice metodă izvorăşte din cunoaştere, dar uneori şi din intuiţie. Necesitatea a fost nu o dată un bun inventator! A mai fost experimentată această forţă

energetică umană investită de Divinitate cu puteri ce pot influenţa benefic pentru om, forţele materiale, cosmice?"

„Metoda a mai fost folosită parţial, cu un succes total, de către guvernul SUA atunci cînd populaţia a fost angrenată prin mijloacele mass-media să se gîndească timp de 7 minute la unison, să nu cadă modulul de la Apollo 13 într-o zonă locuită. Acţiunea respectivă a fost încununată de succes şi modulul a căzut la puţin timp după aceea în apă. Un alt exemplu, stupefiant, ilustrează angrenarea de unul singur. Este vorba de celebrul Uri Geller, care a reuşit să oprească marele ceas londonez Big-Ben.

„Dacă ar fi să facem o evaluare logică, atunci putem deduce că aşa cum un singur om a reuşit să oprească, cu energia minţii, un mecanism care însumează principii mecanice active, o masă uriaşă de oameni, focalizaţi mental la unison, ar putea devia traiectoria unui asteroid cu numai un centimetru?"

„În mod absolut sigur!"

„Despre «fenomenul Geller» s-a vorbit şi s-a scris mult. Unul din darurile noastre de nepreţuit este uitarea! Vă rog să rememoraţi momentul şi fenomenul Uri Geller..."

„Vineri 15 decembrie 1989, ora 11, extraordinarul Uri Geller a oprit în loc uriaşele ace ale ceasornicului Big-Ben din turnul Parlamentului Londrei. În ultimii 131 de ani numai de două ori s-a oprit marele ceas: o dată din cauza unui fulger, iar a doua oară cînd l-a zguduit un cutremur. Uri Geller a reuşit această performanţă cu puterea gîndului şi cu magnetismul degetelor sale, izbutind deci să facă ceea ce făcuseră fulgerul şi cutremurul. Este semnificativ şi concludent să ne amintim declaraţiile lui Geller făcute presei.

— Cum aţi reuşit această performanţă istorică? a întrebat reporterul televiziunii americane.

— Întîi m-am rugat, a răspuns Geller. Apoi am folosit o ilustrată a Parlamentului englez cu Big-Ben-ul, m-am concentrat, am pus degetele pe acele ceasornicului şi am spus: Big-Ben, stop!

— De cîte ori aţi repetat această formulare mentală?

— Vreme de 7 minute am repetat-o, iar la ora 5 după-amiază Radio Londra a anunţat că celebrul Big-Ben s-a oprit! Nu a fost precizată cauza. Toată Anglia a fost necăjită, dar n-am avut mustrări de conştiinţă. Dimpotrivă, eram fericit. Ministerul pentru ocrotirea monumentelor istorice al Angliei m-a avertizat că dacă mai opresc o dată ceasul, îmi va trimite nota de plată pentru reparaţie, în valoare de 1 milion de lire sterline (circa 2 milioane de dolari!)."

„Vă rog să reveniţi la «varianta apocaliptică» despre care aţi vorbit şi care face obiectul acestui capitol. Prognozele Contelui Incapucciato par mai «omeneşti», în sensul că lui i s-a revelat sfîrşitul prin şapte ani apocaliptici de-a lungul cărora contribuţia umană la un prezumtiv colaps pare prioritară. Forţele Shambalei şi implicit forţa Divinităţii avînd funcţii de activare în sens benefic, într-o lume confruntată cu debusolări malefice şi agresiuni demonice. Dumneavoastră prefiguraţi un Apocalips spontan, de natură exclusiv cosmică. Un Apocalips al fatalităţii ce-ar putea fi deturnată. Includeţi însă şi o renaştere spirituală, de asemenea spontană sau cel puţin conştientizată în ceasul din urmă! Putem oare dobîndi clemenţa divină într-un răstimp de 7 ani, favorizîndu-ni-se potenţialul energetic subtil şi sublim pentru a devia de pe traiectoria lui un asteroid cu un centimentru?"

„Nu fac decît să repet că trebuie să acţionăm cu toţii la unison chiar de ***acum****, pentru a devia traiectoria asteroidului şi a face să nu se mai producă deloc coliziunea apocaliptică. Acum cînd această primejdie apare în perspectivă, trebuie să acţionăm cu toţii sincronizaţi în gîndire şi simţire, la aceleaşi ore stabilite ca şi cum am fi* ***unul!****"*

„Ce se poate întîmpla, de pildă, dacă marea majoritate a celor ce vor citi aceste rînduri profetice vor fi în continuare sceptici?"

„Într-o asemenea situaţie atît de periculoasă şi în mod fatal, să zicem, acceptată, atunci scepticii trebuie neapărat să-şi dea seama că, dacă impactul nu va putea fi evitat (ceea ce este posibil numai prin acţiunea unică şi colectivă descrisă), atît ei cît şi ceilalţi vom pieri. Această primejdie cumplită se prefigurează într-un viitor foarte apropiat — anul 2000, luna septembrie. Prin tot ce am afirmat am vrut să fac un apel. Tot ce-am spus este un strigăt de alarmă. Nu vreau să sperii, ci doar să mă fac înţeles. Este necesar să înţelegem, cît încă mai este timp, să facem ceva, şi că putem face. Există două ieşiri din această situaţie: una bună şi cealaltă catastrofală!"

„Inevitabil, gîndul la profeţiile lui Nostradamus este prezent."

„Profeţiile faimosului clarvăzător au fost confirmate în timp..."

„Şi eventualitatea unei coliziuni cosmice a fost profetizată..."

„Se cunosc încă de acum cinci ani — cînd nu se ştia nimic precis — anumite mesaje explicite ale unor fiinţe extraterestre care ştiau sigur că această coliziune va urma să se producă."

„Domnule Bivolaru, sper că metoda-program a fost însuşită şi înţeleasă. Ce ar mai fi de adăugat?"

„Acţionînd zilnic, mental, la unison, uniţi cu toţii telepatic în gîndire şi simţiri, exact la orele precis stabilite în acest apel planetar, vom putea cu siguranţă evita, prin această atotputernică şi sistematică acţiune sincronizată, susţinută în timp, coliziunea cu «Piatra Apocalipsului». Dacă toţi oamenii care gîndesc creator se vor mobiliza în conformitate cu acest program unic, simplu şi eficient, coliziunea va putea fi evitată, modificînu-ne astfel destinul. Pentru cei ce sunt deocamdată incapabili să conştientizeze urgenţa acestei angrenări la unison, amintesc ce-au spus marii înţelepţi:

«Răul care încă nu a apărut, poate şi trebuie, printr-o metodă adecvată, să fie dinainte evitat».

«Acela care cu siguranţă ştie, prevede cu mult înainte ceea ce urmează să se întîmple rău şi astfel, el poate acţiona cît mai repede şi cu forţă, aşa cum este necesar, pentru ca destinul aparent implacabil să fie modificat în bine, şi acel rău să nu se mai producă deloc»"

„Îngăduiţi-mi să închei capitolul cu ultima aserţiune şi cu convingerea că astronomii, fizicienii, matematicienii, laboratoarele şi centrele ştiinţifice vor completa intuiţiile şi profeţiile cu informaţii şi, de ce nu?, poate că şi cu soluţii convergente cu metoda propusă de dumneavoastră!"

Cîteva cuvinte pentru sfîrşitul cărţii

După publicarea unei convorbiri în patru episoade, cu Contele, a pornit spre mine o avalanşă de scrisori semnate de corespondenţi de toate vîrstele, din întreaga ţară. Numeroşi tineri, mai ales, îmi comunicau că ei înşişi au avut, telepatic şi prin intuiţie, legături cu Shambala. Mi-au fost veştejite cu politeţe suspiciunea şi circumspecţiile. Mi s-au comunicat viziuni despre cei şapte ani apocaliptici, subiecţii convenind că a sosit timpul să şi le facă cunoscute. Pretutindeni în ţară trăiesc actualmente foarte mulţi oameni,de toate vîrstele, cu un potenţial bioenergetic ieşit din comun, şi sunt miraţi ei înşişi de un dar pe care nu-l înţeleg. S-a accentuat un fel de presentiment al sfîrşitului de mileniu echivalînd cu un sfîrşit al lumii atît de imperfecte, încît nu mai are nici o şansă durata ei pe principii anti-benefice. La nivel social de o evidentă amploare se evocă bunătatea, credinţa, echilibrul şi iubirea. Cel mai puternic şi mai sănătos sentiment din suma valorilor umane se reclamă a fi Iubirea. Există o sete de univers curat, de frumuseţe şi armonie. Se condamnă tot mai ultimativ manifestările răului şi se convoacă climatul social să opteze pentru credinţă şi pentru binele general. Ce înseamnă toate acestea?

Îndrăznind o conotaţie speculativă, sunt sigur că m-aş supune la destule erori. Şi totuşi exprimarea dorinţei de

puritate şi sfinţenie nu mai ţine de prezenţa unor iniţiaţi sau a unor singuratici, ci pare să întrunească datele unui fenomen social ce trebuie relevat. Acest fenomen se impune drept sursă de meditaţie foarte serioasă...

Numeroase scrisori se fac ecoul convingerii existenţei unei lumi paralele, în speţă lumea Shambalei. Altele neagă existenţa unei lumi ascunse, populată de înţelepţi longevivi, aflaţi în directă relaţie cu mesagerii divini. Sute de apeluri telefonice şi sute de scrisori îmi cereau să înlesnesc o întîlnire cu tînărul întors din Tibet. Întîlnirea ar fi întrunit cu siguranţă mii şi mii de participanţi. Fenomenul nu avea o motivaţie politică — singura care ar fi putut scoate la iveală o mobilizare atît de amplă —, ci exclusiv religioasă. Nevoia de revelare a Divinităţii începe să capete amploarea unei dorinţe grăbite. Trăim un moment deosebit, cînd în plan social elastic şi permeabil se manifestă primatul atitudinii spirituale purificate.

Aceste manifestări cunosc şi un revers polemic, expresia acestuia operează de regulă cu logica organizatoare de argumente raţionale. Este sublim, totuşi, să urmăreşti dinamica expresiei care include prioritar conştiinţa. Libertatea conştiinţei este solul sănătos pe care mai pot răsări adevărurile. Evident, se pot consemna profunde transformări sufleteşti actuale prin ceea ce exprimă termenul de *criză*. Dar trăim oare o criză spirituală convergentă cu impulsurile sufleteşti de a-L întîlni pe Dumnezeu? Realitatea ne obligă să excludem cuvîntul criză din această fenomenologie, şi să optăm pentru un mod de judecată ce ne solicită acceptarea ideii de revoluţie morală ce pare să se manifeste printr-o evoluţie accelerată în plan spiritual.

Criza morală de care a fost compătimit poporul român după decembrie 1989, de către observatori străini sau autohtoni, nu era decît o eroare de evaluare dictată de observaţii primare şi superficiale. Accelerarea dorinţei de-a trăi în credinţă şi motivaţiile „obiective" ale acestei dorinţi

nu pot fi părţi componente ale nici unei crize. Fenomenul este fără îndoială mult mai complex, şi îndrăznesc să cred că este manifestarea unei favori, ci nu a debusolării. Nevoia de Dumnezeu şi de credinţă este constructoarea unei morale superioare, translarea într-un registru mai înalt de evoluţie. La urma urmelor, putem constata, lecturînd evenimenţialul istoric al unei perioade destul de îndelungate din destinul uman, că toate tipurile de emancipare a conştiinţei au fost focalizate într-o bază spirituală. În această bază s-au născut ideile pozitive, materializarea lor nefiind decît o sugestie aplicată în vederea naşterii altor idei. Acelaşi traseu se pare că şi-l revendică şi evoluţiile energiilor spirituale ce au acces la o înaltă vibraţie, care însă nu mai ţin de materialitatea ce ne domină, ci de alte dimensiuni ale Universului.

Vizionarii creştini au dintotdeauna presentimentul unei calităţi noi legate de evoluţia spirituală. Suma acestor calităţi este proporţională cu înalta valoare a cotei de atins. În plan material şi creator în cadrele fizice, materiale, distingem o complicare a inteligenţei umane pînă la atingerea gradului de incapacitate de-a stăpîni şi utiliza detaliile. Există astăzi domenii ale cunoaşterii pentru care o viaţă este insuficientă ca să le stăpînească. Astfel s-a născut interdisciplinaritatea. Suma inteligenţelor trebuie amplificată pentru a se obţine, în sfera cunoaşterii, înţelegerea unui mecanism pe care natura îl reproduce de milioane de ani, fără să-i deconspire legile intime.

Revenind la fenomenele acutizate la ora actuală prin apariţia unor persoane cu însuşiri bioenergetice deosebite, se pare că mai mult decît să luăm cunoştinţă de ele nu avem vreo altă posibilitate de a le explica.

Comunicările dictate în stare de transă hipnotică au în general un caracter oracular. Conţinutul mesajelor este, cum spuneam, aproape identic, vizionarii necunoscîndu-se şi fiind exclusă o colaborare între ei, dar nu-i mai puţin adevărat că limbajul şi folosirea cuvîntului pentru acelaşi sens al ideii diferă de la caz la caz, reflectînd cultura, gradul

de intelectualitate al celui care transmite mesajul. Acest fapt nu trebuie să ne sugereze vreo suspiciune privind adevărul comunicării, deoarece esenţa transmisiei este evident adaptată nivelului instrucţional al persoanei care receptează mesajul. Vizionarii tuturor timpurilor întrunesc aceeaşi caracteristică, identitatea lor culturală şi stilistică imprimîndu-se pe viziuni şi mesaje.

Dintotdeauna profeţiile sau mesajele vizionare au avut şi un caracter politic sau echivalent, fapt pentru care uneori au fost considerate ca rezultînd din paticiparea emoţională a subiecţilor la viaţa cotidiană minată de fenomene politice. Acest aspect este şi el discutabil, pentru că îndeobşte vizionarii au şi capacităţi bioenergetice şi telepatice prin care se testează cu uşurinţă însuşirile lor extrasenzoriale.

În altă ordine de idei, ştim că de-a lungul secolelor şi mileniilor, au existat spirite luminate care şi-au dăruit intuiţiile şi înţelepciunea vizionară prefigurării evoluţiei noastre sociale şi istorice, mersului omenirii prin timp şi destin. De cele mai multe ori, aceşti clarvăzători luminaţi n-au întrunit în contemporaneitate adeziuni sau recunoaşteri meritate, rămînînd nu o dată nişte singuratici blamaţi pentru judecăţile lor privind mersul sincopat şi contradictoriu al teribilei noastre istorii. Acestor mesageri ai adevărului li s-au pus împotrivă, cît încă trăiau, minciuna sau voinţe contrare, unii plătind cu propria lor viaţă rostirea unui mare adevăr ce avea să se confirme mai devreme sau mai tîrziu — de regulă însă, prea tîrziu! Este bine cunoscut că încă din cele mai vechi timpuri s-a simţit nevoia ca înţeleptul să fie investit în organizarea existenţei sociale cu importanţă şi respect, însă de prea multe ori viaţa a demonstrat că înţelepciunea nu este echivalentul puterii în arhitectura politică. Trebuie să recunoaştem că forţa înţelepciunii nu este conjuncturală şi este atît de rar operaţională în actualitate, de aceea puterea în starea ei „naturală", ofensivă şi dominatoare a biruit minţile

luminate marginalizîndu-le atunci cînd deveneau, prin idei, incomode sau adversare.

Un exeget al creştinismului (A. Vaucher) spunea: „Evenimentele istorice care se derulează în lumea vizibilă sunt rezultatul forţelor ce se desfăşoară şi al acţiunii lor care au loc în lumea invizibilă." Dacă această aserţiune este „obiectivă", atunci care simţ subtil ne-a fost blocat, refuzîndu-ni-se înţelegerea unei realităţi cosmice? Şi totuşi înţelepţii care şi-au dedicat viaţa cunoaşterii în profunzime a trecutului, n-au încetat să vizualizeze viitorul ştiind că se expun unui minimum de erori. Dar au fost ei *din principiu* ascultaţi? Li s-au auzit vocile după stingerea lor, în secole şi milenii, deci mereu prea tîrziu, iar evoluţia omului cultural i-a aspirat, rezervîndu-le un loc important în ansamblul moştenirii spirituale şi în distincţia unui spaţiu cultural.

Ştim foarte bine că omenirea n-a fost niciodată golită de înţelepciune, dar atît de rar înţelepciunea i-a fost de folos pe scena istoriei, prin excelenţă evenimenţială, turbulentă şi iraţională. Şi iraţională, desigur, pentru că zecile de mii de războaie care au mutilat planeta în ultimele patru milenii relevă cu consecvenţă o raţiune a iraţionalului! Întreaga noastră istorie, la scara planetei, este o succesiune de evenimente sîngeroase, de lupte crîncene ale omului împotriva omului. Îndeobşte, sanguinitatea planetară s-a transformat în planul culturii în legendă şi mit, în expresia arhetipală a eroismului confirmat prin sabie, iar mai încoace prin gloanţe. Astfel am transformat ororile şi omuciderea, teroarea şi oprimarea în naraţiuni constructoare de „psihologii ale răului" puse pe balanţa performanţelor estetice. Cu cît răstimpurile de pace într-o zonă sau alta au devenit mai elastice şi mai profitabile, cu atît generaţiile s-au simţit mai puţin înfricoşate de spectrul războaielor, iar în subsidiar naturile malefice pregăteau noi războaie, ca şi cum ideea de pace nu le-ar fi priit niciodată oamenilor.

Dar a vorbi *acum* despre un al treilea război mondial este mai uşor şi mai simplu decît a imagina o mie de ani de pace. A-i asculta pe vizionari, urmărindu-le desfăşurările premonitorii cu privire la cei şapte ani apocaliptici — nefiind exclusă nici „alternativa" cosmică a unui dezastru, prin lovirea Pămîntului de către o cometă şi întoarcerea supravieţuitorilor speciei noastre la condiţia omului din epoca pietrei! — înseamnă a ne debarasa de entuziasmele pozitiviste. Trăim într-o lume în care optimismul devine din ce în ce mai mult o componentă artificială, iar speranţele luminoase aparţin din ce în ce mai mult ficţiunii.

Este evident pentru oricine că civilizaţia noastră ştiinţifică a atins prin fetişizarea tehnologiilor preponderent negative preziua colapsului, şi nu orizontul mirajului benefic şi spiritual al moralei creştine. Ne caracterizează o stare de conflictualitate şi de violenţă riscînd un fel de permanenţă, un climat endemic, şi trăim agresiunile pe care conjuncturalele energii politice par să le optimizeze în vederea obţinerii unor victorii malefice profund iresponsabile. Obiectul de studiu şi de experimentări sofisticate ale producerii răului planetar este omul! Privindu-ne pe noi înşine în istoria pe care o trăim integraţi în evenimentele ei, vom fi de acord că niciodată inteligenţa şi imaginaţia n-au slujit mai performant şi mai ingenios ideea distrucţiei şi scenariile suprimării. Să ne întrebăm aşadar spre ce societate, spre ce lume şi spre care din civilizaţiile viitoare ne îndreptăm?

Am dorit ca din această carte să înţelegem că există şi alte itinerarii pe care le putem conştientiza pentru a înţelege originile răului planetar. Nădăjduiesc că le-am dezmorţit doar într-o mică măsură, dar că cititorul se va familiariza cu un alt mod de-a percepe, de a înţelege şi de a cunoaşte chiar succesiunile maleficului în cursul istoriei civilizaţiilor planetei. Am optat pentru aceste itinerarii complet diferite de cele în care ne-am format cultura generală, ştiind din capul locului că nu puţini cititori se vor

simţi desprinşi de raţiunea lucrurilor în care s-au format, văzînd probabil în această carte o succesiune de subiectivităţi colaterale adevărurilor. Trebuie să menţionez cu toată seriozitatea că aceste aparente „poveşti" sunt pătrunse în desfăşurarea şi sensul lor cosmic şi divin, de adevărul călătoriei prin timp a destinului omenesc. Putem înţelege Marele Adevăr — acela care transpare din legile cosmice, din particularităţile Universului tridimensional căruia îi aparţinem, dar în primul rînd din ceea ce numim Puterea Divină...

Lupta dintre benefic şi malefic pare să fie o caracteristică a întregii noastre evoluţii. Obsedaţi de ideea de *sens* şi *finalitate*, această luptă poate fi înţeleasă dintr-o proiecţie diferită de aceea a acumulărilor clasice şi moderne, culturale şi chiar ştiinţifice. Nu ştiu dacă şi cît am greşit cenzurînd sau excluzînd adevărurile prezente în mitologii, în alte reprezentări ale intuiţiei şi inteligenţei umane pe care le-am predestinat farmecului culturii mai mult decît cunoaşterii viitorologice. Acum putem spune că ne-am deturnat mult accesul la „alt tip de cunoaştere", atît de congruent cu realitatea istorică. Cartea fundamentală a omului, care este Biblia, ne-a deschis încă din cele mai vechi timpuri, prin Vechiul Testament mai întîi, orizonturile sensului şi ale finalităţii destinului uman. Prin Noul Testament aveam mesajele limpezi care accelerau procesul de cunoaştere a destinului nostru, atît individual, cît şi global, spiritual şi istoric. Dar evoluţia omului social nu s-a însoţit de adevărurile subtile decît la nivelul iniţiaţilor, nu o dată crizele de conştiinţă şi cele spirituale îndepărtîndu-ne de mesajele divine sau exacerbîndu-ne orgoliile şi infatuarea pînă la a-L nega pe Dumnezeu. Prea des am imaginat un Dumnezeu cu chip de om şi permeabil la înţelesul omenesc al spiritului justiţiar şi al inducţiilor subiective.

Mult vehiculata întrebare spre ce lume şi cum ne îndreptăm capătă o tensiune înaltă în acest moment de răscruce. Este adevărat că iubim intens şi mai presus de

orice propria noastră viaţă. Mai departe de înfăţişarea ei materială şi mai departe de sumarul sensibilităţilor şi afectelor, ni se pare neverosimil să acceptăm că ar exista ceva cu mult mai important şi care aparţine sensului înalt al vieţii şi deopotrivă destinului nostru. Pentru mulţi dintre noi, veşmîntul carnal şi setea de acumulări materiale însumează aproape tot ce se cuprinde între aspiraţiile începutului şi dezagreabilul sfîrşit. Ne resemnăm sau ne revoltăm preluînd în chip tradiţional expresia dictonului despre împăcarea sau mîhnirea de-a avea o singură viaţă. Această prejudecată convoacă destule erori, deoarece „viaţa ca unicat" fără rezonanţe ulterioare devalorizează liberul arbitru, fiind un „obiectiv" sau o „materie" ce se consumă în contul neantului! Este doar un aspect al psihologiei malefice. Astfel devenim circumspecţi faţă de cei care proclamă Marele Adevăr că existenţa noastră într-un corp material este doar *o parte* din noi, şi că vom exista în continuare în alte structuri subtile şi esenţiale de viaţă ce ţin de o dimensiune eternă. Nefiindu-ne îngăduit accesul concret la înţelegerea logică a vieţii sufletului după moarte, rămînem de-a lungul acestei vieţi blocaţi într-o foarte mică parte a sensului nostru fundamental.

Ca fiinţe sociale, conectate la realităţile pe care ni le construim, şi nu o dată chiar corectate într-un sens sau altul, pe parcursul evoluţiei temporale pămînteşti, ne iubim pe bună dreptate istoria, dar ne este mai greu să înţelegem că întreaga noastră evoluţie reprezintă planul desfăşurat al determinărilor cosmice şi divine. Cum să înţelegem sau să acceptăm că de fapt suntem o şcoală începută cu milioane de ani în urmă, al cărei sens superior a fost şi este perfecţionarea fiinţei umane pentru a atinge nivele de vibraţie energetică tot mai înalte? Cărturarul şi istoricul formaţi în spirit cartezian surîd întîlnind o aşemenea afirmaţie, filozoful şi sociologul îi vor concesiona dreptul la ipoteză şi doar exegetul creştinismului va accepta acest adevăr, ştiind însă că el va influenţa prea puţin

desfăşurîndu-şi argumentele pe care le are la îndemînă, trăind în spiritul lor. Cu toate acestea, azi ştim că aproape toate evenimentele de amploare istorică acumulate de-a lungul timpurilor au fost anticipate de vizionari cu mult înainte ca ele să se construiască aievea.

De ce, atunci, niciodată mesajele anterioare, referitoare la punerea în scenă a evenimentelor, n-au folosit la înlăturarea lor dintr-un moment sau altul al istoriei? Amintindu-ne de lupta dintre spiritele benefice şi spiritele malefice, putem avea un răspuns. Viziunile şi profeţiile profetului Daniel, spre exemplu, anterioare Naşterii lui Iisus, decodificate de învăţaţii din cele mai vechi timpuri, au dovedit că erau de o exactitate uimitoare. În prezentul său, profetul Daniel a cuprins vizionar–simbolic în întregul lui viitorul unui spaţiu geografic şi etnic de mare amploare, de fapt destinul unor civilizaţii, inclusiv aceea a Imperiului Roman pînă la decăderea şi prăbuşirea lui. Alte profeţii, nu mai puţin celebre — să-l amintim doar pe Nostradamus —, ne dau de gîndit şi astăzi prin acurateţea lor vizionară. Nu-i mai puţin adevărat că, odată cu răspîndirea cuvîntului scris, au început să circule şi pseudoprofeţii, în vremurile moderne ele întrunind o singură calitate, aceea de-a exploata senzaţionalul în scopuri comerciale. Dar nu despre acestea poate fi vorba.

Întreaga evoluţie istorică şi morală a umanităţii este înscrisă într-un destin ce nu se intersectează din principiu cu raţiunea umană. Înţelepţii au intuit dintotdeauna acest semn de necuprins. Însă opţiunile noastre pozitiviste, aparţinînd omenescului şi tipului de progres şi emancipare specifice societăţii, ne-au inoculat entuziasta eroare de a sfida ideea de predestinare şi chiar de a respinge, sub ideologiile materialiste vulgarizatoare, intuiţiile transcendentale. La ce ne-ar fi folosit şi ne-ar mai folosi să ne inhibăm în credinţa în destin şi predestinare? Am fi putut să ne formăm spiritualitatea, cultura, morala şi etica

în tot atîtea simetrii faţă de percepţiile afirmate ale predestinării? Se înţelege că nu numai din prudenţă ar fi trebuit să acceptăm „celălalt tip de cunoaştere", cuprins în mesajele Divinităţii.

Cu precădere pentru acest secol ne putem exprima părerea de rău că oamenii politici, de exemplu, n-au avut disponibilitatea şi poate că nici şansa de a-şi forma personalitatea şi baza de idei pe adevărurile expresiei vizionare. S-ar fi înţeles că mesajele Divinităţii au străpuns ciclic momentele de răscruce ale istoriei evenimenţiale, fie prin descrieri simbolice integratoare, fie prin desfăşurări parabolice în care personaje ce-au dominat perioade istorice şi profunde transformări benefice sau malefice, şi-au epuizat rolurile printr-o inflexibilă direcţionare de către destin. Putem spune chiar că „logica predestinării" a fost de o consecvenţă ireprimabilă de-a lungul timpurilor, întocmind scenarii exacte în prezent pentru viitor prin previziuni şi profeţii.

Una din cărţile avertizante ale omenirii, dar care n-a fost scrisă niciodată în scopul pe care-l sugerez aici, trebuia să fie aceea a *revelaţiilor validate*. Între viziuni şi profeţii de amploare, şi evenimenţialul istoric omologat, răstimpurile s-au zbătut în confuzii, evitîndu-se din răsputeri învăţămintele salvatoare. Odată cu sechestrarea organizării sociale şi relaţionale de către gîndirea politică, în lumea modernă are loc succesiunea factorilor perturbatori prin recrutarea emoţiilor şi a eroismului malefic. Oamenii politici şi politologii nu vor accepta niciodată acest adevăr, dar dacă o asemenea judecată poate părea excentrică sau pur culturală, pildele ce-o pot întări stau la îndemîna oricărui cercetător al fenomenului. Profeţiile şi viziunile validate în istoria ultimelor patru milenii se pot ilustra pe mii de pagini. Am receptat eu însumi în acest sens un fenomen în care nu s-au inclus spirite luminate şi nici clarvăzători „de profesie", ci oameni simpli, contemporani cu noi, care îşi cunosc capacităţile vizionare. Toţi aceşti anonimi sunt foarte

credincioşi. Întîmplarea a făcut ca de-a lungul a doi ani şi jumătate să intru în contact epistolar cu mulţi dintre ei. Astfel am constatat că, încă din anii 1985 – 1986, căderea dictaturii în România era „vizualizată" de către subiecţi vizionari cu o exactitate uimitoare. Recitind acum numeroase vise şi profeţii din anii amintiţi, care mi-au fost transmise, mi-am dat seama la un moment dat că scenariul căderii lui Ceauşescu fusese prefigurat prin „descrieri simbolice ale subconştientului" cu o fidelitate incredibilă.

Oricît ar părea de paradoxal şi de straniu, de inacceptabil sau de gratuit, recitind viziunile comunicate în cercuri restrînse sau transcrise cu cinci ani înainte de căderea dictaturii, am observat că intuiţiile vizionare şi mesajele, prin simbolica viselor, aveau scenariul revoluţiei din decembrie 1989 premonitorizat pînă la detalii. Speculînd o realitate ce ţine încă de mister, la un moment dat mi-am spus că, dacă susţinătorii şi apărătorii fideli ai despotismului în România s-ar fi întîmplat să fie priceputi în citirea semnelor vizionare, ei ar fi putut deturna evenimentele! În absolut toate viziunile ce mi-au fost comunicate, momentul căderii cuplului era prefigurat de prezenţa mulţimii şi de imagini integratoare de simboluri foarte accesibile decodificării de către priceputi. S-a impus astfel o singură concluzie: despre căderea lui Ceauşescu *se putea şti totul* cu cel puţin patru ani înainte, dar nu prin analize politologice, economice, viitorologice în contextul politic din acea vreme, ci prin viziuni şi profeţii. Am constatat apoi că vizionarii români, oameni simpli, nu-şi făcuseră la vremea respectivă o preocupare din a citi analize politice din presa străină, nu ascultau posturi de radio străine, comentarii dedicate prezentului şi viitorului dictaturii în România, nu suferiseră nici o influenţă exterioară cu rol de provocare a unor scenarii vizionare pe un fond obsesiv...

O particularitate a Universului tridimensional în care existăm prin viaţă şi destin este permanenţa luptei dintre

spiritele benefice şi spiritele malefice. Vrem sau nu vrem, credem sau ne îndoim de această realitate cosmică, a sosit timpul să o acceptăm, golindu-ne de prejudecăţile supremaţiei omului şi de bagajele culturale ale determinismului cauzalităţilor materiale. Suntem racordaţi la o lege a rezonanţei cosmice, iar prin evoluţia spirituală, la energiile de înaltă vibraţie, benefice; aşa cum suntem racordaţi, prin energii inferioare, prin golul de spiritualitate, la forţele malefice. Dimensiunea benefică Divină reprezintă Marele Adevăr care guvernează prin legi cosmice de o inexprimabilă intransigenţă întreaga arhitectură a acestui univers în care suntem şi de care depindem. Un univers care trebuie să absolve încă multe secole de şcolarizare...

S-ar putea să ni se pară anacronică afirmaţia că din perspectivă spirituală, evoluţia noastră preponderent materială este lipsită de sens, pentru că este suprasaturată de parametrii entropici, deci de degradare, şi că adevărata evoluţie are în vedere atingerea nivelelor superioare de energii vibratorii. Numai o evoluţie spirituală benefică, de ridicare a energiei subtile la cote de înaltă rezonanţă, care aspiră la înţelegerea Absolutului Divin, va modifica radical imaginea lumii şi va imprima evoluţiei viitoare a umanităţii un alt tip de progres, un alt tip de societate, un alt tip de conştiinţă...

A fi convinşi că ne aflăm în preziua celor şapte ani apocaliptici poate să pară o aventură a gîndirii speculative, pe care dorim din tot sufletul să n-o vedem ieşind din cuvinte. Am vrea ca prezumtivii ani să fie asimilaţi unei ficţiuni pure, asemănătoare cu multe altele care au îmbogăţit literatura şi n-au traumatizat realitatea. Şi totuşi... fără a apela la profeţii şi fără a avea vreun privilegiu vizionar, simpla observare a evoluţiei lumii şi civilizaţiei noastre ne sugerează că suntem contemporani în mod fizic cu o dereglare planetară care poate căpăta numele de Apocalips. Nu este nevoie să înşir aici elementele

tabloului planetar animat de multiple degradări, şi nici de evocarea unui sfîrşit de mileniu care şi-a sporit paroxistic cotele sanguinităţii şi agresiunilor, omuciderilor înlănţuite, decăderilor morale şi artificializării existenţei.

Prin ilustrarea avertizantă a luptei dintre bine şi rău şi reliefarea ideii imperative de a ne autoevalua existenţa, sensul vieţii prin racordarea gîndurilor şi faptelor pozitive la dimensiunea divină, putem înţelege necesitatea evoluţiei noastre spirituale.

S-a vorbit, mai ales în ultimele decenii, despre probabilitatea ca în vremuri îndepărtate pe planeta noastră să-şi fi făcut apariţia fiinţe inteligente de pe alte planete, venind din lumi care ar fi atins un grad de civilizaţie şi de progres ştiinţific şi tehnologic greu de imaginat. Această ipoteză nu este aşadar nouă, iar prin confirmarea ei, nu înseamnă să substituim Puterea Divină, să-l „înlocuim" pe Dumnezeu cu fiinţe care ne-au ajutat să evoluăm transmiţîndu-ne în vremuri imemoriale cunoştinţele lor. Am cuprins în aceste pagini şi acest aspect, chiar dacă m-am ferit să-i acord o extindere de genul acelora care tensionează mărturisirile unor martori pămînteni, despre extratereştri sosiţi pe Terra în vehiculele lor misterioase. Şi iată că întîmplarea face ca, în ziua cînd încheiam această carte, să citesc un titlu pe prima pagină a cotidianului „Tineretul Liber" din 19 octombrie 1992: „Un satelit misterios pe orbita Pămîntului". Dacă cititorul s-a familiarizat cu ceea ce Contele Incapucciato numea în capitolele anterioare *mesageri divini,* putem acum evidenţia faptul că este pentru prima oară cînd apariţia unui satelit misterios antrenează în discuţii pe diplomaţi şi în primul rînd pe oamenii de ştiinţă.

Aş vrea să exclud întîmplarea din faptul că informaţiile mi-au sosit nici mai tîrziu şi nici mai devreme decît atunci cînd aveam nevoie de ele. De asemenea, înţeleg să exclud şi factorul senzaţional descris de vreo imaginaţie gazetărească,

ştiut fiind că în SUA o revistă care îşi minte cititorii azi, mîine trebuie să dispară. Iată opiniile a doi oameni de ştiinţă în legătură cu prezenţa unui obiect străin apărut pe o orbită în jurul Pămîntului.

Cu prilejul unei conferinţe de presă care a avut loc la Geneva, dr. Maksud Chernova a declarat:

„Cu siguranţă, satelitul nu provine de pe Terra. Satelitul a fost interceptat de către staţiile noastre radar în decembrie 1991, şi am presupus imediat că el este de provenienţă americană. Cu timpul, am aflat că specialiştii americani au început şi ei să urmărească traiectoria satelitului odată cu noi, crezînd că el este rusesc. Misteriosul satelit are o formă identică cu cea a diamantului şlefuit, şi se pare că este protejat de către un cîmp de forţă, lucru care i-a condus pe ruşi la ipoteza că poate fi un component al unui sistem de luptă american. În urma unor îndelungate convorbiri diplomatice la nivel înalt ruso-american, reprezentanţii celor două puteri au ajuns la concluzia că satelitul a fost lansat de către un al treilea stat. După îndelungi şi minuţioase cercetări, s-a stabilit că straniul aparat spaţial nu aparţine nici Franţei, Germaniei, Japoniei sau oricărui alt stat cu o industrie aeronautică capabilă să producă un satelit atît de sofisticat."

Corespondenţa venea din Washington, Daniela Georgescu, care a transmis informaţiile despre acest satelit misterios, continuă: „Judecînd după spusele dr. Chernova, în calcul nu mai poate rămîne decît o singură posibilitate: misteriosul obiect zburător aparţine unei civilizaţii extraterestre. Oficialităţile americane au refuzat să facă orice fel de comentariu asupra acestui subiect, dar surse particulare ţin să informeze că acest satelit există în realitate. Aceleaşi surse ţin să menţioneze că neobişnuitul laborator spaţial prezintă o gravă ameninţare şi un serios factor de risc. Acesta este cu siguranţă motivul pentru care NASA nu doreşte ca publicul american să citească sau să audă orice fel de comentariu pe această temă." Dr. Chernova mai adăuga:

„Nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să lansăm o serie de misiuni spaţiale speciale menite să observe îndeaproape ciudatul obiect care gravitează în jurul Pămîntului. Pînă în prezent sateliţii noştri de observare şi staţiile noastre de urmărire de la sol ne-au transmis cîteva date preliminare care arată că este vorba de un obiect de dimensiuni neobişnuit de mari şi deosebit de avansat din punctul de vedere al tehnologiei de construcţie. Se pare că acest satelit are posibilitatea de a înregistra vizual oricare aspect al planetei noastre, inclusiv tot ceea ce este legat de formele de viaţă. Avem totodată motive să credem că el este dotat cu un transmiţător, care este capabil de a transmite instantaneu informaţii civilizaţiei care l-a lansat în spaţiu. Oricum, obiectul se află sub permanenta şi atenta noastră supraveghere. În urma discuţiilor purtate cu cei de la NASA am aflat că următoarea misiune a navetelor spaţiale americane va fi destinată exclusiv studierii amănunţite a acestui satelit misterios care ne-a pus pe toţi în faţa unei situaţii fără precedent."

Astronomul francez dr. George Millard, unul din cei peste două sute de oameni de ştiinţă care s-au oferit să participe la programul de cercetări iniţiat de SUA şi Rusia, a declarat:

„Misteriosul obiect zburător care gravitează în jurul Pămîntului nu seamănă cu absolut nici un fel de tehnologie spaţială pe care o cunoaştem. Dacă ipoteza mea se va dovedi corectă, cred că fiecare om de pe faţa Pămîntului va trebui să facă faţă unui pericol extrem de mare. Este cert faptul că obiectul a parcurs o distanţă considerabilă pînă să se înscrie pe orbita Pămîntului, el fiind proiectat şi lansat în spaţiu cu foarte mult timp în urmă. La o primă şi superficială observare, cred că este vorba de o perioadă de timp de cel puţin 50.000 de ani."

Dr. Millard, o competenţă în domeniu, însă o competenţă umană, desigur, judecă acest eveniment de asemenea omeneşte. Ideea de „spionaj" nu poate fi nici ea decît omenească, şi tot omenească este evaluarea timpului, de 50 de milenii, pe care naveta extraterestră l-ar fi străbătut pînă pe-aproape de noi. De ce trebuie să vedem în această apariţie un „act de spionaj" şi de ce să nu acceptăm că satelitului respectiv i-ar fi trebuit foarte puţin timp pentru a fi teleportat?

Un adevăr care ar trebui să ne înfricoşeze este acela bine cunoscut marilor iniţiaţi, că în situaţia cînd energiile negative, malefice, emise de creierul uman, de gînduri, ar pătrunde în Univers, într-un flux recoltat de la milioane sau miliarde de oameni, s-ar deregla legile fundamentale al arhitecturii cosmice. Dar forţa gîndului malefic nu poate părăsi „cochilia" energetică a planetei noastre. Ştiind acest fapt şi conştientizîndu-l în fiecare clipă, putem înţelege de ce Dumnezeu înseamnă Iubire, evoluţie spirituală de înaltă rezonanţă, dragoste şi credinţă, pregătire pentru viaţa Sufletului.

Este de la sine înţeles că motivaţiile care înscenează un sfîrşit planetar apocaliptic, nu sunt „decrete cu putere de lege". Pot interveni pe parcurs factori deturnanţi, „bonificaţii" energetice modificatoare de sensuri profetizate. Departe de mine intenţia sau gîndul de a pune în pagină un fel de „obscurantism vizionar", sau de a mobiliza lumea să îngenuncheze în numele unui viitor apropiat, supraîncărcat de-o atmosferă funerară! Dar ceea ce este clar, la urma urmelor, este faptul că ofensiva maleficului a devenit centrifugală, iar resursele noastre de a-i supravieţui sunt din ce în ce mai limitate fizic şi psihic. Iar dacă omul îşi mai

poate perpetua şansele fie şi într-un refugiu artificial, Pământul refuză o asemenea şansă. Singurul mod de a se apăra al planetei noastre conectate la legile cosmice ale sistemului solar şi Galaxiei ce-o curpinde, este colapsul! Viaţa pe pământ poate sfîrşi din cauza oamenilor, pentru că este singurul său mod de a reacţiona faţă de nesăbuinţele lor...

Tehnoredactor: Florentina Preda
Culegere şi paginare computerizată:
MORETTI & GALL S.R.L.
Coli tipar: 19
Apărut: 1992

Tiparul executat sub comanda nr. 30.051
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA